

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTIILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

8—10

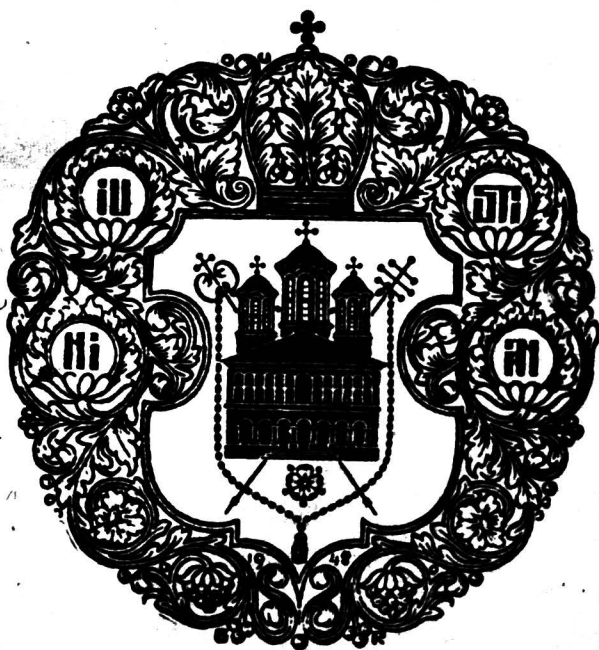
AUGUST — OCTOMBRIE

GLASUL BISERICII

REVISTĂ OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

INGER DE PACE !

În Canonul de rugăciune către Ingerul păzitor, ni se arată lămurit că noi am dobândit dela Dumnezeu, Cel ce stăpânește peste toate, încă dela Botez, un Inger păzitor neadormit, folositor și îndreptător al vieții noastre. El ne povățuiește luminat la frică de Dumnezeu, precum și la credință și dragoste față de El, față de noi înșine și față de aproapele nostru. Ingerul păzitor ne luminează și drumul pocăinței noastre, când marea vieții noastre este întăritată de viforul ispitelor, iar noi suntem învăluți de negura patimilor și suntem amenințați să ne scufundăm în noianul păcatelor fără de număr și, deci, să ne despărțim mintea și inima de Dumnezeu.

Deși nevăzut de ochiul nostru de țărână, Ingerul vede nevăzuta față a lui Dumnezeu.

Totuși, Ingerul păzitor petrece împreună cu noi, și cu noi împreună grăiește și se bucură sau se întristează de faptele vieții noastre. Și precum soarele trecând și prin locuri spurcate, nu se spurcă, nici Ingerului păzitor, cel ce este ca un mir prea scump și cu bună mireasmă, nu i se face silă de putreziciunile care ne strică chipul și văzduhul vieții noastre ticăloase.

Ci, mai vărtos, el prisosește în dragostea milostivă, împărtășindu-ne minunatul dar al lacrimilor, care ne curățesc și ne limpezesc inima, ca astfel, ea — inima — să se poată fericii din nou cu vederea slavcii lui Dumnezeu.

Din pruncia noastră trupească și sufletească și până la despărțirea sufletului de trup, la săvârșirea vieții noastre din veac, și la întoarcerea trupului în țărâna din care el a fost luat, și a sufletului la Cel care ființa i-a dăruit, — Ingerul păzitor ne acoperă cu aripile sale cele netrupești și sfințitoare. Tot el ne însuflă înălțimea gândului smerit și râvna pentru frumusețea vieții duhovnicești. El ne ajută să privim, fără frică, și la

frumusețea negrăită a cerului și a lumii celei nevăzute. Și astfel, ochiul nostru capătă agerimea și pătrunderea ochiului heruvimic, iar sufletul nostru, zborul ușor și nezăticnit al Serafimilor.

Iar când se vor așeza scaunele de judecată și cărțile se vor deschide și ale fiecărui fapte se vor vădi, și Ingerul nostru păzitor va fi de față și ne va ocroti, pentru ca noi să putem da răspunsul cel bine-primit la înfricoșata întrebare a Nemitarnicului Judecător. El ne va acoperi atunci cu aripile milei sale, precum își acoperă vulturul puii săi, și ne va face astfel ușoară intrarea în cămărilor cerești. Căci el va lua împreună-rugători, pentru noi, toate cetele Ingerilor și împreună vor face, pentru ajutorarea noastră, rugăciunea de obște pentru ca să ne facă pe toți vrednici de bunătațea și milostivirea lui Dumnezeu, devreme ce Ingerul nostru păzitor este pentru noi a doua lumină după Dumnezeu.

Dar și când noi, preoții, slujim dumnezeieștile slujbe și «puterile cerești, împreună cu noi, nevăzut, slujesc», cei ce au ochiul și auzul inimii lor — curat și sfințit — îi pot vedea și auzi de multe ori, în biserică, la sfintele slujbe.

Ingerul nostru păzitor este un «Inger de pace și un credincios îndreptător și păzitor al sufletelor și al trupurilor noastre».

El potolește furtuna patimilor, care ne îmbulzesc, ne liniștește inima cotropită de dureri și remușcări, alungă duhul urii și vrăjmășiei din cugetul nostru și toarnă mireasma păcii și buneivoiri în slaba noastră făptură. El nu ne părăsește nicio clipă. Slujba lui nicidecum nu încetează și dragostea lui pentru noi, nicidecum nu se împuținează. Ingerul păzitor ne apără de nenorocirile care ne pândesc la tot pasul, de grelele lunecări în păcate și de moartea năpraznică, și care ne-ar putea scurta vremea noastră de pocăință. El ne povățuiește, fără conținere, să ne pocăim, să ne sfințim, ca să ne putem mântui sufletul nostru nemuritor.

Astăzi, Biserica noastră bine-cinstitoare prăznuiește luminat pe Marii Voevozi ai oștilor îngerești, pe slujitorii dumnezeieștii Slave: pe Sfinții Arhistrategi Mihail și Gavriil.

Dar inima noastră este întristată și plânge că Ingerii păzitori ai lumii și ai popoarelor nu se pot bucura de pacea pe care ei o vestesc deapururi, și luptă neîncetat s'o vadă biruitoare și fericitoare în sufletul tuturor oamenilor. O bună parte din conducătorii popoarelor lumii din Occident azi disprețuiește, alungă și prigonește pe **Ingerul Păcii**, precum și pe cel ce-l au «credincios îndreptător și păzitor» al vieții și muncii lor. Aceștia, care nu se lasă povățuiți de Ingerul Păcii, care îi cheamă mereu la împăcare și bunăvoință între toți oamenii, se pregătesc aprig de război și cearcă să ațâțe și să înverșumeze și pe alții să facă același lucru. Ei ascultă și slujesc ingerului morții și puterilor întunericii. Ei urmăresc să cașuneze tocmai ceea ce Ingerul vieții și păcii vrea să împiedice: «**moartea năpraznică**» a milioane de prunci, tineri și bătrâni. Cum să nu plângă, dar, Ingerul cel bun al vieții și păcii, de împietrirea și îndrăcirea acestor oameni insetați de sânge nevinovat și semănători de moarte năpraznică?

Dar slăvitul Apostol Pavel ne poruncește din toată puterea: «**Nu vă amestecați în faptele întunericii**» (Efeseni V, 11), ceea ce înseamnă că noi, cei ce vrem să fim și să rămânem «**bucuria Ingerilor**», nu se cade să ne deschidem sufletul nostru valului de ură, care crește în acea lume

stăpânită de duhul ucigaș al lui Cain, ci să umblăm «ca fii ai lumii» rugându-ne neîncetat ca «Dumnezeu să dăruiască pace lumii Sale», «să stingă toată vrajba» și «să ridice dintre oameni toate îndemnurile spre desbinare». Credinciosul nostru iubește, cu toată aprinderea inimii sale «pacea», pentru că el nu a stins în cugetul său credința că Dumnezeu. Căruia el I se închină, este «Dumnezeul Păcii» (Romani XV, 33), nu al vrajbei și al morții. Iar azi, când Biserica noastră cere în rugăciuni fierbinti «ajutorul și folosințele cinstitelor, cereștilor fără de trupuri puteri», să rostim și noi, pentru inima noastră umilită: «Sfinților Arhangheli și Ingeri, rugați-vă lui Dumnezeu, pentru poporul nostru cel iubitor de pace!». «Ocolește-ne pe noi, Doamne, cu Sfinții Tăi Ingeri, ca, prin mijlocirea lor, fiind păziți și povățuiți, să ajungem la unirea credinței și la cunoștința slavei Tale celei neapropiate, că binecuvântat ești în veci! Amin!».

Părintele GRIGORIE

PREDICĂ LA SF. MARELE MUCENIC DIMITRIE

Luminatul praznic al sfântului Marelui Mucenic Dimitrie ne cheamă să prăznuim duhovnicește! Viteazul Mucenic al lui Hristos, Marele Dimitrie, ne poartă astăzi să-i privim izbânzile! Izvorătorul de mir, odrasla Solunului, ne întinde astăzi bogată masă duhovnicească; masa milostivirii sale, masa dragostei sale de cei nevoiași, masa smereniei sale, masa izvoritoare de tămăduiri, dar mai cu seamă a credinței sale în Hristos.

Veniți, dar, credincioșilor, să ne ospătăm la masa întinsă nouă astăzi de sfântul Marele Mucenic Dimitrie! Veniți dar, iubitorilor de prăznuire, să săvârșim cu bucurie pomenirea izvorătorului de mir și să dobândim învățăturile pe care măreția sa viață ni le dă cu îmbelșugare. Veniți dar, creștinilor, să-i dăm și noi, în schimbul bogatelor sale daruri, săracăcioasele noastre cuvinte de proslăvire și de laudă!

Fraților,

Ce să spun? Ce să grăesc? Cum să-mi încep eu astăzi cuvântul meu de pomenire în cinstea unui sfânt atât de mare? Ce cuvinte să folosesc ca să pot zugrăvi măreția lui muceniec? În ce chip să înfățișez jertfa lui pentru Hristos, pentru ca s'o pot pune în lumina ei adevărată, pentru ca să v'o pot zugrăvi după vrednicie?

N'aș putea însă zugrăvi mai bine faptele strălucite ale Marelui Dimitrie decât privind la marea mulțime adunată astăzi la această prăznuire și ducându-mă cu gândurile la timpurile când s'au săvârșit luptele mucenicului, punând adică față în față timpul nostru și timpul când a trăit sfântul Dimitrie.

Câtă deosebire între vremea de acum și vremea de atunci! Astăzi bisericile lui Hristos sunt presărate cu miile pe tot întinsul Patriei noastre. Astăzi glasul clopotelor cheamă nestingherit pe credincioși la slujbele re-

ligicase. Astăzi amvonul Bisericii predică și cuvântează, îndemnând pe credincioși spre credință și spre fapte bune. Astăzi credincioșii lui Hristos își pot arăta credința lor în toată libertatea, în toată voia. Dumneavoastră, credincioșilor, de față la prăznuirea Marelui Mucenic Dimitrie îmi sunteți mărturie vie a acestei libertăți. Să tacă deci cei care ne bârfesc și care trâmbează, sfruntând adevărul, că noi credincioșii lui Hristos am fi împiedicați să ne îndeplinim îndatoririle noastre religioase! Să tacă toți trădătorii de Patrie și de Hristos, care aruncă cu noroi și în Biserica noastră și în Conducerea Statului nostru! Să vină aici între noi și să vadă că astăzi mai mult ca în trecut se deschid noi biserici, tinute altădată închise și în părăsire. Să vină aici între noi și să vadă că se tipăresc cărți de slujbă religioasă mai mult decât în trecut! Să vină aici între noi și să vadă cât de frumos și la ce înălțime funcționează astăzi școlile pentru pregătirea clerului! Să vină aici printre noi și să vadă activitatea tuturor preoților Bisericii noastre, puși toți la treabă, și la treabă cu rost de Marele nostru Întâistătător, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian. Să vină deci aici între noi să ne vadă, să tacă și să înceteze cu hulele.

Să exclam iarăși: Câtă decosebire este între vremea de acum și vremea când a trăit Marele Mucenic prăznuit de noi astăzi. Pe vremea sfântului Dimitrie trebuia să treci printr'o mulțime de greutăți ca să-ți îndeplinești îndatoririle de creștin. Creștinii n'aveau dreptul să aibă biserici, n'aveau dreptul să aibă cărți de slujbă; erau prigoniți, chinuți, supuși la cele mai cumplite chinuri. Ca să se poată închina lui Dumnezeu, ca să poată săvârși Sfânta Liturghie, săpau găuri adânci în pământ, și acolo se rugau lui Dumnezeu, acolo se botezau, departe și de lumina soarelui și de ochii lumii.

De aceea deci trebuie să ne ducem cu mintea la acele timpuri de groază și de prigoană, ca să putem înțelege, după vrednicie, viața și faptele Sfântului Marelui Mucenic Dimitrie. E foarte ușor să fii creștin, când ai toată libertatea de a fi creștin. Iar o faptă ajunge mai mare și mai strălucită când îi sunt protivnice toate împrejurările.

Frați creștini,

Sfântul Marele Mucenic Dimitrie¹⁾ era de loc din cetatea Solunului, Tesalonicul de azi, născut din părinți creștini, temători de Dumnezeu și cu vază printre locuitorii cetății. Tânărul Dimitrie era cinstit și iubit de lume nu numai pentru părinții săi, ci și pentru bunătatea sufletului său, pentru mila sa față de cei săraci și de cei nedreptățiți și pentru vitejiile sale din războaie; întrecea pe toți cei de o vârstă cu el și prin înțelepciune și prin blândețe și prin frumusețe. Era mai ales decât alții și la statură și la virtute; se nevoia mai cu seamă în lucrurile cele sufletești, că poftele trupului le călca și le biruia, curăția ținea, dreptatea iubea, de nedreptate și strâmbătate se ferea. Atât de mult era lăudat pentru bunătățile sale încât împăratul Maximilian auzind de înțelepciunea lui și de vitejia lui din războaie l-a pus conducător al Solunului și al întregii Macedonii. Ajuns conducător al cetății, sfântul Dimitrie a început pe față să învețe cuvântul lui Dumnezeu, fără să se teamă de împărat. Și plată mare a avut

1. Viața Sfântului după: Cazania lui Varlaam, București, 1943 p. 371-376.

pentru ostenelele sale căci mulți din închinătorii la idoli părăseau idolii, îi lepădau și credeau în Dumnezeu.

Dar diavolul, vrăjmașul sufletelor omenesti, văzând că se înmulțesc creștinii și se împuținează păgânii, a îndemnat pe unii să se ducă și să-l părăsască împăratului. Venind împăratul Maximilian în Solun, s'au dus aceștia la împărat și i-au spus:

—Cinstite împărate, un cuvânt vrem să arătăm Impărăției Tale. Să nu ți se pară că suntem niște oameni răi, că părim înaintea Înălțimii Tale pe Domnul cetății noastre. Noi însă dorim mai mult binele Impărăției Tale decât al aceluia. Să știi, Impărate, că Dimitrie pe care l-a cinstit Impărăția Ta și l'a pus Domn peste toată țara Macedoniei a eșit din tocmela strămoșilor și din credința noastră și crede în Hristos cel răstignit. Dar nu numai atât! Chiar de pe scaunul giudețului său învață și mărturisește pe Hristos; iar Elinii auzind învățătura lui cea mincinoasă, lasă credința lor și se fac creștini.

Împăratului, la început, nu i-a părut bine să piardă pe un om ca acela, atât de înțelept și de viteaz: dar a poruncit să-l aducă pe Dimitrie în fața lui și să se încredințeze singur de e adevărată pâra sau nu. Și ca niște lei cumpliți se duseră cei ce-l pârăseră și-l aduseră înaintea împăratului. Iar sfântul lui Dumnezeu, bucuros și mai înainte să mărturisească numele lui Hristos, nu s'a temut nici de oamenii aceia, nici de împărat. A stat înaintea împăratului bucuros și vesel.

Și i-a zis împăratul:

— Nădejdea asta mi-am pus în tine, Dimitrie, ca să mă cinstesci! Te-am pus domn al Solunului, iar tu nici n'ai vrut măcar să ieși întru în-tâmpinarea mea.

— Eu, Impărate, i-a răspuns sfântul, cinstesc pe Impărăția Ta ca pe un împărat, dar cinstesc mai vârtos pe Dumnezeu, cel ce este Împăratul a toată lumea.

— Dar care este Dumnezeu și Împăratul tău?

— Domnul meu Iisus Hristos, acela este Dumnezeu adevărat și Împărat atotputernic.

Împăratul întristat și mâniat i-a spus:

— Deci în acela crezi tu! Dar cinstea pe care o ai că te-am pus domn peste toată țara Solunului n'o ai dela mine? Cu aceasta mă răsplătești, omule nemulțumitor? Pentru aceasta eu am să te supun la mii de chinuri, ca să cunoști cine sunt eu, cine ești tu și ce poate să-ți folosească Dumnezeul tău.

— Impărate, i-a răspuns sfântul, cu chinurile și cu pedepsele nu mă sperii, ele sunt pentru mine bucurie și veselie, căci ele îmi vor pricinui împărăția cerurilor și odihna veșnică.

Dacă auzi Împăratul aceste cuvinte, porunci să-l arunce în temniță, dar nu în temnița cea de obște, ci într'o închisoare mai cumplită.

Împăratului Maximilian îi erau dragi luptele atletice și-i plăcea să vadă vărsări de sânge și omorire de oameni. Și avea Împăratul un voinic numit Lie, cm mare la trup și vânjos, dintr'un sat sălbatec. Și iubea Împăratul pe Lie că biruia în lupte pe toți cu câți se bătea, și pe toți îi omora aruncându-i de pe podișca de pe care se lupta, jos, în sulilele înfipite în pământ. Iar un voinic din Solun, anume Nestor, creștin și el întru ascuns și

cunoscut sfântului Dimitrie, văzând cum Lie ucide pe oameni și cum se veselește Împăratul pentru biruințele lui, s'a dus la închisoarea sfântului și i-a spus:

— Dimitrie, robul lui Dumnezeu! Spurcatul împărat se bucură foarte întru lucrurile lui Lie și inima mă împinge să mă lupt cu dânsul. Deci te rog blagoslovește-mă și întărește-mă să mă duc să-l biruesc.

Iar sfântul i-a făcut lui semnul sfintei cruci pe frunte și i-a zis:

— Du-te! Pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi.

Deci ieși Nestor din închisoare și s'a dus unde se luptau oamenii și îndată a strigat:

O, Lie, vino să ne luptăm amândoi!

Iar Împăratul din locul înalt de unde privea văzând pe Nestor tânăr de 20 de ani și frumos la chip l-a chemat la el și i-a zis:

— O, voinice! Pentru ce nu te temi de soartă? Pentru ce ai venit să te lupți cu Lie? Nu vezi câți oameni omoară și cât sânge varsă? Fie-ți milă de tinerețile tale și de ești sărac vino să te îmbogățesc! Nu-ți urî viața din pricina sărăciei!

— Împărate, i-a răspuns Nestor, nu sunt sărac și nici viața nu-mi urăsc. Dar vreau să mă lupt cu Lie și să-l biruesc!

După ce a spus astea împăratului, a strigat în auzul tuturor:

— Dumnezeu lui Dimitrie, ajută-mă!

A început lupta și repede l-a ucis, aruncându-l jos de pe podișcă în sulii.

Iar Împăratul dacă a văzut că a fost omorît Lie, s'a scârbit foarte și chemând la sine pe Nestor, l-a întrebat:

— Spune-mi cu ce farmece ai ucis pe Lie? L-ai putut tu omori când el a ucis oameni mai tari decât tine?

— Eu, Împărate, i-a răspuns Nestor, cu farmece n'am ucis pe Lie! L-am birut cu puterea lui Hristos, Dumnezeu cel adevărat!

Auzind asta împăratul s'a mâniat cumplit și a poruncit să i se taie capul lui Nestor. Și așa Nestor a mărturisit cu sânge pe Hristos după cuvântul sfântului Dimitrie.

Când însă a aflat împăratul că sfântul Dimitrie a fost pricinuitorul morții lui Lie, a poruncit să fie ucis și el tot cu sulii, zicând:

— Precum Lie a fost aruncat în sulii de Nestor asemenea se cade ca și Dimitrie să fie străpuns tot de sulii, ca de-aceiași moarte să piară!

Și de sulii a fost omorît și sfântul Dimitrie, în dimineața zilei de 26 Octombrie stând el în temniță ingenunchiat la rugăciune!

Fraților,

Intr-o dimineață ca aceasta de toamnă a murit sfântul Marele Mucenic Dimitrie pentru că a mărturisit că este creștin. Numai pentru aceasta a primit în trupul său sulilele cele ucigătoare! Ce timpuri groaznice! Ce vremi de cumplită urgie!

Slavă Ție, Doamne Iisuse, că aceste timpuri s'au pierdut în negura uitării! Slavă Ție, Hristoase că astăzi pe nimeni nu-l mai așteaptă hula, chinul, închisoarea și moartea dacă Te mărturisește pe Tine, dacă spune că-i creștin! Slavă Ție, Dumnezeule, că astăzi nu întâmpinăm nicio greutate, ca pe vremea sfântului Dimitrie, de a ne pleca genunchii noștri

înaintea icoanei Tale, înaintea Prea Curatei Maicii Tale și înaintea icoanelor sfinților Tăi, între care, în primele rânduri, stă sfântul Dimitrie, prăznuit de noi azi.

Iar tu, sfinte Mare Mucenice Dimitrie, care ți-ai dat viața pentru că ai mărturisit pe Hristos, cunoști mai bine decât noi toți cât de ușor ne este nouă celor de astăzi să fim creștini! Cunoști însă, sfinte Mare Mucenice Dimitrie, și cu durere o mărturisim, cunoști cât de ticăloși suntem, cât de puțin creștini suntem. Cunoști, Sfinte Dimitrie, că unii creștini folosesc numele lui Hristos, pentru a-și acoperi cu el ticăloșiile lor, trădările lor, minciunile lor, uciderile lor, nu pentru ca să aducă un spor de bine în viața cea de toate zilele și în viața semenilor noștri.

De aceea azi, în ziua prăznuirii tale, cădem înaintea ta și cu lacrimi îți cerem:

Tu, care cunoști cât de ușor putem fi azi creștini, roagă pe Stăpânul și Împăratul tău să ne lumineze mintea să fim creștini adevărați, creștini sinceri, fără viclesug în cugetele și în inimile noastre. Roagă pe Stăpânul și Împăratul tău să ne ajute să mergem pe urmele poruncilor Lui, ca să nu confundăm pe iubitorii de bogății cu iubitorii de Dumnezeu, să nu confundăm pe trădătorii crucii cu cinstitorii crucii. Roagă-l sfinte Mare Mucenice Dimitrie, pe Stăpânul și Împăratul tău, să vedem și noi în orice om depe fața pământului un fiu al lui Dumnezeu, un frate al nostru. Roagă-l, Sfinte Mare Mucenice pe Stăpânul și Împăratul tău, să ne trimită tuturora duhul păcii, ca pacea să se născăuneze pe pământ și între oameni, spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru, căruia se cuvine toată cinstea, puterea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Pr. D. FECIORU

PREDICĂ LA DUMINECA VIII DUPĂ RUSALII

«Și au ridicat rămășițele de fărâmituri douăsprezece coșuri pline».

(Matei XIV, 20).

Activitatea Sf. Ioan Botezătorul luase sfârșit. Decapitarea lui în închisoare, din porunca lui Irod, încununase cu cununa muceniciei viața austeră și propovăduirea plină de foc a Înainte Mergătorului Domnului. În ordinea dumnezească a lucrurilor era o desăvârșită unitate. Răsărirea soarelui făcea de prisos strălucirea luceafărului. Noaptea întunecată a timpurilor luase sfârșit. Soarele dreptății, Hristos, apăruse la orizontul vieții, trimițându-și razele Sale, de lumină și de dragoste asupra multimilor însetate de adevăr.

Venirea în lume a Mântuitorului fusese anunțată prin profeții Vechiului Testament ca și prin corul îngerilor dela nașterea Sa. Ieșirea Lui la propovăduire fusese pregătită prin predica pocăinței a Înainte Mergătorului Său. Cuvintele grăite de vajnicul propovăduitor al pocăinței și de neînfricatul înfruntător al celor bogați și puternici: «*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii*» (Ioan I, 29), îndreptaseră atenția mul-

tinilor către Domnul Hristos. Chiar unii dintre ucenicii Sf. Ioan Botezătorul veniseră și rămăseseră pe lângă Domnul. Cuvintele pline de adâncă învățătură ale Mântuitorului și faptele Lui minunate, prin care venea în repetate rânduri în ajutorul celor mulți, slabi și neputincioși, făcuseră ca în jurul Său să se adune o mare mulțime de oameni, cari îl urmau cu credință pretutindeni.

Așa se face că la primirea veștii morții în închisoare a Sf. Ioan Botezătorul a voit să rămână câțeva vreme singur și urcându-se într-o corabie a spus ucenicilor Săi să o îndrepteze către un loc aparte, care era pustiu și în care să nu mai fie tulburat de nevoile, durerile și păsurile mulțimii. Cei rămași pe mal au observat, însă, încotro se îndrepta corabia și au pornit-o pe uscat într'acolo, mai aducând împreună cu ei și pe alții, pe cari i-a găsit pe drum, prin trecerea lor prin orașele care erau în jurul lacului Genezaretului. Mulțimea care a întâmpinat, astfel pe Mântuitorul, la coborîrea Sa din corabie, era, ne spune Sfânta Evanghelie, ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii. Mulți dintre aceștia erau bolnavi, cari deabia putuseră ajunge până aici. Alții, deopotrivă bolnavi, aduși pe sus de către ai lor: toți cereau Mântuitorului îndurare, toți așteptau dela El milostivire, toți nădăjduiau în vindecare. În fața mizeriei și suferinței omenesti, îndurarea Domnului nu cunoaște margini. El vindecă pe cei suferinzi, încurajează pe cei necăjiți, îmbărbătează pe cei slabi și umple de nădejde pe toți într-o viață nouă, mai bună și mai fericită. Timpul trece fără să bage cineva de seamă. Seara se apropie. Ucenicii vin la Domnul și-I cer să slobadă mulțimile, căci se face seară, locul este pustiu și oamenii nu au ce să mănânce. Cu ce să-și cumpere, însă, acești sărmani de-ale mâncării? Toată ziua ei nu munciseră nimic și ei nu erau d'ntre aceia cărora să le prisosească banii de pe o zi pe alta. În dorința de a-și vedea bolnavii tămăduiți și de a afla cuvânt de mângâiere, ei renunțaseră în ziua aceea la munca lor obositoare, în slujba celor avuți. Și erau atât de mulțumiți încât nici nu se mai gândeau la mâncare.

Proviziiile pe care ucenicii Domnului le aveau cu ei erau cu totul neînsemnate. Când Mântuitorul se adresează ucenicilor Săi, spunându-le să dea ei de mâncare mulțimii, aceștia spun că nu au decât cinci pâini și doi pești. Dar, sub semnul binecuvântării dumnezeesti acestea se înmulțesc în așa măsură, încât toată mulțimea se saturează, împărțându-se din ele, mai rămânând la sfârșit și douăsprezece coșuri de fărâmituri.

Fapta aceasta a Domnului, cunoscută în istoria evanghelică sub numele de minunea înmulțirii celor cinci pâini și doi pești, vine să întărească, împreună cu alte multe fapte minunate din viața Sa, Dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos. O deosebită importanță are pentru noi, însă, cuvintele care ne arată că, fărâmiturile care au rămas dela masa mulțimii, saturată în chip minunat, nu au fost aruncate, ci dimpotrivă, au fost adunate cu multă grijă. Asupra acestui lucru voim să insistăm în cele ce urmează.

După învățătura creștină Dumnezeu este Acela care «răsare soarele Său peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei dreپți și peste cei nedreپți» (Matei, V, 45). Toate darurile, toate binecuvântările și toate bunătățile ne vin, astfel dela Dumnezeu. El este Cel ce ne dă «pâinea noastră cea de toate zilele». Aceasta nu înseamnă, însă, ca noi să așteptăm să ne vină totul de-a gata și încrezători în purtarea de grije a lui Dumnezeu

să nu mai facem nimic. Când Mântuitorul atrage atenția celor din jurul Său asupra pasărilor cerului, despre care spune că: «nici nu seamănă, nici nu seceră, nici adună în grânare și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește» (Matei VI, 26), și când le spune: «Priviți la crinii câmpului, cum cresc; ei n-ă se ostenesce, nici nu torc. Și zic vouă că nici Solomon, în toată măreția sa nu s'a îmbrăcat ca unul dintre aceștia» (Matei VI, 28-29), El nu le spune să nu lucreze și să nu muncească nimic, ci numai le arată că patima de îmbogățire și de îngrămădire de averi este protivnică omului adevărat, care trebuie întotdeauna să se mulțumească cu puțin, iar din prisosul său să dea și celui lipsit.

«Fărămiturile» înseamnă tocmai puținul care ne prisosește și care poate fi întrebuințat spre folosul aprapelui. Deaceea ele nu trebuiesc aruncate, când cu ele se pot acoperi atâtea nevoi. Săracul Lazăr, care stătea la poarta boierului din parabolă, bolnav și plin de răni și față de care și câinii își arătau mila lor, venind și lingându-i rănilor, cât de mult nu jinduim tocmai după «fărămiturile» care cădeau dela masa bogatului, dar nici acestea nu-i erau date. Și cât de mult nu jinduesc atâtea în societatea capitalistă, putredă, după «rămășițele» și «fărămiturile», care cad dela masa celor bogați, dar de care ei nu au parte! Pentru acesta ne-a învățat Mântuitorul că «fărămiturile» noastre nu trebuie să le dăm la gunoi, ci să le păstrăm ca să acoperim cu ele nevoile semenilor noștri cari nu le au nici măcar pe acestea.

În iconomia mântuirii noastre personale, rostul «fărămiturilor» acestora este deosebit de mare. Ele sunt economiile noastre, cu care ne câștigăm comoră de fapte bune. A avea din belșug și a nu ajuta pe semenul nostru care este în suferință, înseamnă a săvârși unul din păcatele cele mai mari, căci fapta de dragoste față de aproapele este faptă de dragoste către Dumnezeu. A avea din belșug și a ajuta pe aproapele, încă nu este o virtute de seamă. Căci, din punct de vedere creștin cel ce are, dator e să ajute pe semenul său în suferință. Avereă, oricât s'ar părea unora că este rodul muncii lor, este în realitate sau un dar dela Dumnezeu, sau un furt din munca aprapelui. În primul caz cel ce are este numai un administrator al averii date lui de Dumnezeu, de felul întrebuințării căreia va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu; în cazul al doilea, el este tot atât de vinovat ca și un fur și este de datoria lui să înapoieze furtul, aceluia pe care l-a păgubit. Virtute este cu adevărat numai atunci, când din puținul tău, din ceea ce-ți este neapărat trebuincios, rupi o parte ca să ajuți pe un semen al tău, mai nevoiaș decât tine, iar atunci când te lipsești pe tine însuși de ceea ce ai trebuință pentru, ca să ajuți pe altul, te-ai înălțat cu sfințenia. Bănuți văduvei aruncați în cutia templului au avut mult mai multă valoare, ne spune Mântuitorul, decât suma de bani pusă în aceeași cutie de bogătașul care trecuse înaintea ei: «Toți aceia din prisosul lor au aruncat; iar acesta din lipsa ei a aruncat tot cât a avut, tot avutul ei» (Marcu XII 44).

Dar, dacă în viața individuală rostul economiilor este atât de mare, în viața colectivă economiile își au o importanță deosebită. Când ideea de bun personal este înlocuită cu ideea de bun colectiv, când instrumentele de muncă nu mai aparțin unui număr restrâns de profitori, ci colectivității și când produsul muncii nu se mai înfundă în buzunarele fără fund ale acu-

mulătorilor de averi, ci se răsfrâng asupra întregii colectivități, economiile înseamnă grija de sporirea bunurilor colectivității și grija ca acestea să nu se irosească în zadar. Avântul pe care l-au luat astăzi întrecerile în economii este o dovadă de grija pentru bunul obștesc în care este educată noua generație a oamenilor muncii. El este cheazăsie că drumul nou pe care a apucat societatea noastră este cel adevărat, singurul care poate duce la o viață mai bună și mai fericită pentru toată lumea.

Când atâta omenire pe suprafața pământului este încă în mizerie, când mii de oameni mor din cauza foametei, fapta acelor cari aruncă în mare munți întregi de cereale, numai pentruca să nu le vândă mai eftin este o adevărată nebulie. Unii ca aceștia, prin lipsa lor de simpatie față de omenirea suferindă, se rup de marea mulțime și se arată vrăjmași ai ei. Adevărații prieteni ai omenirii sunt numai aceia cari intervin cu ajutorarea din economiile proprii, oriunde nevoia o cere, numai din dragostea de a vedea suferințele și lipsurile împuținate.

Asemenea prieteni ai omenirii și frați plini de iubire și de compătimire ai semenilor noștri ne cere și nouă Biserica noastră să fim. Ea a cultivat, dealungul vremurilor, virtutea ajutorării aproapelui ca nimeni altul. Ea a învățat pe credincioșii ei că numai atunci împărăția lui Dumnezeu coboară pe pământ, când în sufletele lor stăpânește Mântuitorul și că Mântuitorul nu poate avea sălaş acolo unde lipsește iubirea de aproapele. Dar iubirea aproapelui cere nu vorbe, ci fapte. Nimeni nu poate să se considere atât de sărac încât să socoată că nu poate ajuta pe aproapele său. Și fiecare, chiar atunci când se găsește în cele mai mari lipsuri, să se gândească bine că vor fi alții cari duc lipsuri și mai mari.

Ca să cultive virtutea aceasta a ajutorării aproapelui, independent de starea materială a credinciosului care trebuie să facă actul de ajutorare, Biserica creștină, încă din vechime a orânduit ca printre epitimile ce le dă credincioșilor săi, să o dea și pe aceea de a posti una sau mai multe zile, pentru ca economiile ce le realizează din aceasta, să le întrebuințeze întru ajutorarea celor ce sunt mai lipsiți ca ei. Ea ne-a învățat să întrebuințăm cum nu se poate mai bine «fărămiturile» care cad dela masa noastră, strângându-le cu grijă și transformându-le în mijloc de ajutorare pentru semenul nostru și de dobândire de fapte bune pentru noi.

Muncind cu râvnă la locurile noastre de muncă, trăind cumpătat în viața noastră privată și ajutând cu economiile noastre personale pe cei lipsiți, pe cei bolnavi și pe cei nevoiași, ne vom arăta cetățeni conștienți ai Patriei noastre și credincioși vrednici ai Bisericii lui Hristos.

Fie ca minunea înmulțirii celor cinci pâini și doi pești, despre care vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi, să întărească și să dea nou avânt credinței noastre și ca gândul la coșurile de fărămituri, care au fost adunate cu grije, după săturarea mulțimilor despre care istorisește Sf. Evanghelie, să încălzească și să întraripeze dragostea noastră de a veni clipă de clipă în ajutorul semenilor noștri lipsiți și suferinzi, cu prisosul nostru, oricât de mic, pe care să-l adunăm cu grijă, transformându-l astfel în comoară de fapte bune pentru noi.

Pr. Dr. OLIMP N. CĂCIULA

PREDICĂ LA DUMINECA XII DUPĂ RUSALII

«De voești să fii desăvârșit, du-te, vinde averile tale și le dă săracilor și vei avea comoară în cer. Apoi vino de-Mi urmează Mie». (Matei XIX, 21).

Frați creștini,

Domnul Hristos străbătea cetăți și sate, vindecând orice boală și neputință în popor și vestind evanghelia Impărăției. Mulțimi nesfârșite veneau după Dânsul. Cutremurare sfântă îi stăpânea pe toți. În toate frământările lor, mulțimile veneau după Iisus, ca să-i ceară alinare. Iată că din mijlocul acestor gloate apare cineva frământat sufletește, ingenuchiază în fața Domnului, îl numește «Învățătorule bun» și-i cere deslegare într-o problemă capitală: «Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?». Și omul acesta, putred de bogat, păzise într'adevăr poruncile, dar când a auzit că pentru a atinge culmile desăvârșirii, trebuie să-și vândă avuțiile și să le împartă săracilor, s'a întristat foarte și s'a dus din fața lui Hristos. Cu câtă umilință, cu câtă nădejde și înflăcărare se apropiase el de Iisus, ca până la urmă să-L părăsească fără niciun cuvânt. Ar fi dorit bogatul să aibă și viață veșnică și avuții. Nu s'a gândit că nu se poate sluji la doi stăpâni: lui Dumnezeu și lui Mamona. Mântuitorul ca să arate tuturor oamenilor din veacuri nesfârșite calea ce duce către desăvârșire, a rostit memorabilele cuvinte: «De voești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și le împarte săracilor».

Frați creștini,

Bogăția în sine nu este nici bună nici rea. Ea devine bună sau rea după cum este întrebuințată. Dacă-i folosită spre cele bune, atunci și-a atins scopul. Dacă, însă, e întrebuințată spre cele rele, atunci bogăția este rea și, ca un șarpe, varsă venin de moarte în cel ce o stăpânește. Și vai! de cele mai multe ori bogăția este un obstacol imens în calea mântuirii, pentru că ea ridică ispite, atâta poftă, întunecă rațiunea și face să cadă în păcate pe cei mai mulți dintre bogați. Spre convingere, deschideți Sf. Carte și veți găsi între alții pe bogatul căruia i-a rodit țarina (Luca XII, 16-21), sau pe bogatul nemilostiv și săracul Lazăr, (Luca XVI, 19-31) care și-au întrebuințat bogățiile lor imense numai în petreceri blestamate, în lux și patimi josnice. Nici nu voiau să vadă mizeria celor sărmani. Te cutremuri când auzi despre ticăloșiile și avariția bogaților din vremea Sf. Vasile, Grigore și Ioan. Acești bogați aveau zeci de palate, case splendide cu plafonduri și stâlpi auriți, cu nenumărate vehicule și cai, care aveau frâiele, chingile și căpestrele toate de argint sau aurite. Covoare de purpură împodobeau caii, ca pe miri. Nesfârșit era numărul servitorilor și al vitelor lor. Apoi luxul exorbitant al mobilierului, al banchetelor și al bijuteriilor s'ar părea de domeniul fantasticului. Dar goana nebună după aur?! «Toate le vezi și le prețuești numai în aur. Tu privești mai cu plăcere aurul decât soarele. Grâul, vinul, lâna ți se prefac toate în aur. Nu există săturare și nici sfârșit al dorinței după aur. Cu cât ai, cu atât dorești mai mult», zice Sf. Vasile cel Mare¹⁾. Bogăția în sine nu este un rău, dar după

felul cum este câştigată, ea este nedreaptă (Luca XVI, 9 şi 11). Acelaş lucru îl repetă şi Sf. Părinţi. În privinţa bogăţiei şi a proprietăţii, Sf. Ioan Gură de Aur, are cuvinte tari. El spune că orice proprietate îşi are obârşia într-o nedreptate «căci Dumnezeu la început nu a făcut pe unul sărac şi pe altul bogat, ci pe toţi la fel. Dece ai tu mai mult pământ, iar el n'are nicio brazdă? — Mi l-a lăsat tata moştenire şi acesta îl are dela înaintaşi lui; dar urmând pe firul moştenirilor se găseşte întotdeauna un început, unde nedreptatea este izvorul proprietăţii».

Singurul Stăpân al tuturor e, după învăătura creştină, Dumnezeu. Noi suntem doar administratori ai bunurilor pământeşti. Cuvintele «al tău», «al meu» împarte ceea ce Dumnezeu a pus la un loc. De aici vin neînţelegerile şi necazurile. Şi apoi felul cum întrebuinţează cei avuţi bogăţiile lor te înflorează. Ei fac din ele un temei de exploatare a săracilor şi muncitorilor. În vechime o minoritate de bogaţi stăpânea şi exploata până la epuizare majoritatea covârşitoare a celor săraci. Slavă era în floare. Pământul Africii Proconsulare era secătuit numai de şase proprietari. Beneficiile exploatării pământului erau folosite pentru luxul, desfrăul şi ticăloşiile inimaginabile ale moşterilor şi bancherilor timpului.

Acest lux în care trăiau bogaţii contrasta până la culme cu mizeria neagră a celor mulţi. Aşa au fost bogaţii de odinioară, aşa sunt şi cei de astăzi, care voind să turbure pacea întregii lumi, se aruncă furioşi, cu război nimicitor, asupra popoarelor paşnice, ca prin foc şi sânge să acapareze bogăţiile unor ţări, iar popoarele să le robească. Către aceşti bogaţi tirani ai tuturor veacurilor s'a adresat Mântuitorul şi le-a zis: «Nu vă adunaţi comori pe pământ... ci vi le strângeţi în cer... căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră»; iar dacă totuşi le-aţi strâns: «Vindeţi-le şi le daţi săracilor» (Matei VI, 19-21).

Pentru că, însă, nu voiţi să puneţi la inimă porunca Domnului, va fi «vai de voi bogaţilor, că v'aţi luat mângâierea, şi vai vouă celor ce sunteţi sătui acum, că veţi flămânzi» (Luca VI, 24-25). Cu mustrare înfricoşată se ridică şi Sf. Iacob asupra bogaţilor, când zice: «Veniţi acum voi, bogaţilor, de plângeţi şi vă tânguţi de necazurile ce au să vină asupra voastră. Iată plata oprită de voi dela lucrători: cei ce v'au secerat ţarinile voastre strigă, şi strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului...» (Iacob V, 1-6).

Ca un trăsnet de foc s'a ridicat glasul Sf. Părinţi, cari pornesc la luptă aprigă şi la ofensivă titanică contra acestor bogaţi exploataitori, spre a-i determina să-şi împartă bunurile lor cu săracii. «Voi meritaţi o pedeapsă deosebită pentru că aruncaţi într-o prăpastie de mizerie pe fraatele vostru. Vă îngrijîţi grozav de câinele vostru, dar acest om, sau mai bine zis Hristos, e devorat de foame şi e desfigurat din cauza cruzimii voastre. Capetele catărilor şi paturile voastre sunt împodobite cu argint şi aur, pe când săracii n'au nici măcar hrana necesară. Hristos vă preocupă mai puţin decât orice alt lucru», zice Sf. Ioan²⁾.

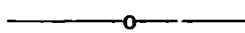
Pe când bogaţi şi hrăpăreţi sunt astfel apostrofaţi, pe săraci şi pe toţi desmosteniţi, Domnul Hristos îi ocroteşte, vindecând toate durerile şi infirmităţile lor. Şi Sf. Părinţi îmbrăţişează cu ardoare cauza săraci-

lor. «Ei muncesc toată viața fără încetare, copleșiți de datorii intolerabile, condamnați la muncă strivitoare, ca asinii sau catării. Nu li se menajează trupurile, așa cum nu se menajează pietrele. La sfârșitul iernii, epuizați de muncă, de frig, de ploaie și de vegheri se întorc acasă cu mâinile goale, ba încă și datori».

Nu pentru aceasta a venit Domnul Hristos, ca unii să fie îmbuțați, iar alții să se stingă de mizerie cumplită. Ci El s'a coborât în lume, ca să statornicească o dreptate socială, să nu mai fie bogat sau sărac, rob sau slobod, Iudeu sau Elin, bărbat sau femeie, ci toți să fie una. Cei cari au ascultat de această poruncă și au urmat această chemare, punând-o în practică în chip desăvârșit, au fost credincioșii din prima comunitate din Ierusalim, când «Nimeni nu zicea că din averile sale e ceva al său, ci erau toți împreună și aveau toate de obște. Nu era printre ei nimeni lipsit, căci toți câți aveau pământuri sau case, le vindeau și, aducând prețul celor vândute și punându-l la picioarele Apostolilor, se dădea fiecăruia după cum avea trebuință» (Fapt. Apost. II, 44-45; IV, 32-37). Iată cum Apostolii organizează Comunitatea din Ierusalim, pe principiul comunitar liber consimțit, când toți aveau dreptul nu la cât depuneau, ci numai la cât aveau nevoie.

Aceasta a fost o fericită Comunitate pe pământ, pentru că atunci s'a trăit o viață de înaltă tensiune morală, de o frățietate și dragoste desăvârșită, unde bogatul nu mai era bogat, săracul nu ducea lipsă, iar sclavul nu mai era înjosit. Nu mai era nicio deosebire, ci toți erau una în Hristos.

Pr. STELIAN ZIDARESCU
Bis. Costeasca — București Nol.

LA DUMINECA XXX-a DUPĂ RUSALII

«Mai ușor este să treacă funia corăbiilor prin urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu».

(Luca XVII, 25).

În scurta Sa activitate pământească, Mântuitorul Hristos a avut prielejul să vină în contact cu tot felul de cameni. Dacă săracii, umilii, flămânzii, bolnavii și desbrăcații au fost întotdeauna în jurul Său, așteptând dela El cuvânt de mângâiere și de îmbărbătare, sau cerșind mila Lui pentru lipsurile, suferințele și boalele lor, nu este mai puțin adevărat că Mântuitorul a avut adeseori de-a-face și cu bogații. Niciodată nu au fost spuse cuvinte mai grele bogaților înrăiți la suflet, ca acelea pe care li le-a aruncat în față Domnul. Niciodată ei nu au fost mai aspru muștrați. Niciodată răutatea lor sufletească nu a fost mai crunt lovită.

Este drept că Mântuitorul nu a procedat deopotrivă de aspru cu toți bogații cu care a venit în contact. Cu Nicodim, care pe deasupra mai

era și dregător al Iudeilor, El a avut o convorbire de o înălțime dumnezească, într'una din nopțile în care acesta a venit pe ascuns la El (Ioan III, 1—21). Mântuitorul a chemat, apoi, la Sine, pe Zaheu, care era mai marele vameșilor și om bogat—atunci când acesta, dorind să-L vadă și neizbutind din cauză că era mic de statură, se suise într'un dud — și i-a zis: «Astăzi se cuvine să petrec în casa ta», iar după aceasta, la plecarea din casa lui Zaheu, a zis: «Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia» (Luca XIX, 1—10). Pe Matei l-a chemat ca apostol, din slujba de vameș, pe care acesta o îndeplinea și a intrat și a mâncat în casa lui cu vameșii și păcătoșii (Matei IX, 2—10). Față de toți aceștia Mântuitorul s'a arătat deopotrivă de bun și iubitor, ca și față de cei săraci.

Era oare starea materială a oamenilor aceea care se așeza între ei și Mântuitorul Iisus Hristos? Desigur că nu! Mântuitorul pătrundea până în adâncul sufletului omenesc. Numai aici dăinuia piedeca cea mare, căci numai aici sălăsluia patima doritoare de bogăție, patimă care robea pe om și-l făcea sclavul averii sale. Cel ce dăduse afară din sufletul său pe Dumnezeu și-L înlocuise cu Mamona, cel ce ridicase în sufletul său statuie acestui idol al bogăției, căruia îi slujea cu tot devotamentul, nu putea să aștepte niciun cuvânt de mângâiere dela Domnul, care spusese: «Nimeni nu poate sluji la doi domni; că sau pe unul îl va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va alipi și pe altul va disprețui: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona» (Matei VI, 24).

Pentru ca să înțelegem că starea materială înfloritoare nu este un păcat, după cum nici sărăcia în sine nu este o virtute, astăzi vom încerca să vedem cum și de ce bogăția poate fi o piedecă în calea mântuirii.

Ținând socoteală de toată învățătura pe care ne-a lăsat-o Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, vom spune dela început că din punct de vedere creștin, bogăția nu înseamnă nimic, după cum nici sărăcia nu înseamnă ceva. Izvorul din care pornesc faptele omenesti nu este starea materială a cuiva, ci starea lui sufletească. Din suflet izvorăște dragostea față de semenii noștri, simțământul de a nu face nimănui vreo nedreptate, dispoziția de a sări în ajutorul celor din jurul nostru și de a-i ușura de sarcinile pe care deabia le suportă, dorința după buna înțelegere între oameni și de pace pe pământ, dar tot din suflet izvorăște nepăsarea față de aproapele nostru, pornirea de a-i face nedreptate, dorința unora de a-și însuși munca celor din jurul lor, patima de a acapara totul, neținând seamă că în timp ce areva proprie crește fără de niciun rost, semenul nostru nu are ce da de mâncare și cu ce-și îmbrăca copiii și pe sine.

Bogatul necugetat, despre care ne vorbește undeva Sf. Evanghelie, în preajma adunării recoltei sale, își freca mâinile de voie bună, gândindu-se la sporirea averii sale și plănuiind darea la pământ a vechilor hambare și înlocuirea lor cu altele mai mari și mai încăpătoare. El nu se gândea decât la sine însuși: «Voiu zice, apoi, sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește» (Luca XII, 19). El nu voia să știe nimic despre lipsurile și suferințele semenilor săi. Primind talantul recoltei bogate dela Dumnezeu, el nu se gândea să-l înmulțească, împărțindu-l celor ce se găseau în lipsuri, pentru ca să primească dobândă în cer, ci se gândea, numai, cum să-l ascundă și să-l ferească mai mult de alții. Desigur că, pentru un astfel de om, bo-

găția era o mare piedecă în calea mântuirii. Un astfel de om nu putea vedea în veac fața lui Dumnezeu.

Aceeași patimă oarbă pentru avere vedem și la dregătorul de lege despre care am auzit vorbindu-se astăzi în Sf. Evanghelie. Acesta, însă, pare ceva mai grijuliu ca cel dintâi. El ar voi să fie și bogat, să-și poată împlini toate dorințele inimii sale, dar în același timp să și dobândească împărăția cerurilor. El împlinește poruncile legii, care nu-i cer nicio cheltuială și nicio înpuținare a averii sale. Își închipue că iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său, dar iubirea lui nu se arată nicidecum în fapte de dragoste. Grija lui este să facă totul, să împlinească totul, fără ca să se atingă, însă, de averea lui. Simte el însuși că acest lucru nu este prea ușor. Caută o incuviințare și se duce, crezând că are să o dobândească, la Mântuitorul. Dar Domnul Hristos îi răspunde lucruri la care el nici măcar nu se gândea: Dacă ai împlinit toate poruncile legii din fragedele tale tinereți, un singur lucru îți mai lipsește, pentru ca să fii desăvârșit: «Vinde tot ce ai și împarte săracilor și vei avea comoară în cer și vino de-mi urmează Mie». «Dar el, spune Sf. Evanghelie, auzind acestea s'a întristat, căci era avut foarte» (Luca XVIII, 22—23).

Cât de ușuratic s'a arătat acest dregător de lege, când a mărturisit cu îngâmfare înaintea Mântuitorului că a păzit toate poruncile legii, din frageda-i tinerețe! «Când Mântuitorul, zice Clement Alexandrinul, grăiește: Dacă vrei să fii desăvârșit, vinde bunurile tale și le împarte săracilor, El condamnă pe acela care se fălește că a împlinit toate poruncile din tinerețea lui; căci acela nu a împlinit și porunca «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși». Numai atunci condus la desăvârșire de către Domnul, ar fi învățat să dea cu dragoste».

Când sufletul cuiva nu este simțitor la nevoile și la suferințele celor din jur, bogăția se așează atât în calea raporturilor lui cu semenii, cât și în calea raporturilor lui cu Dumnezeu. Ea este una dintre cele mai mari piedici în realizarea dragostei față de aproapele, cât și în dobândirea mântuirii. Năpădit de patima adunării fără de rost de averi, omul se izolează și de societate și de Dumnezeu. Cu cât are mai mult, cu atât ar voi să mai aibă și în această patimă oarbă după avere, nu mai ține socoteală de nimic. Își însușește bunurile aproapelui, îi fură munca, îl exploatează până la sânge, se bucură de banul văduvei și de cele necesare traiului orfanului, devine avar, jefuitor și hoț. Averea peste care Bunul Dumnezeu l-a pus administrator, pentru a o împărți cu chibzuială celor lipsiți și a face cu aceasta fapte de dragoste către aproapele, o consideră ca pe un bun numai al său, pe care și-l sporește, în chip necugetat, tot timpul. Față de unul ca acesta Sf. Vasile cel Mare, zice: «Nu ești tu, oare, un avar, nu ești tu, oare, un jefuitor, tu, care întorci spre profitul tău un bun pe care l-ai primit numai spre administrare? Cel ce desbracă de haina sa pe un om se cheamă hoț; cel ce nu îmbracă pe un om gol, când ar putea-o face, merită oare un alt nume? Hrana pe care tu o păstrezi, aparține săracului celui înfometat; haina pe care tu o ții în dulapul tău este a celui zdrențaros; înălțăminte pe care o ții să putrezească este a celui desculț; banii pe cari tu îi îngrămădești, sunt ai celor ce se află în nevoi. Tu săvârșești, deci, tot atâtea nedreptăți, câți oameni sunt pe cari i-ai putea ajuta». Și tot acest mare Sfânt al Bisericii noastre, într'altă parte zice: «Cum poți tu să ai

paturi de argint, mese de argint, scaune de fildeș, când curtea locuinței tale este plină de săraci fără de număr, al căror plâns îl auzi? Câte datorii s'ar putea plăti din prețul unui inel al tău? O singură ladă a ta cu haine, cuprinde atât cât ar încălzi o întreagă populație care suferă de frig».

Avarul, jefuitorul și ahtiitul după avere nu pot nici măcar, nădăjdui în mântuire. Ei își desfată patimile sufletului și trupului în această viață și acestea crescând înăbușesc în suflet orice încolțire de virtute. Ei își primesc cele bune într'această viață. Dumnezeu le dă puțința să devină pilde de dragoste față de aproapele, ajutând la înlăturarea mizeriei, ușurând suferința, împuținând lipsa, sporind binele și dobândindu-și comoară de fapte bune în ceruri. Adevărata bucurie nu este legată de desfătările vieții acesteia, ci de acelea ale vieții de dincolo. Deaceia, și Mântuitorul Iisus Hristos a zis: «Căutați mai întâi împărăția cerurilor». (Matei VI, 33). Numai cel ce-și orânduiește mersul vieții sale după voia Tatălui din ceruri, se poate face vrednic de moștenirea împărăției Lui.

Atâta vreme cât bogăția face ca omul să devină o ființă pierdută pentru Dumnezeu, atâta vreme cât ea devine o piedică în calea mântuirii omului, bogăția trebuie cu totul respinsă. Pe bogați cari au căzut pradă bogăției lor, cum cad paele pradă focului, îi vestește Domnul. Unora ca acestora le este închisă împărăția cerurilor. Ei nu pot nădăjdui în mântuire.

De altfel acum suntem în stare să facem cuvenita deosebire între buna stare materială și bogăție. Și chiar este timpul să o facem. La bunăstarea materială poate ajunge cineva și chiar trebuie să ajungă prin muncă cinstită, proprie. Dar bunăstarea materială, care este o dovadă a progresului social nu are nimic comun cu bogăția. Bogăția ar putea fi comparată cu o boală parazitara care devorează totul, hrănindu-se și înmulțindu-se numai pe ea. Și, chiar atunci când bogăția se moștenește, ea nu încetează de a fi o boală parazitara, numai că de data aceasta este ereditară. Iar pentru că cel atins de această boală, este, în marea majoritate a cazurilor un om pierdut, deoarece «Mai ușor este să treacă funia corăbiei prin urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția cerurilor», lupta împotriva bogăției, cu armele pe care ni le pune la dispoziție învățătura Sf. noastre Biserici, este o îndatorire creștină. Urmând exemplul Mântuitorului Iisus Hristos, toți marli Sfinți ai Bisericii noastre au atacat și au vestejit bogăția și pe bogați nemiloși, cruzi și avari. Căci numai cei cari-și împart mult-puținul lor, pentru a ușura nevoile și greutatea semenilor lor, a alunga mizeria din mijlocul societății și a așeza în raporturile dintre oameni dreptatea socială, care cere ca toți oamenii să se bucure deopotrivă de bunurile acestei vieți, întocmai ca frații, sunt aceia «cari-și adună comori în cer, unde viermii și rugina nu le rod și unde furii nu le sapă și nici le fură» (Matei VI, 20).

Dacă în răstimpul celor aproape douăzeci de veacuri, de când se propovăduiește credința creștină, toți creștinii ar fi luat aminte la glasul Mântuitorului Hristos, nu ar mai fi fost atâta nedreptate în lume. Nu ar mai fi fost deosebirea aceea atât de mare între unii, cari nu mai știu ce să facă cu averile și alții cari nu mai știu cum să-și amăgească lipsurile. Omul are nevoie de atât de puțin! Și tot ceea ce este mai esențial vieții noastre: aerul și apa, ne-au fost date deopotrivă tuturor de Bunul Dumnezeu. El ne-a dat și hrana deopotrivă la toți. Numai că unii au pus stăpânire și pe

partea altora și de atunci mai departe au socotit-o a lor. Dreptatea socială nu se poate realiza atâta vreme cât unii îngrămădesc fără de rost averi peste averi și sporesc suferințele semenilor lor; atâta vreme cât, bizuindu-se pe puterea lor voiesc să robească țări și popoare, ducând războaie nedrepte de asupra și de împilare, la sute și mii de kilometri de patria lor.

Dreptatea socială trebuie să aibă ca bază prețuirea omului și iubirea frățască a lui, singura în stare să producă egalitatea dintre oameni, care decurge din ideea că toți sunt fii ai unuia și aceluiși Părinte, Dumnezeu. La acte de iubire frățască sunt chemați de Sf. Biserică toți creștinii. Cu cât cineva este mai înstărit, cu atât datoriile sale sunt mai mari față de societate și de Dumnezeu. Dar pentru realizarea stării de dreptate socială, către care tinde cu toată însuflețirea Sfânta noastră Biserică, sunt chemați să lupte și cei mai puțin avuți și chiar și cei săraci. Să nu uităm o clipă că chiar atunci când suntem în lipsuri, alți semeni ai noștri se găsesc în lipsuri și mai mari. Să ne îndreptăm privirile cu credință și nădejde către ceruri! Să străduim cu căldură după împărăția cerurilor, ca «toate celelalte să ni se adauge nouă». Să nu ne întristăm de ajutorările pe care le facem, ci de suferințele și lipsurile pe care le vedem în jurul nostru. Să chivernisim cât mai bine puținul pe care-l avem, ca din el să putem ajuta și pe aproapele nostru, spre a ne găsi bineplăcuți lui Dumnezeu, căruia se cuvine slava, cinstea și închinăciunea: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Pr. Dr. OLIMP N. CACIULA

— 0 —

SFINȚENIA MUNCII

«Străduiți cu toată râvna ca să trăiți în pace, muncind cu mâinile voastre, precum v'am poruncit vouă» (I Tes. IV, 11).

Marele Apostol al Neamurilor, slăvitul Pavel, cel ce cu năvodul dumnezeescului cuvânt a vânat pe oameni din adâncul necunoștinței și cu strălucirea învățaturii lui Hristos a risipit negura păgâneștii cugetări, — ne deschide și nouă luminișuri de înțelegere asupra rostului muncii în economia mântuirii noastre. El, cel scaldat — pe drumul Damascului —, în lumina cea fără de apus a lui Hristos, ne grăiește: «Străduiți cu toată râvna, ca să trăiți în pace, muncind cu mâinile voastre» (I Tes. IV, 11).

Indemnul acesta ne scoate din neputința gândului, luminându-ne întru înțelegerea cuvântului de demult al dreptului Iov: «Omul e făcut să muncească, precum pasărea să zboare» (cap. V, 7). Căci așa grăit-a Domnul întâilor viețuitori ai Raiului: «Creșteți și vă înmulțiți, și stăpâniți pământul» (Gen. I, 18). Iar «stăpânirea pământului», o singură tâlcuire are: a-l munci cu brațele, a-l face să dea rod bogat prin trudă strădalnică și neostoită, pentru ca agonisita să ne veselească zilele și să ne înalțe cugetele către Făcătorul cerului și pământului și Ziditorul nostru.

Pentru noi, cei ce vecuim în starea vieții celei vremelnice, purtând în suflute făclia nestinsă a bunei-vestiri, pilda vieții lui Hristos este dreptarul fără greș, care ne călăuzește spre intrările înguste ale vieții celei pururea fiitoare întru lumina cea fără de apus. Căci zice slăvitul Pavel: «**Mie a vieții este Hristos**». Iar viața lui Hristos Domnul este o viață de muncă trudnică, de muncă cu brațele și de lucrare duhovnicească. După cuvântul dumnezeesc al Evangheliei și după predania sfântă a Bisericii, Mântuitorul — din fragedă copilărie și până la ieșirea Sa la propovăduire — a muncit cu brațele, alături de teslarul Iosif, ocrotitorul sfânt al Maicii Domnului și al tineretii lui Iisus. Așa dar, până la vârsta de treizeci de ani, Mântuitorul a trudit cu brațele în indeletnicirea de teslar, câștigându-și cele de trebuință traifului Său și al Maicii Sale. În toată această vreme de muncă cu brațele, în lăuntrul lui Iisus sporea știința adevărilor veșnice, pe care urma să le vestească lumii, «la plinirea vremii». Munca făcută cu brațele a fost, așa dar, neîntrerupt împletită cu lucrarea duhovnicească a Descoperirii dumnezeiești. Iar după ieșirea la propovăduire, munca Mântuitorului a fost și mai trudnică, și mai covârșitoare, și mai istovitoare. Lucrarea de chemare a omenirii la moștenirea cea pururea stătătoare și la fericirea cea neîmbătrânitoare, a fost legată de trudă neconținută, din zorii dimineții până în noaptea. Semănător al semințelor cunoștinței de Dumnezeu, din care se seceră cu bucurie spice de viață veșnică, Mântuitorul a cutreerat — vreme de trei ani de zile — nenumărate sate și orașe, înconjurat și aproape înăbușit uneori de mulțimile setoase de adevăr nepieritor, urmărit cu dușmănie de fiii întinericului și adesea căzând frânt de oboseală, după truda zilelor fără popas și a vegherilor de noapte în fierbinte rugăciune. Doar El a zis: «**Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez**» (Ioan V, 17). Fiul lui Dumnezeu pentru aceea a venit în lume, ca să lucreze și ca, prin lucrarea Lui, să izbăvească lumea, cu podoabele luminii nestinse împodobind-o și spre lăcașurile vieții veșnice călăuzind-o.

Viața Mântuitorului a fost, așa dar, o pilduitoare viață de muncă: de muncă cu brațele și de lucrare duhovnicească. Și această viață a Domnului se prelungește în viața noastră a creștinilor, cari nădărdim a ne împărtăși cu El, în ziua cea neînserată a Impărăției Sale. Slăvitul Apostol Pavel, tâlcuitor dumnezeesc al dreptarului credinței, lăsat nouă de Mântuitorul Hristos, — asemenea Domnului și Stăpânului vieții noastre — pe muncă trudnică și-a zidit întreaga lui apostolie: «**Argintul sau aurul sau lâna nimănui n'am poftit, ci mâinile acestea au slujit trebuințelor mele și a celor ce sunt cu mine. Noi n'am umblat fără rânduială între voi, nici n'am mâncat dela cineva pâine în dar, ci lucrând cu osteneală și cu trudă toată noaptea și ziua**» (Fapt. Apost. XX, 33-35; II Tes. III, 7-10). Mândria apostoliei sale, tocmai aceasta a fost: îngemănarea rodnică a muncii întru vestirea Evangheliei veșnice, cu munca brațelor pentru agnisierea celor de trebuință traifului. «**Căci mai bine este pentru mine a muri, decât să-mi zădărnicească cineva această laudă**» (I Cor. IX, 15). Și, asemenea slăvitului Pavel, au fost toți ceilalți Apostoli, Ucenici și învățăcei ai Domnului nostru Iisus Hristos. Cu toții au fost oameni ai muncii cu brațele și ai lucrării duhovnicești, ai osârdniciei și ai rugăciunii. Și au fost așa, pentrucă aceasta este starea firească a omului, stare cu care încă pe întâiul om l-a înzestrat Dumnezeu, după cele două fețe ale firii lui

omenești, cea trupească și cea sufletească: munca pentru fața lui cea după trup și lucrarea duhovnicească pentru fața lui cea sufletească. Prin munca brațelor, omul slăvește zidirea cea materială a lui Dumnezeu, iară prin lucrarea duhovnicească, slăvește zidirea cea sufletească a Lui; prin amândouă preamărește pe Cel ce din neființă a chemat la ființă toată făptura cea văzută și cea nevăzută, pe Ziditorul cerului și pământului și Dumnezeuul nostru, cel în Unimea Treimii slăvit: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Noi, cei ce ne-am născut a douaară din apă și din Duh — răscumparați fiind din păcatul cel de demult cu scump Sângele lui Hristos și parțași făcându-ne Învierii Lui celei izvoritoare de viață fără de sfârșit, — nu putem nădăjdui să dobândim starea de fii ai lui Dumnezeu și moșteni ai luminii celei neapropiate în Impărăția gătită a aleșilor Săi dela începutul lumii, decât urmând cu râvnă sfântă pilda vieții lui Hristos și a sfinților Lui Ucenici și Apostoli. Munca făcută cu brațele și lucrarea duhovnicească, trudă osârduitoare și rugă fierbinte, acesta este dreptarul de viață lăsat nouă de Ziditorul vieții, Cel ce a izvorit râuri dumnezeiești înlăuntrul minții noastre și ne-a hărăzit tuturor darul cel din destul, întru mântuirea sufletelor noastre.

Munca este sfântă, după însuși cuvântul Izvorului vieții noastre, Hristos, care, trudind fără răgaz, a spus: «Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez». Și munca este sfințitoare, căci «Impărăția Cerurilor o dobândesc cei silitori». Lenea și trândăvia, hrăpirea și lăcomia sunt unelte pierzătoare de suflet ale Vicleanului. Pentru aceea, zice dumnezeescul Pavel: «Nu vă înșelați: nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Impărăția lui Dumnezeu» (I Cor. VI, 9-10).

Cel însemnat cu numele lui Hristos, în Hristos fiind îmbrăcat și cu credință vie fiind rourat, știe că de chipul cum își săvârșește munca sa, — sub ochiul a toate văzător al lui Dumnezeu — atârână intrarea lui în lumina pururea dăinuitoare a fericirii veșnice. «Slujiți nu ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște slujitori ai lui Hristos, cari fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți cu bucurie ca Domnului, nu ca oamenilor» (Efes. VI, 6-7), ne îndeamnă Apostolul Neamurilor, purtătorul de Hristos, slăvitul Pavel.

Munca și rugăciunea sunt cele două pârgii binecuvântate ale mântuirii noastre. Și pe una să o săvârșim, dar nici pe cealaltă să nu o lăsăm. Pe scara izbăvirii noastre urcând, noi pășim când pe treapta muncii, când pe cea a rugăciunii, prin amândouă slăvind fără încetare pe Ziditorul, Proniatorul, RăscumPARATORUL și Sfințitorul vieții noastre celei din veac și din veacul ce va să fie.

*

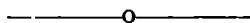
Răsadul acesta de gânduri asupra sfințeniei muncii a vlăstărit în inima noastră cu prilejul prăznirii cununii anului bisericesc — întâi Septembrie — care e sorocul socotelii bunelor chiverniseli ale anului care s'a scurs și începătura strădănilor pentru împlinirile ce ne stau în față.

Soarele, ochiul zidirilor, răsare la început de toamnă cu de obște bucurie pentru toți aceia cari — privind bogăția roadelor muncii lor în plinul hambarelor — uită ostenelile zădufului din vara ce a trecut și se apucă, cu bună nădejde, de cele ale anului viitor. Ogoarele își așteaptă binecu-

vântarea muncii. «Căci pentru noi s'a scris — zice slăvitul Pavel — că cel ce ară trebuie să are cu nădejde, spre a avea parte de nădejde» (I Cor. IX, 10). Iar pentru cei ce cu trudă și cu vrednicie lucrează pământul, iată făgăduința Domnului: «Voiu da vouă, ploaie la vremea ei, și pământul va da rodirile sale, și veți mânca pâinea voastră cu indestulare, și voiu da pace în pământul vostru» (Lev. XXVI, 7).

Fie nouă după cuvântul Domnului și după vrednicia noastră.

D. VEȘTEMEAN

ȘI CINE-I APROAPELE MEU?

Luca, X,29

Iată o întrebare care a frământat omenirea dealungul veacurilor!

Dacă ispititorul de lege n'ar fi pus-o, oare, în lume, strigătul omului căutându-l pe „Om“ ar fi rămas fără răspuns?

Să deschidem Scriptura.

Evoluția omenirii marchează trei mari etape:

— Întâi „epoca sălbatică“, dominată de neamul bestiiilor fără de lege, având drept tată pe Cain, drept instrument „RĂȘBOIUL“ și drept deviză „homo homini lupus...“

— A doua „epoca barbară“... care începe dela Moisi și care a străbătut mii de ani fără să-și desmintă deviza ei supremă: „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte“...

Pretinsa ei dreptate n'a înlăturat rășboiul, falsa și ipocrita ei lege n'a biruit bestialitatea...

În vârtejul unei sbuciumate și egoiste căutări... omul a rămas mai singur și mai desorientat, căci bucuria nu o dau numai plăcerile, fericirea nu se dobândește doar prin cuceriri... și PACFA nu o putem afla numai cu mintea, ci și cu sufletul...

În sfârșit, era cea nouă, a treia, deschisă de Mântuitorul Iisus Hristos... e încercarea cea din urmă..., a IUBIRII...!

Năzuind să înăbușe barbaria în lume și să îmbrățișeze toate neamurile pământului.. epoca prezintă a înscris pe frontispiciul ei, cu har divin și cu sânge martiric, nemuritoarea lozincă: „homo homini frater“...!

Omul este pentru orice om un FRATE...

... Există o carte minunată, în care scriitorul francez Victor Hugo, zugrăvește cu năprăit talent mizeria și suferința omenească... Chiar în primele pagini ale acestei cărți, intitulată „Mizerabilii“, întâlnim o convorbire între oropsitul și de peste tot isgonitul ocaș (pentru că... furase, cu ani în urmă, o pâine!) Jean Valjean și Episcopul orașului..., convorbire care reține în chip deosebit atenția cititorului. O redăm, fragmentar.

„Dvs. sunteți bun..., rosti Jean Valjean. Nu mă disprețuiți. Mă priimiți... cu toate că nu v'am ascuns de unde viu și că sunt un om nenorocit“.

— „Puteai să nu-mi spui cine ești, răspunse Episcopul. Aici nu e casa mea... e casa lui Iisus. Ușa aceasta nu întreabă pe cel care intră dacă are un nume, ci dacă are o suferință... Dăta suferi, îți este foame și sete... Ții binevenit!“

Ce nevoe am să-ți știu numele?!

Dealtfel, înainte de a-mi spune ce nume ai, aveai unul pe care-l știam... omul deschide ochii uimit...

— „Adevărat? Știați cum mă cheamă?“

— „Da, răspunse Episcopul,... te numești FRATELE meu“...

Trăind în vârtoarea unei lumi păgâne, Episcopul orașului din Franța, biruindu-se pe sine, ca oarecând Samarineanul, a deslușit în elesul dragostei evanghelice și, în rezolvarea raporturilor dintre el și semenul său, a încercat iubirea..., singura care se poate ține de ceeace făgăduiește...

Înainte dar de orice altă victorie, să căutăm a o obține pe aceea asupra noastră înșine.

„OMUL“ se iubește prea mult pe el însuși.

Din această iubire de sine purced toate nenorocirile și nemerniciile lumii.

Tot ceeace se numește păcat și crimă, își găsește obârșia în această iubire de noi înșine..., în ura pentru ceilalți...! Acel monstruos EU, cu ținta vieții lui, cu desăvârșirea lui, cu fericirea lui, cu tot ceeace ar fi mai bine și mai frumos pentru el, ne stăpânește... fără să ne mai aducă aminte că mai sunt și alți oameni pe lume...

Singurul pas înainte pe drumul îmbunătățirii raporturilor dintre oameni, până la Iisus, era afecțiunea pentru „prieteni“...

Ei bine, Mântuitorul poruncește răsturnarea legăturilor dintre oameni! „Eu însă zic vouă: iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

Iată noutatea și puterea cea mare a învățăturii creștine: OMUL iubește ca pe un FRATE pe OM...! „Precum voiți să vă facă vouă oamenii faceți și voi lor asemenea...“

Câteva cuvinte simple, neînflorite, ușor de priceput... dar care sunt chezașia sigură a unei împărății..., pe care a născut-o și trebuie s'o statornicească Evanghelia.

Iar dacă nouă ni se pare, cumva, că ni se cere un lucru cu neputință de îndeplinit, este pentru că noi credincioșii nu am urmărit și nici n'am înțeles exemplul vieții lui Iisus.

Peste tot El merge intru întâmpinarea durerii... El se sbuciumă..., se înfioară și... cuprins de MILA... față de acel POPOR, El îi vindecă „toată boala și toată neputința“ (Mt. XIV,14).

Alinând suferințele, El n'a provocat nimănui nicio durere. A redat orbilor vederea dar n'a poruncit niciodată să fie orbiți cei cu vedere...

A făcut pe ologi să umble și i-a ridicat de pe patul suferințelor... dar n'a făcut infirmi din oameni sănătoși... A liniștit marea sufletelor înviorate de bănuiala duhurilor protivnice., dăruindu-le PACF., și niciodată n'a semănat sămânța discordiei și a neînțelegerilor...

Intr'un cuvânt, a arătat — prin FAPTA SA —, puterea iubirii... către care să năzuiască inima și mințea omului și a stabilit, în felul acesta, principiul MILEI și al ajutorului...

Fiul OMULUI., a vindecat, a săturat, a mângâiat și a îmbrățișat întreaga omenire cu dragostea Sa... „fiindcă a putut“, lăsând testament omenirii ca, întotdeauna „cei ce pot“ să aibă milă și să ajute pe cei ce nu pot. Exemplul Său e un îndemn statornic de solidaritate în fața suferinței, de „milă lucrătoare“ care să ne cheme la „fapte“ în numele iubirii de aproapele....

Aproapele., cuvânt rostit sub lumina caldă a învățăturii evanghelice... stă scris pe fruntea fiecăruia „OM“. A omului aflat în nevoie, în necaz, în durere, în suferință., în întunec., în cruntă exploatare..; a omului care are trebuință de ajutorul omului., de sprijinul, de mângâierea, de mila, de sfatul., de dragostea omului...

Aproapele e, încă odată, OMUL însuși, de orice neam, de orice credință., neținând socoteala dacă e alb sau negru, pipernicit sau înalt., de pe coasta Spaniei sau din mult încercata și însângerată Coree..!

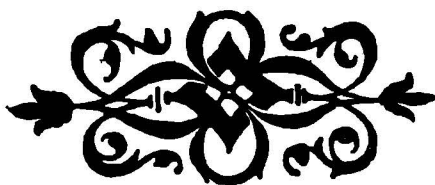
Trăim într'un veac și în acea parte a pământului., în care se desfășoară o grandioasă acțiune de prefacere și de justă rostuire a treburilor obștești, menită să aducă fericirea tuturor OAMENILOR...

Cuprinzând în lumina iubirii evanghelice, în faptele milei creștine și pe „Aproapele nostru“, vedim:

a) credința în Iisus Hristos, Cel ce a zis: „întrucât ați făcut acestea unuia din acești FRAȚI mai mici ai Mei, Mie le-ați făcut (Mt. XXV,40) și

b) totodată, necumpănit atașament față de orânduirea cea nouă., care a înscris, cu litere de foc, în programul ei, desfășurarea exploatării omului de către OM“.

Preotul GH. MIHAILU
din Eparhia Buzăului

EVENIMENTE ISTORICE

LUNA PRIETENIEI ROMANO-SOVIETICE.

Oamenii muncii din Republica Populară Română, alături de oamenii muncii depe întreaga suprafață a pământului, au sărbătorit ziua cea mai luminoasă din istoria omenirii, ziua de 7 Noiembrie.

În acea zi de neuitat, proletarii și țăranii din Rusia, conduși de nebiruitul partid al lui Lenin și Stalin, au înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, dovedind proletarilor și țăranilor din întreaga lume că lanțurile robiei capitaliste — lanțurile exploataării omului de către om — pot fi rupte și că, luptând fără șovăire, clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, poate prelua puterea, pentru a-și făuri ea însăși dreptatea, bunăstarea și fericirea, sugrumate veacuri de-a rândul de clasele oprimate.

În acea zi de 7 Noiembrie, odată cu prăbușirea puterii capitaliștilor și moșierilor și instaurarea dictaturii proletariatului pe a șasea parte a pământului, au răsărit zorile unei vieți mai bune și mai drepte pentru oamenii muncii de pretutindeni.

Dând o lovitură de moarte capitalismului, Revoluția Socialistă din Octombrie a deschis o eră nouă în istoria omenirii, era revoluțiilor proletare și a prăbușirii capitalismului. De la acea dată și până în zilele noastre, poporul sovietic, condus de Partidul Comunist, a străbătut un drum de glorie, fiecare pas înainte însemnând tot atâtea succese pe calea construirii Socialismului. Astfel, Rusia înăpolată și obscurantistă a devenit statul cel mai de frunte al lumii, focar de cultură și civilizație.

Poporul nostru și-a făcut o scumpă tradiție din aniversarea zilei de 7 Noiembrie, transformând luna dinaintea acestei date într-o măreață sărbătoare a prieteniei româno-sovietice.

Poporul român poartă o adâncă prietenie, dragoste și recunoștință marilor Uniunii Sovietice. Prietenia de veacuri ce leagă

poporul nostru de marele popor rus a fost încununată prin eliberarea țării noastre de sub jugul fascist-antonescian de către nebiruita Armată Sovietică și prin ajutorul frățesc multilateral, pe care ni-l dă poporul sovietic pentru construirea socialismului.

Luna prieteniei româno-sovietice, semn concret al legăturilor frățesti dintre poporul nostru și marele popor sovietic, constituie o sărbătoare entuziastă pentru întregul nostru popor, ea fiind expresia celor mai curate și calde sentimente pe care acesta le poartă și le va purta dealungul veacurilor, Uniunii Sovietice și marelui Stalin, conducătorul oamenilor muncii din întreaga lume, pentru ajutorul neprecupețit pe care ni-l dă neconținut.

Tot ce înflorește și crește astăzi în orașele și satele noastre, în școli, în uzine și pe marile șantiere, vădește ca lumina zilei puterea neprețuitului ajutor pe care îl primim, zi cu zi, din partea Marii Țări a Socialismului biruitor. Dela micii școlari, care cresc într-o nouă disciplină și dragoste de muncă, până la savanții, oamenii de litere și oamenii de artă, cari învață acum că știința, cultura și arta nu prețuesc nimic în măsura în care nu sunt puse în slujba poporului, cu toată cinstea și dragostea, toți oamenii muncii din Țara noastră, tineri și bătrâni, femei și bărbați, își dau seama că fără ajutorul Uniunii Sovietice nici libertatea și nici construirea mărețului edificiu al socialismului nu sunt posibile.

Motoarele puternice ale noilor uzine și fabrici puse în funcțiune, combainele ce cutreeră ogoarele patriei noastre, avântul nestăvilit al științei și culturii, bucuria zecilor de mii de școlari și studenți, cărora pentru prima dată le sunt deschise largi perspective de viață, toate sunt roadele unei nesdruncinate prietenii cu gloriosul popor sovietic.

În toate domeniile de activitate în care pulsează viața nouă a Statului nostru de democrație populară — în industrie sau în agricultură, în construcții sau în învățământ, în știință sau în artă — uriașele realizări ale oamenilor sovietici și îndrăznețele lor metode de muncă se vădesc a fi pârghiile puternice, prin folosirea cărora clasa noastră muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, face uriașe salturi înainte pe drumul construirii socialismului.

Nici n'ar fi putut fi altfel, la temelia relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Țara noastră stând înțeleapta politică stalinistă, a cărei regulă de bază constă tocmai în egalitatea de drepturi între Statele mari și mici și legarea de raporturi frățesti de ajutor reciproc.

În epocala sa lucrare „Problemele economice ale socialismului în U.R.S.S.”, marele învățător și conducător al oamenilor muncii, Iosif Vissarionovici Stalin, caracterizând relațiile de strânsă cola-

borare și ajutor reciproc, statornicite între U. R. S. S. și țările de democrație populară, scrie: „Experiența acestei colaborări arată că nicio țară capitalistă n'ar fi putut să acorde țărilor de democrație populară un ajutor atât de efectiv și tehniceste calificat ca acela pe care li-l acordă Uniunea Sovietică. Esențial este nu numai că ajutorul acesta este cât se poate de ieftin și este de prim rang din punct de vedere tehnic. Esențial este, înainte de toate, faptul că la baza acestei colaborări stă dorința sinceră de ajutorare reciprocă și de a obține un avânt economic general. Drept urmare avem ritmul rapid de dezvoltare a industriei în aceste țări. Se poate spune cu certitudine că în condițiile acestui ritm de dezvoltare a industriei se va ajunge, în curând, la situația ca aceste țări nu numai că nu vor avea nevoie să importe mărfuri din țările capitaliste, dar vor simți ele însele nevoia de a desface în alte părți mărfurile excedentare din producția proprie“.

În acelaș timp, în lagărul imperialist, toate eforturile sunt încordate nu pentru ușurarea vieții cetățenilor de rând, ci tocmai împotriva vieții acestora. Întreaga capacitate economică a țărilor capitaliste, „planificată“ de stăpânii americani din Wall-Street, este mobilizată în vederea declanșării unui nou război de cotorpire, depe urma cărui diferiții „regi“ de peste Ocean să-și poată ridica profiturile la sume fabuloase.

În legătură cu tendința capitalismului de a-și asigura profituri maxime, prin jecmănirea — pe orice cale — a popoarelor proprii și a aceloră din alte țări, genialul învățător Stalin scrie: „Trăsăturile și cerințele principale ale legii economice fundamentale a capitalismului contemporan ar putea fi formulate aproximativ în felul următor: asigurarea profitului capitalist maximal prin exploatarea, ruina și pauperizarea majorității populației țării respective, aservirea și jefuirea sistematică a popoarelor din alte țări, mai ales din țările inapolate, însfârșit, prin războaie și prin militarizarea economiei naționale, utilizate pentru asigurarea profiturilor celor mai înalte“.

Magistrala caracterizare făcută de Marele Stalin, pe de o parte în legătură cu tendințele capitalismului și — pe de altă parte — în legătură cu tendințele socialismului, pune într-o lumină deplină neprețuită valoare a prieteniei cu Uniunea Sovietică, țara socialismului biruitor, a cărui lege economică fundamentală constă în „asigurarea satisfacerii maxime a nevoilor materiale și culturale mereu crescânde ale întregii societăți, prin creșterea și perfecționarea neîntreruptă a producției socialiste pe baza tehnicii celei mai înalte“.

Aşa stând lucrurile, este dela sine înţeles că marea prietenie a poporului nostru faţă de Uniunea Sovietică nu este un fapt întâmplător, ci — dimpotrivă — este rezultatul actelor concrete şi neprecupeţite de îndrumare şi ajutor, pe care marea Tară a Socialismului le face consecvent, zi de zi, clipă de clipă, în virtutea legii economice fundamentale a socialismului.

Încă din timpul în care Tară noastră gemea sub jugul clasei burghezo-moşiereşti, partidul, avangarda clasei noastre muncitoare, a ridicat steagul luptei pentru prietenia dintre poporul român şi poporul sovietic, arătând că numai pe această cale se poate asigura independenţa şi suveranitatea naţională şi se poate păşi sigur pe drumul unei vieţi fericite şi îmbelşugate pentru întregul popor muncitor. În prezent, întemeiat pe rezultatele concrete ale minunatei colaborări cu Marea Tară a Socialismului, partidul educă poporul muncitor în spiritul internaţionalismului proletar, învăţându-l că cel mai de preţ bun al său, cheazăia libertăţii şi fericirii sale, este prietenia şi alianţa cu Uniunea Sovietică.

Oamenii muncii, toţi cetăţenii patrioţi şi cinstiţi din Tară noastră, privesc prietenia şi alianţa cu Uniunea Sovietică drept o cucerire fundamentală a poporului român.

Clerul Bisericii Ortodoxe Române, slujitor — prin însăşi menirea sa — al ideii de pace şi bună înţelegere între oameni, conştient că pacea nu poate fi apărută decât în condiţiile asigurării unei unităţi de nesdruncinat cu popoarele din lagărul păcii şi cu oamenii cinstiţi din lumea întreagă, în fruntea cărora stă nebiruita Tară a Socialismului, a sărbătorit prietenia şi alianţa cu Uniunea Sovietică cu toată puterea dragostei sale.

În aceste convingeri, la data de 6 Noembrie a. c., la Institutul Teologic de grad universitar din Bucureşti, a avut loc o şedinţă festivă a întregului cler din Capitală, şedinţă organizată în cadrul unei prieteniei Româno-Sovietice.

La această şedinţă a participat, în afară de sutele de preoţi din Capitală, I. P. S. Patriarh Justinian, înconjurat de toţi Vicarii patriarhali, consilierii patriarhali şi consilierii arhiepiscopoeşti, protoiereii Capitalei şi reprezentanţii Ministerului Cultelor. Au participat deasemenea profesorii Institutului Teologic, studenţii şi preoţii din Eparhie, care în această perioadă urmează cursurile de îndrumare.

Şedinţa a fost deschisă prin intonarea imnului Republicii Populare Române şi imnul Uniunii Sovietice.

A urmat apoi cuvântul P. C. Preot Zaharia Mântulescu, dela Biserica Diehiu, care a înfăţişat în cuvinte calde relaţiile de adâncă prietenie dintre Bisericile rusă şi română, cimentate în prezent în mod definitiv, datorită înţelegerii pe care regimul sovietic şi regimul nostru de democraţie popu-

lară o arată față de cultele religioase, a căror liberă dezvoltare este garantată prin așezările constituționale respective.

Vorbitorul a spus, între altele, următoarele:

«Cu ocazia încheierii lunii prieteniei româno-sovietice, care a marcat o nouă etapă în cunoașterea și întărirea tradiționalelor legături dintre poporul nostru și popoarele din marea Uniune Sovietică, Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Patriarh, în permanentă și pârintească grijă pe care o poartă Sfintei noastre Biserici și preoților ei, a binevoit ca astăzi, să ne ofere bucuria unei întâlniri frățești, — între noi preoții Capitalei, preoții cursiști, profesori și studenți ai Institutului Teologic, delegați ai Ministerului de Culte și ai instituțiilor bisericești din Capitală, ca între altele, să asistăm la vizionarea unui film.

Este vorba de înfățișarea momentelor principale ale deosebit de importante conferințe a tuturor bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., ținută la Moscova în zilele de 9—12 Mai 1952, din inițiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei, cu scopul, «de a discuta chestiunea sprijinirii mai departe a luptei pentru pace a popoarelor din lumea întreagă.

Lăsând la o parte interesul pe care îl prezintă valoarea în sine a filmului, o atmosferă de sobrietate trebuie să ne domine, numai gândindu-ne la ideea care a inspirat ținerea ei, a motivelor importante care au determinat-o, a rolului ei covârșitor și a scopului înălțător, care este acela «de a ridica o barieră morală împotriva tuturor încercărilor de a se deslănțui un al treilea război mondial.

Intr'adevăr, deși ruinele celui de al doilea război mondial sunt încă fumegânde; deși rănilor căpătate de omenire nu sunt încă deplin vindecate; deși lacrimi pentru cele 30 milioane de vieți omenești, pierdute numai din rândurile combatanților, nu sunt încă uscate, totuși, pe aceste ruine și neținând seamă de ele, s'au ridicat alți doctrinari, în fond cu aceleași tendințe ca și cei de ieri, — cari sub falsa mască a umanității, urmăresc înrobirea popoarelor, exploatarea lor, dominația mondială, — reprezentanți ai vițelului de aur —, care fără a cruța vreun scrupul, vor să «transforme în aur rece și material mort, valurile de sânge omenesc, într'un nou război mondial».

În fața acestei lumi, dealtfel restrânsă ca număr, însă puternică prin aur și bogăție, prin perversitatea conștiințelor și a intrigilor diplomatice, se ridică din sute de milioane de piepturi, glasul oamenilor dornici de muncă, al oamenilor dornici de pace.

În fața acestui impresionant spectacol, în această opoziție de scopuri și tendințe: dintre care una distructivă, iar alta umană și creatoare, Biserica Creștină, — cu excepția Vaticanului — consecventă atitudinii ei de veacuri, de propoveduitoare a păcii, ca rod al dragostei între oameni, și-a precizat din capul locului atitudinea. Ea a ales acel rol, unde se strigă, «vrem pace, nu vrem război».

Bisericile ortodoxe autocefale: Rusă, Antiohiană, Alexandrină, Georgiană, Română, Sârbă, Bulgară, Albaneză și Polonă, întrunite prin întâietății lor la Moscova în anul 1948, pentru a sărbători jubileul de 500 ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Ruse, — considerând că războiul constituie pentru omenire o plagă, iar față de învățăturile evanghelice, o totală con-

trazicere, a dat uneltirilor la război o categorică replică, prin chemarea adresată creștinilor din lumea întreagă, — de a-și uni forțele și de a se opune neșovăelnic, oricăror inițiative și acțiuni de propagandă de război, ca fiind în contradicție cu misiunea și slujirea creștină.

Chemarea a avut în întreaga omenire, un important răsunet și multe personalități bisericești din lumea Apusului, s'au grăbit să înceapă o acțiune de sprijinire a păcii: iar ierarhii, șefi ai bisericilor autocefale care participaseră la Conferința dela Moscova, la reîntoarcerea în țările respective, au pornit imediat la aceiași acțiune de pace, prin pastorale adresate clericilor și credincioșilor, cu lămuriri, sfaturi și îndemnuri. O redeșteptare se produce, încât orice idei de propagandă de război, care ar fi voit să se strecoare în chip manifest sau ocult, găsea deja pregătită, o atmosferă cu totul contrară, — efect al lucrării slujitorilor bisericești.

În R. P. R., Înalț Prea Sfințitul Patriarh Justinian, — ale cărui concepții despre păstrarea păcii în omenire, constituiau de mult una din preocupările principale ale Înalț Prea Sfinției Sale, adresează — după reîntoarcerea dela Moscova, credincioșilor și cucernicilor preoți, o pastorală de îndemn la pace, în spiritul celor discutate în conferința dela Moscova. Și activitatea I. P. S. Sale, nu se oprește aici.

Voind să angreneze în aceiași activitate de pace și pe șefii celorlalte culte din țara noastră și prin aceasta și pe credincioșii lor, să le trezească același interes și făcându-i să înțeleagă, că diferențele de credință, mai ales după întronarea noii orânduiri sociale din țara noastră, nu pot constitui motive de separațiuni, de răceală sau chiar de ură, îi invită în ziua de 23 Iunie 1949 în Palatul Patriarhal și laolaltă alcătuesc și semnează o moțiune prin care între altele își iau această obligație: «Vom propovădui de acum înainte pacea și ne declarăm hotărât împotriva imperialismului, care atâta la război, cu scopul ascuns, de a prelungi în lume exploatarea omului de către om, a unor popoare de către alte popoare».

O consfătuire similară, convocată de I. P. S. Patriarh, a avut loc tot la Palatul Patriarhal, la data de 19 Decembrie 1950, la care au participat și Culetele neoprotestante.

Cu această ocazie, I. P. S. Patriarh a spus: «Toți păstorii sufletești ai tuturor Cultelor din țara noastră sunt însă datori să exprime concret, învățăturile credinței lor și să recunoască, în puterea voinței de pace a sutelor de milioane de oameni, mâna lui Dumnezeu».

În Martie 1950, I. P. S. Patriarh elaborează împreună cu Sf. Sinod o pastorală către poporul dreptcredincios conținând același îndemn de pace, susținut cu temeiuri biblice; iar în ședința Consiliului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., ținută la București în Aprilie 1950, I.P.S. Sa afirmă cu tărie că:

«Apărarea păcii este cauza întregii omeniri, cauza principală a fiecărui om, a fiecărei instituții, a fiecărui popor, a fiecărui Stat, a fiecărei religii, a fiecărei Biserici».

Și așa, activitatea I.P.S. Sale pe acest teren continuă.

Iar când la 14 Iunie anul acesta, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și-a ținut ședința sa ordinară, între problemele de pe ordinea de zi, a fost și aceea a păcii. Aceasta a anunțat-o I. P. S. Patriarh, în cuvân-

țarea de deschidere, când, adresându-se D-lui Ministru al Cultelor și membrilor Sf. Sinod, a spus:

«Sesiunea din anul acesta a Sf. Sinod se deschide sub semnul creșterii uriașe a numărului și hotărârii luptătorilor pentru apărarea păcii din lumea întreagă».

O nouă pastorală este dată de Sf. Sinod, către preoții și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române.

Intr'adevăr, dacă astăzi, în Comitetele de Luptă pentru Pace cetățenești sunt antrenați și preoții; dacă credincioșii, sub acțiunea Bisericii, si-au format în mod deplin convingerea despre ororile războiului și roadele binefăcătoare ale păcii: dacă ei și-au întărit această convingere, pe constatarea categoricele identități, între năzuințele de pace ale Bisericii și ale întregului popor muncitor din R. P. R. — apoi aceasta se datorește suflului energic și creator, pe care I.P.S. nostru Patriarh l-a inspirat Bisericii sale și preoților ei.

Prin sfaturile, prin indemnurile părintești și prin pastoralele adresate creștinilor ortodocși, s'a redeșteptat convingerea de nezdruccinat, că lupta pentru pace este nu numai un imperativ al vremii, dar chiar și o obligație morală, izvoită din conștiința creștină.

Pe plan internațional, reprezentanții Bisericilor Ortodoxe locale din Antiohia, Rusia, Georgia, România și Bulgaria, întruniți în inima ortodoxismului rus în anul 1951, pentru a sărbători pomenirea Sf. Serghie de Radonej, au găsit de cuviință să se adreseze creștinilor din întreaga lume, cu o nouă chemare fierbinte, de a înmulți strădanile lor pentru cauza apărării păcii în întreaga lume.

În luna Iulie 1950 a avut loc în Cehoslovacia, o conferință a clerului tuturor confesiunilor creștine, la care au participat reprezentanți ai Bisericilor din Uniunea Sovietică, Anglia, Polonia, Germania, Ungaria, Austria și alte țări. În fruntea delegației Bisericii Ortodoxe Ruse a fost I.P.S. Mitropolit Nicolae al Krutișelor și Colomeei.

Această Conferință a demască încercările imperialiștilor de a se ascunde, în politica lor, după înalta autoritate a creștinismului și a chemat pe creștinii din lumea întreagă să participe la lupta pentru pace.

În August 1950 s'a produs chemarea reprezentanților Bisericilor Rusă, Georgiană și Armeană, adresată creștinilor din lumea întreagă, în special Bisericii Anglicane, credincioșilor Bisericii Catolice și Consiliului Mondial al Bisericilor. «A se înarma împotriva răului războiului, este o datorie a fiecărui creștin», au spus cei trei Patriarhi.

În luna Noembrie 1950, a avut loc al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, în care, de data aceasta, au luat parte 72 de clerici, dintre care 68 reprezentanți ai diferitelor confesiuni creștine.

La 27 Septembrie 1951, a avut loc la Praga, în marea sală a cinematografului «Lucerna», Congresul general de pace pe țară, al clerului catolic din Cehoslovacia. Congresul acesta a marcat un punct hotărîtor în dezvoltarea catolicismului Cehoslovac, ale cărui urmări nu vor întârzia să se arate și în afara granițelor Cehoslovaciei.

La acest Congres au luat parte peste 1500 de preoți și Episcopi. A fost una dintre cele mai mărețe manifestări de luptă pentru pace și în

același timp de condamnare a politicii greșite a Vaticanului, care s'a situat din capul locului în lagărul imperialist.

Recent s'a ținut și în Bulgaria un Congres inițiat de Biserică și în cadrul Bisericii, cu același obiectiv al luptei pentru pace.

De atunci, acțiunea a continuat — fie în comun, fie dusă de către fiecare Biserică națională în parte —, culminând cu Conferința dela Zagorsk, lângă Moscova, între 9—12 Mai 1952, Conferință la care de astă dată au participat nu numai reprezentanții diferitelor Culte sau confesiuni creștine, dar și ai celorlalte Biserici și Culte religioase din U.R.S.S. și țările vecine: un impresionant număr de ierarhi, pastori, predicatori, rabini, muftii sau preoți budiști, — cari, uitând de ceea ce-i separă, în materie de credință religioasă sau dogme, s'au aflat pe un plan comun, fără nicio rezervă, acela al luptei pentru pace. Din partea Bisericii Ortodoxe Române a participat I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei.

«Printre noi credincioșii, — declară participanții la Conferință —, nu se află niciunul care să slăvească răul și minciuna, niciunul care să slujească moartea și distrugerea, niciun dușman al Domnului. Dimpotrivă, toate religiile, în ciuda deosebirilor dintre ele, sprijină năzuințele omenirii către găsirea adevărului suprem; toate religiile luminează realitatea imperfectă, pr'n idealurile binelui și dreptății și largesc lumea noastră pământească până la cer, iar viața noastră vremelnică de pe pământ până la eternitate. Deaceea, grija pentru pacea internațională este firească religiei».

Războiul care se pregătește este un război de agresiune. Și războiul de agresiune, — spune abatele francez Jean Boulier, — este o crimă, nu numai din punctul de vedere al dreptului internațional, dar și în fața fiecărei conștiințe cinstite.

Războiul care se pregătește este un război de exterminare în massă, ceea ce constituie tot o crimă. Refuzul de participare la o astfel de complicitate este datoria de onoare a fiecărui om.

Iată de ce, în lupta cea mare care s'a deschis pentru «apărarea vieții, împotriva morții, pentru civilizație și progres, împotriva distrugerii, pentru un viitor luminos, față de perspectivele sumbre pe care le-ar deschide izbucnirea unei noi conflagrații mondiale, cu consecințe mult mai groaznice decât cele de până acum, Biserica creștină trebuie să fie alături de toate acțiunile de pace, alături de toate popoarele care voiesc să-și țină soarta în propriile lor mâini, alături de acei oameni conștienți de dreptul ce au la viață și existență și cari nu voiesc a se lăsa duși ca vitele la abator, de dragul unor interesați iresponsabili.

Dar «de frica voastră nu ne vom teme», pentrucă «nu duhul temerii ni l-a dat nouă Domnul, ci al puterii, al dragostei și al întregii înțelepciuni» (II Tim. 9).

Filmul ce ni se va prezenta a fost trimis Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, pe calea aerului, de către Prea Fericitul Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii.

Este un gest de extremă atenție din partea șefului Bisericii Ruse și de adâncă prețuire față de Prea Fericitul nostru Patriarh.

Noi mulțumim din toată inima Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului nostru Patriarh, pentru bunăvoința ce a avut, de a ne oferi un prilej atât de înălțător și îi dorim mulți și fericiți ani — spre a conduce timp cât

mai îndelungat, pe drum bun, pașii Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române».

După cuvântarea P.C. Preot Zaharia Măntulescu, primită cu mare însuflețire de cei prezenți, ca semn al atașamentului lor deplin la cauza păcii, al hotărârii lor neclintite de a sta alături de aceia care luptă din toate puterile pentru menținerea și consolidarea păcii, a urmat vizionarea filmului «Conferința tuturor Cultelor religioase din Uniunea Sovietică», Conferință care a avut loc între 9—12 Mai 1952, la Institutul Teologic din Zagorsk, în apropiere de Moscova.

Clerul din Capitală a fost impresionat în mod deosebit de filmul prezentat, convingându-se și pe această cale că în Uniunea Sovietelor, slujitorii Cultelor — laolaltă cu întregul popor — aduc o prețioasă contribuție la lupta pentru pace, la lupta pentru viața fericită și îmbelșugată a oamenilor muncii. Ei s'au convins că în Uniunea Sovietelor, întregul popor — fără deosebire de credință religioasă — militează activ pentru pace și pentru fericirea comună, făcând astfel ca patria sovietică să poată purta cu mândrie numele, iubit și respectat în întreaga lume, de «bastion al păcii».

Festivitatea care a avut loc la 6 Noembrie a.c., la Institutul Teologic de grad universitar din București, în cadrul Lunii prieteniei Româno-Sovietice, a constituit un fericit prilej pentru slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Întâiul Său Stătător, I.P.S. Patriarh Justinian, de a mărturisi cele mai calde și sincere sentimente de dragoste față de Marea Țară a Socialismului victorios, care — sub conducere Marelui Stalin — luptă pentru așezarea unei păci drepte în întreaga lume și pentru viața fericită și îmbelșugată a oamenilor muncii de pretutindeni.

Trălască în veci prietenia româno-sovietică.

REDACȚIA

CONSTITUȚIA DREPTURILOR ȘI LIBERTĂȚILOR GARANTATE

În cursul lunii Septembrie a.c., s'a petrecut un eveniment istoric de o însemnătate deosebită în viața poporului și a țării noastre: a fost dată publicității noua Constituție a Republicii Populare Române.

Constituția R. P. R. din 1948 a fost depășită, nemalcorespunzând situației actuale; ea oglindește trăsăturile economice și politice ale R.P.R. și cuceririle oamenilor muncii existente acum patru ani. De atunci oamenii muncii, conduși de partidul clasei muncitoare și ajutați frățeste de marea Uniune Sovietică, au dobândit succese de însemnătate istorică; au fost înfăptuite mari transformări revoluționare în toate domeniile vieții obștești, care au făcut necesară elaborarea unei noi legi fundamentale a statului.

Potrivit învătăturii staliniste, care arată că o constituție „trebuie să porbească despre ceace există..., despre ceace este deja obținut și cucerit”, Constituția R. P. R. reprezintă bilanțul politic și economic al succeselor reputate în ultimii ani de regimul de democrație populară în opera de construire a socialismului. Noua Constituție oglindește astfel victoriile dobândite până acum de oamenii muncii, arătând condițiile în care a luat naștere regimul de democrație populară, precum și sarcinile statului român democrat popular.

Forța și vitalitatea regimului de democrație populară își găsesc expresia în capitolul VII din Constituție, prin care se asigură oamenilor muncii cele mai largi drepturi și libertăți: dreptul la muncă, adică dreptul de a primi o muncă garantată și retribuită, potrivit cu cantitatea și calitatea ei; dreptul la odihnă, asigurat prin stabilirea zilei de muncă la 8 ore și prin concedii anuale, plătite, petrecute în cele mai pitorești stațiuni balneo-climaterice; dreptul la asigurarea materială a oamenilor muncii la bătrânețe, în caz de boală sau incapacitate de muncă, garantat prin largă deservire a asigurărilor sociale pe socoteala statului; dreptul la învățătură, asigurat prin obligativitatea și gratuitatea învățământului elementar, prin sistemul burselor de stat și prin organizarea învățământului profesional gratuit pentru cei ce muncesc.

Noua Constituție asigură oamenilor muncii, cetățeni ai Republicii Populare Române, deplină egalitate de drepturi în toate domeniile vieții economice, politice și culturale, fără deosebire de rasă, naționalitate și sex. Numai într'un regim în care puterea se află în mâinile oamenilor muncii, poate fi realizată în mod efectiv și garantată o asemenea egalitate, care în țările capitaliste nu există decât pe hârtie, căci acolo unde sunt patronii și muncitori, moșieri și țărani este exclusă noțiunea reală de egalitate.

Constituția recunoaște de asemenea egalitatea în drepturi a femeii cu bărbatul în toate domeniile de activitate: la muncă, la salariu, la odihnă, la asigurarea socială și la învățământ.

Căsătoria și familia sunt ocrotite de stat, care apără și sprijină interesele mamei și ale copilului.

O altă realitate oglindită în noua Constituție sunt largile și concrete libertăți pe care le prevede și le garantează pentru oamenii muncii din țara noastră: libertatea de conștiință, libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor și a meetingurilor, a cortegiilor și a demonstrațiilor de stradă, libertatea de asociere în organizații obștești, etc.

Caracterul profund democratic al drepturilor și libertăților prevăzute de noua Constituție este concretizat prin faptul că nu se mărginește numai să le proclame, ci le și garantează pe cale legislativă prin mijloace materiale determinate.

În constituțiile burgheze ale țărilor imperialiste, libertățile democratice și egalitatea în drepturi a cetățenilor sunt, sau nesocotite, sau proclamate numai formal, pe hârtie; în fapt, ele sunt încălcate în mod josnic. Întreaga presă de mare tiraj din S. U. A., de exemplu, se află în mâna unor afaceriști putrezi de bogați, care o folosesc în scopurile lor murdare, iar în Anglia, unde se face mare caz de libertatea cuvântului, un slujitor al Bisericii, luptător pentru pace, Hemlett Johnson, decanul de Canterbury, este amenințat cu depunerea din funcție și darea în judecată, pentru că a spus: adevărul despre cele văzute de el în China, în legătură cu războiul bacteriologic, deslănțuit de imperialiștii americani în Coreea.

Art. 84 din noua Constituție, care prevede și garantează libertatea de conștiință tuturor cetățenilor Republicii Populare are unele modificări de redactare, față de art. 27 din fosta Constituție, pe care-l înlocuiește, modificări care nu ating însă fondul, ci sunt menite să exprime cu mai multă claritate și în mod logic realitatea:

„Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române.

„Culte religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române.

„Școala este despărțită de Biserică. Nicio confesiune, congregație sau comunitate religioasă nu poate deschide sau întreține instituții de învățământ general, ci numai școli speciale pentru pregătirea personalului cultelor.

„Modul de organizare și funcționare a cultelor religioase se reglementează prin lege“.

Libertatea exercitării cultelor religioase - care în fond nu este decât libertate de conștiință - este accentuată deci în mod deosebit, fiind garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române, cum sunt garantate de altfel și toate celelalte libertăți.

Datorită libertății reale acordată cultelor religioase de regimul de democrație populară, Biserica Ortodoxă Română a realizat în ultimii patru ani reforme de importanță istorică, ce nu au fost posibile în lungul șir de ani, când constituțiile burgheze o declarau în mod fățarnic „dominantă“, răpindu-i, în realitate, orice libertate.

Revenirea la sânul Bisericii strămoșești a credincioșilor ardeleni, care „se uniseră“ în mod sîlnic cu Biserica papală, acum 252 de ani, normalizarea atribuțiilor ierarhice și consolidarea ierarhiei în general, întărirea unităților parohiale și îndrumarea pastoral-misionară dată clerului de mir, reactizarea monahismului prin reintroducerea oleții de obște și înființarea cooperativelor de producție, reorganizarea învățământului teologic, îndrumarea pe făgaș real și construcția tipăriturilor

bisericești și religioase, mobilizarea slujitorilor altarului în lupta pentru apărarea păcii, reluarea legăturilor de prietenie și de colaborare cu marea Biserică Ortodoxă din U. R. S. S., iată în linii generale, un mare bilanț de realizări datorită libertății proclamată și garantată de noua Constituție.

Garantând libertatea exercitării cultelor religioase, noua Constituție constituie încă o dezamăgire pentru dușmanii Patriei și ai Bisericii noastre.

Noua Constituție „este o constituție a păcii, a unui stat care prin însuși caracterul său ca stat al celor ce muncesc, este un apărător consecvent al păcii și independenței poporului; o constituție a unui popor care-și apără bunul său cel mai de preț - pacea, proclamând-o ca o politică de stat”. Dar pacea este totodată unul din principalele obiective ale Bisericii.

Noua Constituție are mentrea de a mobiliza masele largi în lupta pentru victoria deplină a construcției socialiste și a păcii; deaceia este necesar ca ea să fie cunoscută temeinic de toți oamenii muncii dela orașe și sate.

În vederea acestui scop, slujitorii Bisericii noastre au datoria de a cunoaște și de a aprofunda ei însuși noua Constituție, pe care apoi să o popularizeze printre credincioși, prin mijloacele și prin metodele pe care le vor socoti cele mai indicate (predici, vizite pastorale, lămuriri individuale), contribuind astfel la neîncetata întărire a regimului de democrație populară și la apărarea păcii.

CUVÂNTAREA PREOTULUI ALEXANDRU IONESCU LA VOTAREA CONSTITUȚIEI

„Uriașele progrese realizate de Republica noastră, sub înțeleapta conducere a Partidului clasei muncitoare, a făcut ca numai după patru ani Constituția ei să fie depășită de realități. În viața politică, economică și socială s'au înregistrat cuceriri gigantice, a căror măreție, importanță și perspective de viitor au fost arătate dela această tribună cu toată competența și autoritatea de către vorbitorii cari m'au precedat.

De aceea mă voi limita să relev doar un singur aspect al vieții din țara noastră, cel religios, căruia îi dă expresie juridică articolul 84 din Proiectul de Constituție.

Și aici, ca în toate prevedile lui de altfel, Proiectul proclamă și înscrie o stare de lucruri existentă în Patria noastră: libertatea de conștiință și libertatea religioasă. Acestea sunt realități și au devenit realități în această

fară odată cu regimul de democrație populară și datorită acestui regim. Ca idee, ca aspirație, existaseră și mai înainte. Practic însă ele au fost realizate, pentru prima dată în lume, în U.R.S.S. și apoi în țările de democrație populară.

La ce se reduceau acestea sub vechile regimuri burghezo-moșierești, ne amintim cu toții. Stau mărturie pentru ele nesfârșitele procese de pe la fostele Curți militare, unde oamenii erau condamnați pentru delictul de a fi mărturisit anumite credințe religioase; stau actele de sigilare a caselor de rugăciuni a unor culte; stau deciziile și decretele de anularea funcționării altor culte; stau zidurile Sinagogilor arse sau dărâmate; stau actele de silnicie ale jandarmilor puși să convingă, cu arma, în ce să creadă omul, ca să nu mai vorbim de nesfârșitul șir de măsuri vexatorii aplicate aderenților diferitelor credințe când trebuiau să urmeze o școală, să ocupe o funcție, să exercite o profesiune, să se bucure de o situație la care era îndreptățit. Acesta era chipul adevărat al libertății de conștiință sub vechile regimuri.

Vechile regimuri aveau nevoie de aceste discriminări, pentru a atăța pe oameni la ura confesională, pentru a-i incita la lupte interconfesionale, în scopuri diversioniste, pentru ca atenția maselor exploatate, oprimate și aruncate în mizerie să fie îndepărtată dela adevăratele probleme ale vieții politico-sociale.

Ce se petrecea la noi sub vechile regimuri, se vede și acum în țările unde domnește exploatarea, în țările imperialiste. Acelaș diversionism religios, aceeaș ură și luptă între diferitele culte, incitate, provocate și întreținute de păturile conducătoare, ca mijoc de păstrare a privilegiilor și avuțiilor.

Pentru realizarea intențiilor lor criminale, atățătorii la război nu se dau înlături de a folosi organizațiile religioase, de a exploata în scopurile lor murdare credințele și sentimentele religioase ale oamenilor credincioși, de a întrebuința vârfurile de conducere a diferitelor organizații religioase ca auxiliari ai lor în organizarea propagandei de atătare la război, în acțiuni complotiste împotriva regimurilor de democrație populară sau ca făuritori de teorii menite să apere capitalismul și să dispună la potrivnicii împotriva năzuințelor spre democrație a popoarelor. Așa arăta chipul libertății religioase sub vechile regimuri și așa se înfățișează el azi în țările capitaliste !

În Republica Populară Română, libertatea de conștiință este o realitate vie. Nimeni nu-i silit sau împiedicat să aibă sau nu o credință religioasă, așa cum îi dictează fiecăruia conștiința lui. Statul nu face nici-o discriminare aici. Faptul că cineva are o credință religioasă sau alta, nu-i conferă un drept în plus sau în minus față de restul cetățenilor. Mai mult încă,

Statul garantează această libertate împotriva oricărei tentative de constrângere, de oriunde ar veni ea.

Ca o urmare logică a acestui principiu, Republica noastră acordă și garantează libertatea de organizare, de funcționare și de exercitare a cultelor religioase. Datorită acestei largi libertăți religioase a putut fi asigurată o pașnică conviețuire a tuturor cultelor, o liberă și normală dezvoltare a lor și, în anumite probleme, chiar o conlucrare a lor, cum nici în imaginație n'ar fi fost posibilă sub vechile regimuri.

Toate se bucură de aceleași drepturi egale, așa cum au recunoscut ele înșile, dealtfel, prin glasurile autorizate ale șefilor lor, în dese și repetate rânduri.

Un singur nemulțumit s'a arătat: Vaticanul. Și acesta nu pentru că s'ar fi aplicat cultului catolic un alt regim decât celorlalte culte, ci pentru că i s'a luat Vaticanului posibilitatea de a mai unelti împotriva Patriei noastre, chiar pe teritoriul ei. Aceasta, cu adevărat, nu se mai poate. Prea multe jertfe a făcut poporul nostru pentru a-și dobândi cuceririle de care se bucură acum, pentru a le lăsa pradă uneltirilor din umbră. Poporul nostru nu confundă însă cultul catolic cu Vaticanul, așa cum nu poate fi confundată o organizație religioasă cu una politică, care folosește religia ca instrument pentru realizarea unei anumite politici. Vaticanul face o politică și încă una josnică, de sprijinitor și simbrias al imperialismului american, căruia îi pune la dispoziție aparatul lui administrativ, mijloacele de propagandă, influența lui în anumite state și toate mijloacele de care dispune. În țările apusene, sub influența și sprijinul lui, s'au organizat partide politice, așa numitele partide catolice, care fac o politică reacționară, mergând până la extrema dreaptă. S'au întemeiat numeroase organizații care, sub diferite firme, sprijină politica reacționară din țările respective, frânând aspirațiile maselor spre democrație și spre o viață mai bună și mai fericită.

Nu considerente de ordin religios stau la baza acestei acțiuni politice a Vaticanului, ci solidaritatea lui cu interesele capitalismului. Posedând mari capitaluri și latifundii – numai în S.U.A. posedă bogății în valoare de miliarde dolari – și-a investit aceste capitaluri în întreprinderi comerciale, industriale, în societăți pe acțiuni, în orice afaceri care aduc profituri mari în deosebi în întreprinderile care produc materiale de război și prin aceasta el a devenit în totul solidar cu exploatareii și imperialiștii.

Acesta e substratul real al aceluia „front unic religios” împotriva Lagărului Păcii și Democrației pe care vrea să-l creeze Vaticanul. O sucursală a unui asemenea front pe teritoriul Patriei noastre nu poate îngădui poporul. Acțiuni complotiste și organizațiuni de spionaj nu-și pot găsi loc la noi, la adăpostul libertății de conștiință și a libertății religioase.

Credincioșii cinstiți ai cultului catolic fac ei înșiși această deosebire, se desolidarizează de scopurile și metodele politice ale Vaticanului, își manifestă dragostea de Patrie și atașamentul față de democrația populară, căreia îi mărturisește dragoste și recunoștință pentru deplina libertate religioasă de care se bucură.

Aceleași sentimente le mărturisesc în țara noastră slujitorii și credincioșii tuturor cultelor. Biserica Ortodoxă Română, al cărei slujitor sunt, prin glasul Întăistătătorului ei, prin forurile ei de conducere, ca și prin glasul miilor de slujitori, și-a manifestat în nenumărate împrejurări sentimentele de grațitudine față de conducerea țării, pentru largile libertăți de care se bucură. Consecvență acestui principiu, ea a înțeles să se încadreze ca un factor activ în ordinea socială instaurată în această țară, îndeplinindu-și în același timp nestânjenită de nimeni activitatea ei religioasă, potrivit învățăturii, rânduelilor și tradițiilor ei. Datorită largilor libertăți de care se bucură cultele în Republica noastră, ea a putut înregistra în ultimii ani realizări cari n'ar fi fost cu puțință în zeci de ani sub vechile regimuri. Aceeași situație o au și o recunosc toate cultele.

În numeroasele adunări pe care le-au avut slujitorii cultelor pentru a discuta și analiza Proiectul de Constituție, toți au fost unanim în a recunoaște deplina libertate religioasă de care s'au bucurat, binefacerile acestei libertăți, precum și recunoștința și devotamentul față de regimul care le-a acordat și asigurat. Înscrierea acestor libertăți în noul Proiect de Constituție a prilejuit pretutindeni manifestări entuziaste pentru regim, care s'au concretizat în nesfârșite mișcări de recunoștință adresate conducerii țării și în declarații de adeziune totală la prevederile înscrise în Proiectul de Constituție, toate acestea constituind temeiuri puternice pentru ei de a intensifica și mai mult activitatea de luptă pentru apărarea păcii în lume.

De aceea, ca slujitor al cultului care numără cei mai mulți credincioși în această țară, ca cetățean conștient de binefacerile pe care le asigură pentru Patrie prevederile noiei Constituții și ca deputat al poporului care am înregistrat aspirațiile și voința multor cetățeni, manifestate timp de două luni în diferite adunări, declar că votez cu entuziasm noua Constituție".

CANDIDAȚII PENTRU MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ, CANDIDAȚII POPORULUI

În întreaga țară, la orașe și la sate, în uzine, pe șantiere, în laboratoare și pe ogoare, oamenii muncii se pregătesc cu un nestăvilit entuziasm, într'un cadru de mare sărbătoare, pentru ziua de 30 Noembrie, zi în care prin votul lor liber, egal și direct vor trimite în Marea Adunare Națională — ca reprezentanți ai întregului popor — pe cei mai buni fii ai poporului nostru muncitor.

Avântul nemaiîntâlnit pe care l-a luat în ultima vreme campania pentru alegerea de deputați în Marea Adunare Națională arată nivelul înalt la care s'a ridicat activitatea politică a oamenilor muncii, membri de partid și fără de partid, precum și nezdrușcinata unitate de scopuri a tuturor acelor care merg în alegeri sub semnul comun al Frontului Democrației Populare.

Pretutindeni în întreaga Țară, în mari adunări pe întrepinderi, instituții și circumscripții electorale, oamenii muncii și-au formulat propunerile de candidați. Aceste adunări, adevărate sărbători în unitățile respective, au fost tot atâtea prilejuri fericite pentru ca oamenii muncii dela orașe și sate să-și manifeste dragostea neclintită față de regimul nostru de democrație populară, toate aceste manifestări constituind dovada necontestată a înaltei conștiințe cetățenești a poporului nostru muncitor.

În aceste adunări cetățenești, numeroși stahanoviști și fruntași în producție, colectivști și țărani muncitori, savanți și artiști, tineri și bătrâni, bărbați și femei, toți oameni ai muncii creatoare, au arătat cu mare însuflețire ce a însemnat instaurarea regimului de democrație populară pentru ei și familiile lor și ce înseamnă consolidarea zi cu zi a acestui regim pentru Patria noastră dragă, pentru întregul nostru popor. Cu adâncă emoție în glasuri, cuvântătorii au vorbit despre realizările uriașe din întreprinderile, gospodăriile și instituțiile lor, despre marele drum parcurs de Țara noastră în ultimii ani, despre transformarea ei într'un vast șantier în care zi cu zi se ridică tot mai sus marea construcție a socialismului, despre munca pașnică și despre roadele acesteia, care sunt tot atâtea trepte către o viață îmbelșugată, liniștită și fericită pentru întregul popor muncitor.

Ca în toate împrejurările, și în cadrul adunărilor pentru propunerea candidaților în Marea Adunare Națională, poporul nostru a legat indisolubil toate succesele uriașe realizate în ultimii ani, de numele conducătorului eroic al luptei clasei muncitoare și al tuturor oamenilor muncii, de numele încercatului partid al clasei muncitoare. Aceasta, întrucât partidul a dovedit prin fapte concrete, dealungul întregii sale existențe, că nu cunoaște interes mai presus decât interesele poporului muncitor, că el este singurul partid care — sfărâmând orice piedici, greutăți și vrăjmășii — a știut să ducă lupta până la capăt pentru eliberarea oamenilor muncii din țara noastră de sub jugul exploatării, că el este singurul partid care — după preluarea puterii de către clasa muncitoare, în

alianță cu țărănimea muncitoare și inspirându-se din experiența gloriosului Partid al lui Lenin și Stalin — a știut să pună temeliile măreței construcții a socialismului la noi și știe ca, fără contenire, să ducă mai departe lupta pașnică pentru ridicarea tot mai sus a acestei uriașe construcții.

Ca semn concret al legăturii indisolubile pe care poporul nostru o face între victoriile repurtate de Patria noastră pe drumul asigurării unei vieți îmbelșugate și fericite pentru toți oamenii muncii și partidul clasei muncitoare, inițiatorul și conducătorul oamenilor muncii în făurirea acestor victorii, stă faptul că în cadrul adunărilor pentru propunerea candidaților în Marea Adunare Națională — numele propuse în fruntea candidaților, de unanimitatea participanților, au fost tocmai numele acelor care de mulți ani au ținut și țin cu cinste, piept, tuturor furtunilor și îndreptată astăzi cu mână sigură Țara noastră spre socialism, numele celor mai iubiți fii ai poporului, conducători ai partidului și guvernului, în frunte cu Secretarul general al C. C. al P. M. R., și Președinte al Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

În întreaga țară, în numeroase locuri, Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost propus drept prim candidat, ceea ce arată că el este cu adevărat candidatul întregului popor.

În multe alte circumscripții electorale, au fost propuse cu multă dragoste și mare însuflețire candidaturile celor mai apropiați tovarăși de luptă ai lui Gheorghe Gheorghiu Dej, conducători ai partidului și ai guvernului. Astfel, între primii candidați au fost propuși: Iosif Chișinevski, Alexandru Moghioroș, Miron Constantinescu, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Constantin Pârvolescu și Dumitru Coliu.

A fost deasemenea propusă candidatura Președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale, dr. Petru Groza, a cărui activitate democratică este cunoscută și apreciată de întreg poporul muncitor.

În numeroase alte adunări, oamenii muncii au hotărât în unanimitate să propună candidaturile acelor dintre ei, care — prin eforturile uriașe de muncă pe care le depun — s'au situat în fruntea acelor care clădesc neconținut mărețele construcții ale socialismului. Astfel au fost propuși aceia care prin munca lor cinstită și plină de abnegație, prin spiriul lor de inițiativă, reprezintă o adevărată comoară de energie și putere creatoare a poporului nostru, comoară batjocorită zeci și zeci de ani de fosta clasă dominantă burghezo-moșierească, comoară pe care numai regimul nostru de democrație populară a scos-o și o scoate neconținut la lumină, dându-i largi posibilități de dezvoltare, spre binele întregului popor.

Nu este om al muncii din Țara noastră al cărui suflet să nu vibreze de o caldă și sinceră bucurie, luând cunoștință că între propunerile de candidați pentru Marea Adunare Națională, acceptate cu unanimitate, s'au rostit numele unora ca: mecanicul cincisutist Tone Ștefan; minerul stahanovist Kopetin Gieza; stahanovistul Nicolae Vasu, inițiatorul acțiunii complexe pentru folosirea maxi-

mală a tehnicii; stahanovista Matei Paraschiva, dela Industria Bumbacului B, care lucrează la 100 de războaie; stahanovistul Arjan Dumitru; președinta gospodăriei agricole colective din Păulești, Baia Marc, Maria Zidaru; țăranul muncitor Ieremia Părdău și alții.

Toți acești fruntași ai muncii de construcție a socialismului au fost propuși candidați pentru alegerea de deputați în Marea Adunare Națională tocmai pentru că, prin devotamentul lor pentru cauza socialismului și a păcii și prin chipul în care își duc munca zi de zi, sunt un exemplu pentru toți oamenii muncii din Țara noastră.

Alături de conducătorii partidului și guvernului și de oamenii muncii din uzine și de pe ogoare, fruntași în producție, au fost propuse candidaturile unora dintre savanții, oamenii de știință și de artă, care — închinându-și întreaga viață și pricepere cauzei progresului — au luptat neconținut pentru buna stare a poporului și triumful păcii. Intre aceștia, la loc de frunte, stau candidaturile: marelui savant și vechi luptător progresist Prof. Dr. Constantin I. Parhon; profesorului Traian Săvulescu, președintele Academiei Republicii Populare Române; marelui scriitor, maestrul Mihail Sadoveanu; academicianului P. Constantinescu-Iași, etc.

Toți candidații propuși pentru Marea Adunare Națională — muncitori și țărani muncitori, savanți și artiști, reprezentanți ai minorităților naționale, tineri și femei — sunt o mărturie vie a principiilor adânc democratice pe baza cărora au fost concepute atât Constituția noastră, cât și legea electorală, potrivit căreia oamenii muncii — fără deosebire de sex, rasă, naționalitate, religie, cultură sau profesiune — au dreptul de a alege și de a fi aleși reprezentanți ai poporului.

Traducerea în viață a unor asemenea principii adânc democratice, largă reprezentare a oamenilor muncii în Sfatul Țării, nu este posibilă decât într-o țară în care clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare a preluat puterea, izgonind dela cârmă clasele exploataatoare.

În timp ce în Țara noastră oamenii muncii, prin propria lor forță, și-au cucerit pe deplin dreptul de a alege și de a fi aleși, în țările capitaliste mari și mici — în fruntea cărora se situează Statele Unite ale Americii — oamenii muncii sunt prizonieri și întemnițați atunci când încearcă să-și afirme până și cele mai elementare drepturi, iar candidații în alegeri și în funcțiunile din administrația de Stat și administrația locală sunt desemnați din umbră de oamenii de afaceri, dintre cei care sunt în solda intereselor lor și care sunt gata la orice pentru a servi cât mai „zelos“ aceste interese. Așa se explică cum în Statele Unite ale Americii — împotriva voinții oamenilor muncii, care sunt aruncați cu miile în închisori, pentru simplu fapt că afirmă că sunt partizani ai progresului și ai păcii — candidații la președinția Statului au fost aleși tocmai dintre cei mai înverșunați dușmani ai progresului și ai păcii, în persoana unora ca Eisenhower sau Stevenson.

Nu este deci de mirare că în timp ce candidații propuși de poporul nostru muncitor pentru Marea Adunare Națională sunt iubiți de toți oamenii muncii, campania electorală transformându-se — în tot cursul ei — într-o adevărată și mare sărbătoare de consacrare a cuceririlor democratice și a realizărilor înfăptuite, candidații care se prezintă în alegeri în țările ce se află încă sub jugul capitaliștilor sunt urâți de popor, iar așa zisele „campanii electorale“ desfășurate de aceștia, se petrec într-o atmosferă de încordare și ură.

Atitudinea de indiferență și ura manifestată împotriva așa zișilor „candidați“ care se prezintă în alegeri în țările care se află încă sub jugul capitaliștilor, a fost explicată în chip magistral de învățătorul și conducătorul oamenilor muncii de pretutindeni — Iosif Vissarionovici Stalin — care în cuvântarea rostită la închiderea Congresului XIX al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a spus: „principiul egalității în drepturi a oamenilor și a națiunilor a fost călcat în picioare, fiind înlocuit cu principiul drepturilor depline ale minorității exploatate și al lipsei de drepturi a majorității exploatate a cetățenilor. Steagul libertăților burghezo-democratice a fost aruncat peste bord“.

În țara noastră, poporul muncitor a încredințat înalta cinste de a-l reprezenta în Marea Adunare Națională celor mai buni fii ai săi, a căror activitate de zi cu zi este închinată în întregime cauzei mărețe a apărării păcii, oamenilor de nădejde care nu dau înapoi în fața dușmanului și a greutăților și care vor păzi cu strășnicie cuceririle democratice, înscrise în Constituția Republicii Populare Române, — independența și suveranitatea națională a Patriei, — apărătorilor credincioși ai intereselor poporului, luptătorilor neobosiți pentru ridicarea nivelului de trai și cultural al celor ce muncesc, oamenilor însuflețiți de patriotism și internaționalism proletar, care exprimă în munca lor, în cel mai înalt grad, sentimentul de prietenie și de adâncă recunoștință al oamenilor muncii din Țara noastră față de Marea Țară a Socialismului biruitor, al cărei sprijin uriaș și frățesc ne deschide drumul spre culmile însoțite ale Socialismului.

Aceștia fiind candidații poporului nostru muncitor pentru Marea Adunare Națională și acestea fiind mărețele cauze în numele și pentru apărarea cărora ei au fost propuși candidați, oamenii muncii și-au făcut o datorie de onoare din susținerea și popularizarea lor în sânul maselor largi populare.

Clerul Bisericii Ortodoxe Române, laolaltă cu toți oamenii muncii dela orașe și sate, conștient că cei propuși pentru a fi aleși în Marea Adunare Națională sunt cei mai buni fii ai Patriei noastre, că prin alegerea lor se deschid noi perspective de viață fericită și îmbelșugată întregului nostru popor și că prin aceasta se afirmă încăodată — cu toată puterea — dorința noastră pentru așezarea unei păci drepte între toate popoarele lumii, sprijină cu toată căldura și cu toată dragostea candidații poporului, neobosind ca prin vorbă și prin faptă să popularizeze meritele lor și — prin aceasta — marile realizări înfăptuite în Țara noastră de către regimul de democrație populară.

Clerul Bisericii Ortodoxe Române, laolaltă cu întregul nostru popor mun-

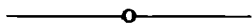
citor, prețuește mai presus de toate așezarea unei păci drepte și durabile în lume, conceptul păcii fiind unul dintre pilonii centrali ai credinței noastre. De aceea, consideră că sprijinind cu toată puterea alegerile din 30 Noembrie, pentru Marea Adunare Națională, contribuie la întărirea luptei pentru apărarea păcii, aceasta neputând fi încredințată în mâini mai sigure decât ale celor propuși, care — prin întreaga lor viață de luptă și de sacrificiu — au demonstrat că pot să ducă la bun sfârșit mărețea sarcină ce le stă în față, aceea a menținerii și consolidării păcii și crearea unor condiții de viață fericită și îmbelșugată pentru toți cei ce muncesc.

Clerul este convins că fii poporului, candidați pentru Marea Adunare Națională, merită pe bună dreptate a purta cu mândrie numele de candidați ai păcii.

Deaceia, la 30 Noembrie, preoții Bisericii Ortodoxe Române nu se vor mărgini numai la a aduce sprijinul, prin votul lor, ci urmând sfatul I. P. S. Patriarh Justinian, vor îndemna pe toți credincioșii a vota cu toată inima pe candidați, adevărații candidați ai poporului și ai păcii.

În adevăr, I. P. S. Patriarh a spus: „Biserica Ortodoxă Română îndeamnă pe toții fiii întru Hristos să se alăture frontului celor ce luptă pentru întărirea păcii, care constituie cheazăia independenței noastre naționale, amintindu-le că însuși Mântuitorul nostru a dăruit cea mai înaltă răsplată ostenitorilor pentru întărirea păcii, spunând: „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“.

REDACȚIA

23 AUGUST 1952

Ziua eliberării Patriei noastre de către glorioasele Armate Sovietice a fost sărbătorită și în acest an cu un fast deosebit.

Marea sărbătoare a prilejuit o deosebit de puternică manifestare de dragoste și recunoștință pentru Uniunea Sovietică și pentru cel mai bun prieten al poporului nostru, Iosif Vissarionovici Stalin.

Dând glas înflăcăratelor simțăminte ale poporului nostru, Președintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gheorghiu-Dej scrie în telegrama trimisă Președintelui Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, Iosif Vissarionovici Stalin: «Poporul român poartă o ferbinte recunoștință marelui popor sovietic, Guvernului Sovietic, Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Dvs. personal, iubite Iosif Vissarionovici, pentru neîncetatul și multilateralul ajutor ce ne este acordat în toate sectoarele construcției socialiste».

Poporul român a întâmpinat anul acesta ziua de 23 August — ziua eliberării sale — cu succese deosebit de însemnate.

Cuvântarea rostită de Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Apostol, la Adunarea festivă din Capitală, cuprinde bilanțul marilor cuceriri dobândite sub conducerea partidului în cei 8 ani dela eliberarea țării noastre de către eroica Armată Sovietică.

Elanul constructiv al oamenilor muncii din Patria noastră a reușit să dea rezultate însemnate. Triplarea producției industriale, în mai puțin de patru ani, procesul de mecanizare a agriculturii, ritmul rapid de electrificare a țării, uriașele construcții socialiste, precum sunt: Canalul Dunăre-Marea Neagră, hidrocentrala V. I. Lenin sau Combinatul Poligrafic «Casa Scânteii», toate aceste succese sunt de neconceput fără ajutorul Uniunii Sovietice, fără experiența construirii socialismului în U.R.S.S. și fără îndrumarea Partidului Muncitoresc Român, forța conducătoare în Republica noastră.

Vizitând țara noastră, pastorul englez Stanley Ewans, un prieten al poporului român, declară următoarele: «Orice om din străinătate, a cărui minte n'a fost pervertită de propaganda reacționară, venind în Republica Populară Română, nu mai poate avea vreo îndoială că, după eliberarea sa de către Uniunea Sovietică, poporul român a pășit pe un drum care l-a dus spre realizări frumoase și care-l va conduce din victorie în victorie».

Actul istoric dela 23 August 1944 a însemnat pentru Biserica Ortodoxă Română, ca și pentru toate celelalte Culte din țara noastră, câștigarea adevăratei și deplinei libertăți religioase. Întăistătorul Bisericii Ortodoxe Române — I.P.S. Patriarh Justinian — a fost astfel, pe deplin îndreptățit să declare că: «Regimul de democrație populară din țara noastră ne asigură întreaga libertate de organizare și acțiune, neamestecându-se în niciun fel în treburile religioase ale Bisericii».

Denunțând concordatul încheiat cu Vaticanul, de către pătura conducătoare din trecut, Guvernul Republicii noastre Populare a făcut un act de mare justețe Bisericii noastre și a asigurat libertatea și egalitatea tuturor Cultelor, contribuind prin aceasta la apropierea și colaborarea frățască dintre ele.

Marea noastră sărbătoare națională a constituit deasemenea o puternică manifestare a legăturilor internaționale ce unesc poporul nostru cu marea familie a popoarelor libere, în frunte cu glorioasa Uniune Sovietică. Unitatea și relațiile frățesti dintre țările lagărului democrației și socialismului constituiesc o forță de nezdruccinat, capabilă să asigure pacea și victoria socialismului în lume.

După a 8-a aniversare a eliberării sale, poporul nostru pășeste cu mai multă încredere, hotărîre și avânt patriotic — strâns unit cu popoarele libere, constructoare ale socialismului și iubitoare de pace —, spre noi victorii, pe calea deschisă la 23 August 1944, calea vieții libere și fericite.

DOUA VICTORII

Pe drumul electrificării Patriei noastre, poporul român a cucerit, în decursul lunii August din acest an, două importante victorii: intrarea în funcțiune a termocentralei «Gh. Gheorghiu-Dej» dela Doicești, și termocentrala «Ovidiu II», de pe șantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră.

Punerea în funcțiune a acestor termocentrale constituie o ilustrare vie a operei de construcție pașnică a poporului nostru și este o mărturie a capacității și voinței oamenilor muncii din țara noastră de a lupta pentru întărirea și înflorirea Patriei.

Succesele construcției noastre pașnice fac să iasă și mai limpede în evidență politica agresivă de provocare a unui nou război mondial, care stă la baza statelor imperialiste. Bugetul de război al Statelor Unite ale Americii — de pildă —, care înghite aproape 80% din cheltueli, nu permite efectuarea unor construcții care ar putea servi creșterii bunei stări a celor ce muncesc.

Poporul nostru privește cu îndreptățită mândrie patriotică realizarea acestor două uriașe termocentrale, care au fost construite într-un timp record, cu sprijinul acordat de Marea Uniune Sovietică și R. Cehoslovacă. Aceste două victorii însemnate dau o nouă încredere poporului nostru în forțele sale creatoare, îl îndeamnă să păsească și mai hotărât pe calea electrificării țării, a industrializării și a transformării socialiste a agriculturii, pe calea făuririi bunei stări a celor ce muncesc.

Credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Române, angajați alături de întregul popor în lupta pentru apărarea păcii, au luat parte, cu toată însuflețirea, la aceste victorii ale oamenilor muncii din Patria noastră, plini de încredere în succesul construirii unei lumi mai bune, mai drepte și mai fericite.

— 0 —

SESIUNEA CONSILIULUI UNIUNII INTERNAȚIONALE A STUDENȚILOR

Între 5-11 Septembrie a. c., s'au desfășurat în Capitala Patrie noastre lucrările celei de a 6-a sesiuni a Consiliului Uniunii Internaționale a Studenților, cea mai importantă manifestare a tineretului din acest an.

Uniunea Internațională a Studenților, care numără în rândurile sale 5.300.000 de studenți din 71 de țări, a fost creiată în August 1946, la primul Congres Mondial Studentesc. Ea are ca scop principal lupta pentru pace, pentru un învățământ democratic, pentru condiții bune de învățatură.

Dela crearea sa și până astăzi, U.I.S. a parcurs un drum bogat în realizări, luptând activ alături de Federația Mondială a Tineretului Democrat pentru pace, pentru democrație, împotriva ațâțătorilor la război și a teoriilor lor antiștiințifice și rasiste. Prin lupta sa perseverentă, U.I.S. și-a câștigat încrederea și simpatia studențimii democratice din lumea întreagă, fără deosebire de apartenență politică, rasă sau credință religioasă.

În primele rânduri ale studențimii democratice luptătoare pentru pace pășesc studenții Uniunii Sovietice și ai țărilor de democrație populară. Toate încercările imperialiștilor americani de a sparge unitatea internațională a studenților s'au prăbușit în mod rușinos, masele studentești reafirmându-și cu orice prilej atașamentul și solidaritatea lor ca U.I.S.

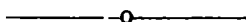
Sesiunea Consiliului U.I.S. a scos în evidență, odată mai mult, înaltul nivel științific care caracterizează învățământul superior din U.R.S.S. și

țările de democrație populară, precum și condițiunile materiale excepționale ce sunt oferite studențimii din aceste țări, spre deosebire de situația din țările imperialiste și coloniale, unde domnește mizeria, umilința și șomajul.

A 6-a sesiune a Consiliului U.I.S. a arătat însă că studențimea democratică din țările capitaliste și coloniale își manifestă tot mai mult și mai puternic hotărârea de a nu mai îndura umilința și asuprirea la care este supusă, de a duce o luptă susținută pentru satisfacerea revendicărilor studențești, pentru apărarea păcii.

Studenții din Patria noastră, mândri de faptul că sunt cetățeni ai unei țări libere care construiește temeliele socialismului, sunt ferm hotărâți să lupte cu dârzenie, în cadrul Uniunii Internaționale a Studenților, pentru apărarea păcii și culturii.

Biserica Ortodoxă binecuvintează lupta tineretului din lumea întreagă, pentru propășirea științei, tehnicei și culturii, pentru că vede în succesul ei cheazășia biruinței forțelor păcii, democrației și progresului.

SĂRBĂTOAREA POPORULUI CHINEZ

La 1 Octombrie 1952, poporul chinez și alături de el întregul lagăr al păcii, democrației și socialismului au sărbătorit cea de a treia aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze.

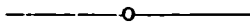
După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și victoria Uniunii Sovietice în războiul împotriva fascismului german și a militarismului japonez, triumful revoluției populare din China este cea mai grea înfrângere pe care a suferit-o imperialismul. Poporul chinez de aproape 500 milioane de oameni, rupându-se din lanțul capitalismului, a zdruncinat întregul sistem colonial imperialist și a dat un nou avânt luptei de eliberare a popoarelor din țările coloniale și dependente.

Victoria istorică a revoluției sale antifeudale și antiimperialiste, câștigată prin zdrobirea dușmanilor interni și a imperialismului intervenționist american, a creiat poporului chinez premisele dezvoltării sale pe drumul progresului, bunei stări și socialismului.

Muncind cu o energie fără seamăn, poporul chinez a parcurs, în numai trei ani, un drum pe care China feudală nu l-ar fi putut străbate odinioară în secole. Industrializarea țării, înfăptuirea reformei agrare, realizarea unității tuturor minorităților naționale, creșterea neconținută a nivelului de trai al oamenilor muncii, sunt numai o parte din succesele dobândite de poporul chinez, pe drumul luminos al socialismului. Cheazășia dezvoltării într-un ritm rapid a Chinei noi, este alianța de nezduncinat și ajutorul frățesc al marelui și puternicului Uniunii Sovietice.

Alianța sovieto-chineză constituie, deasemeni, cea mai puternică barieră în calea oricărei agresiuni a imperialismului în Asia.

Clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, care urmăresc cu cea mai caldă admirație lupta eroică a poporului chinez pentru construirea unei vieți mai bune, pentru pace și pentru securitatea granițelor sale, urează și cu acest prilej poporului chinez și Guvernului său Central Popular, să pășească și pe viitor din victorie în victorie.

A TREIA ANIVERSARE A R. D. GERMANE

Constituirea Republicii Democratice Germane — la 7 Octombrie 1949 — marchează o eră nouă în istoria poporului german, în lupta sa pentru unitate și independență națională.

Cei trei ani care s'au scurs dela proclamarea R. D. Germane, au arătat lumii întregi că a luat ființă o nouă Germanie — o Germanie liberă, democratică, iubitoare de pace și independență.

Rupând hotărît cu politica agresivă seculară a militarismului prusac și cu moștenirea sângeroasă a fascismului hitlerist, noua Germanie a pășit ferm pe calea dezvoltării sale pașnice și democratice, pe drumul prieteniei cu toate popoarele. Importantele reforme democratice efectuate, marile succese dobândite în dezvoltarea sa economică și culturală și în construirea vieții libere și fericite a poporului german, determină includerea Republicii Democratice Germane în marele front al păcii și democrației, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică.

Lupta neobosită și nobilă a R. D. Germane pentru lichidarea desmembrării Germaniei, pentru unitate și independență — luptă susținută cu toată puterea de către Uniunea Sovietică — i-au atras încrederea popoarelor care au suferit de pe urma agresiunii hitleriste și simpatia tuturor popoarelor iubitoare de pace.

În telegrama sa istorică din 13 Octombrie 1949, adresată președintelui R. D. Germane, Wilhelm Pieck, I. V. Stalin scria:

«Nu poate fi îndoială că existența unei Germanii iubitoare de pace și democratice, alături de existența Uniunii Sovietice iubitoare de pace, exclude posibilitatea unor noi războaie în Europa, pune capăt vărsărilor de sânge în Europa și face imposibilă înrobirea țărilor europene de către imperialiștii mondiali».

Poporul german și-a făcut din cuvintele marelui conducător al întregii omeniri progresiste un țel în noua sa viață.

Dând expresie sentimentelor de simpatie și admirație ale oamenilor muncii din patria noastră, Dl. Miron Constantinescu, șeful delegației guvernamentale a R.P.R., care a participat la serbările dela Berlin, a arătat cu câtă încredere urmărește poporul român lupta și munca R. D. Germane pentru pace și pentru construirea socialismului.

Lupta Republicii Democratice Germane — care este sprijinită de toate țările Frontului Mondial al Păcii și mai ales de Marea Uniune Sovietică — pentru încheierea tratatului de pace, pentru retragerea trupelor de ocupație, pentru restabilirea unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace, va fi încununată de un succes deplin.

PENTRU APĂRAREA PĂCII

DOCUMENTE ADOPTATE DE SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

MESAJUL ADRESAT GUVERNELOR CELOR PATRU PUTERI ȘI TUTUROR POPOARELOR

După șapte ani dela sfrodirea regimului hitlerist nu a fost încă încheiat tratatul de pace cu Germania.

Consiliul Mondial al Păcii, exprimând năzuințele a milioane de femei și bărbați din întreaga lume, se adresează guvernelor celor patru mari puteri ~ Statele Unite ale Americii, Franța, Marea Britanie și U.R.S.S. ~ care, în conformitate cu acordurile dela Po'sdam și-au asumat o răspundere deosebită în chestiunea reglementării pașnice a problemei germane.

Consiliul Mondial al Păcii le declară că a sosit ceasul ca ele să-și asume, în întregime și colectiv, această răspundere. În totală contradicție cu această datorie, acordurile separate încheiate la Bonn și Paris, la 26 și 27 Mai, au dus la o reglementare unilaterală a acestei probleme. Ele poartă în sine reînvierea militarismului și fascismului, adâncesc desmembrarea Germaniei și a Europei și creează obstacole în calea oricărui efort eficient în scopul împlinirii dezarmării generale.

Popoarele știu bine că atunci când lipsește hotărîrea fermă de a obține o înțelegere pe calea tratatelor, apare primejdia războiului.

Consiliul Mondial al Păcii consideră drept cea mai bună soluție, imediată convocare a unei conferințe a celor patru puteri, al cărei scop să fie adoptarea hotărîrilor necesare pentru reglementarea pașnică a problemei germane.

El consideră drept cea mai bună soluție ca poporul german să-și înfăptuiască el însuși, prin alegeri libere, unitatea, și să-și creeze un guvern care să încheie tratatul de pace cu toate statele împotriva cărora ai purtat războiul Germania hitleristă.

Acest tratat va trebui să recunoască suveranitatea unei Germanii unite, democratice, independente și iubitoare de pace.

Acest tratat, în virtutea căruia Germania își va asuma obligația de a nu intra în nicio alianță militară, va stabili condițiile și termenele evacuării trupelor străine de ocupație. El va contribui de asemenea ca popoarele Europei să-și hotărască singure soarta viitoare, în condiții de securitate, colaborare și respectare a independenței lor.

Adresându-se guvernelor celor patru mari puteri, Consiliul Mondial al Păcii se adresează în același timp popoarelor tuturor țărilor.

El salută marea mișcare a opiniei publice și diferitele acțiuni care se dezvoltă independent de frontiere și de deosebiri de idei sau credințe, împotriva primejdiei pe care ar aduce după sine ratificarea și aplicarea acordurilor încheiate la Bonn și la Paris. El asigură de sprijinul său pe femeile și bărbații vigilenți și curagioși, care în toate țările și în special în Germania, arată că năzuesc spre unirea eforturilor lor, pentru a respinge această primejdie, care cer socoteală guvernanților, conducătorilor sau membrilor parlamentelor lor, ce și-au asumat răspunderea ratificării acestor tratate.

Consiliul Mondial al Păcii declară solemn că pentru desfășurarea imediată a unei activități eficace este necesară colaborarea între toți oamenii.

El se adresează sindicatelor, partidelor, organizațiilor și bisericilor, în special din Germania, Anglia, Franța, Italia, Țările Scandinave și toate țările limitrofe cu Germania; el se adresează tinerei generații al cărei viitor ar fi distrus pentru totdeauna de un război. El se adresează tuturor acelor care își dau seama de primejdia ce amenință căminele oamenilor din lumea întreagă, tuturor acelor care consideră că dezastrul nu este inevitabil și că gravitatea momentului actual cere cea mai mare încredere în capacitatea popoarelor de a se înțelege și de a găsi forme de acțiuni comune.

Unindu-și toate forțele, popoarele vor putea să împiedice, în lunile care vin, ratificarea acordurilor separate și să obțină convocarea unei conferințe a celor patru Puteri, pentru ca aceasta să se încheie cu soluționarea pașnică, corespunzătoare atât interesului proprii lor securități, cât și intereselor naționale ale poporului german.

REZOLUȚIA ÎN CHESTIUNEA ÎNCETĂRII RĂZBOIULUI ÎN COREEA

De peste doi ani în Coreea continuă un război crâncen, caracterizat prin exterminarea populației pașnice, prin uciderea și maltratarea prizonierilor de războiu, prin bombardarea masivă a unor orașe neapărate, prin folosirea napalului și a gazelor toxice.

Luând cunoștință de documentele care i-au fost prezentate spre examinare, Consiliul Mondial al Păcii a ajuns la convingerea că în Coreea a fost folosită și arma biologică. Forțele armate americane înmulțesc acțiunile agresive împotriva Chinei, ceea ce creează primejdia extinderii conflictului. După bombardarea a numeroase orașe din China, după folosirea armei biologice pe teritoriul chinez, după repetate amenințări cu folosirea armei atomice, recente atacuri aeriene împotriva centralelor hidroelectrice depe fluviul Yalu, care furnizează curent industriei din China de Nord-Est, reprezintă o provocare deliberată, menită să îngreuneze încheierea armistițiului.

Nu numai Statele Unite, ci și guvernele tuturor țărilor care sprijină amestecul ilegal al Națiunilor Unite în conflictul intern din Coreea și care și-au subordonat forțele armate comandamentului suprem american – ale cărui acțiuni, înfăptuite în numele Organizației Națiunilor Unite, sunt incompatibile cu scopurile pașnice proclamate în Charta acesteia – poartă răspunderea pentru metodele de ducere a războiului pe care le aplică comandamentul american în Coreea și pentru obstacolele puse permanent în calea desfășurării tratativelor de armistițiu.

Pentru a pune capăt suferințelor poporului coreean și pentru a menține pacea, Consiliul Mondial al Păcii cheamă toate popoarele să ceară :

1. Încetarea imediată a operațiunilor militare prin semnarea unui armistițiu bazat pe respectarea dreptului și a uzanțelor internaționale ; semnarea acestui armistițiu depinde în întregime de renunțarea de către delegația americană la cererile sale nejustificate în chestiunea repatrierii prizonierilor de războiu.

2. Ratificarea și respectarea de către toate țărilor a Protocolului dela Geneva din 17 Iunie 1925, care interzice folosirea mijloacelor războiului bacteriologic.

Realizarea acestor feluri imediate va permite stabilirea unei păci trainice în Coreea printr-o reglementare pașnică și echitabilă, prin respectarea voinței liber exprimate a poporului coreean și prin retragerea trupelor străine de pe teritoriul său. Războiul din Coreea, cu cruzimile de care este însoțit și cu folosirea armei de exterminare în masă, constituie un avertisment serios pentru toate popoarele lumii.

APELUL CU PRIVIRE LA CONVOCAREA CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APARAREA PACII

Continuarea războiului în Coreea, folosirea armelor de exterminare în massă, reînvierea militarismului german și japonez, metodele de violență împotriva independenței națiunilor, provoacă neliniște tuturor oamenilor de pe glob, chiar și acelor care până acum nu au simțit primejdia războiului. Popoarele multor țări încep să-și dea seama de primejdia de a fi târîte treptat, independent de voința lor, într'un război general.

Sute de milioane de bărbați și femei au cerut interzicerea armelor de exterminare în massă, reducerea strict controlată a tuturor armamentelor și încheierea unui Pact al Păcii.

În parlamente, în sindicate, în organizațiile politice, sociale și religioase se desvoltă o nouă stare de spirit, favorabilă menținerii păcii. Colaborarea tuturor acestor forțe este posibilă și necesară pentru a schimba cursul evenimentelor și a asigura pacea.

La 12 Decembrie 1952 se va deschide la Viena Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Un referendum popular de o amploare excepțională va asigura pregătirea în vederea lui, în toate țările.

Bărbați și femei de toate convingerile și credințele, întruniți-vă ! Discutați ! Căutați soluții ! Alegeți-vă reprezentanți în această mare adunare.

Voința noastră de pace trebuie să-și găsească expresie.

În vederea realizării scopurilor care vor fi stabilite în comun, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii va reuni oameni de toate orientările, precum și grupările sau asociațiile de orice fel, care vor să asigure dezarmarea, securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului lor de viață și desținderea încordării în relațiile internaționale.

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii va reuni pe toți acei care vor ca spiritul tratativelor să triumfe asupra hotărârilor bazate pe forță.

Pacea poate fi salvată ! Pacea trebuie să fie salvată !

REZOLUȚIA CU PRIVIRE LA LUPTA ÎMPOTRIVA REMILITARIZĂRII JAPONIEI ȘI PENTRU O JAPONIE DEMOCRATĂ

La numai două luni după ce au în'rat în vigoare (28 Aprilie 1952), tratatul dela San-Francisco, semnat sub presiunea Statelor Unite, și tratatul de securitate japonezo american, au și provocat o rezistență hotărâtă din partea poporului japonez, care consideră că aceste acte i-au fost impuse în detrimentul intereselor sale vitale și împotriva dorinței sale de desvoltare pașnică.

Milioane de oameni din lumea întreagă sprijină poporul japonez în lupta sa împotriva acestor tratate și în privința acordului administrativ care le-a urmat, întrucât ele reprezintă o primejdie pentru desvoltarea paș-

nică, nu numai a poporul japonez și a popoarelor din Asia și din zona Pacificului, ci și a celorlalte popoare ale lumii.

Evenimentele au confirmat punctul de vedere exprimat în rezoluția Consiliului Mondial al Păcii, adoptată la sesiunea dela Viena (1-6 Noembrie 1951). Înarmarea rapidă a Japoniei, menținerea trupelor de ocupație ale Statelor Unite pe teritoriul japonez, semnarea așa numitului tratat de pace cu guvernul marionetă a lui Cian Kai-șek, însoțite de sprijinul acordat de americani grupărilor de agresori într-o altă regiune a Asiei, nu fac decât să scoată în evidență folosirea Japoniei ca bază de agresiune.

Având în vedere această primejdie de extindere a războiului în Asia Consiliul Mondial al Păcii consideră că :

Tratatul dela San Francisco și acordurile care decurg din acesta sunt ilegale, deoarece ele nu țin seama de acordurile internaționale; ele trebuie înlocuite printr'un adevărat tratat, semnat de toate statele interesate.

Acest tratat trebuie să prevadă :

a) Retragerea tuturor trupelor de ocupație și interzicerea creării de baze militare străine în Japonia.

b) Deplina suveranitate a poporului japonez și necesitatea dezvoltării acestuia în condițiile democrației și păcii.

Consiliul Mondial al Păcii salută lupta eroică a poporului japonez pentru pace, independență și democrație, împotriva forțelor militarismului și războiului și cheamă toate popoarele din Asia și din zona Pacificului să depună maximum de eforturi pentru sprijinirea acestei lupte. În acest fel ele vor asigura propria lor dezvoltare pașnică și democratică. Consiliul Mondial al Păcii cheamă popoarele iubitoare de pace și toate țările ale căror guverne au semnat tratatul dela San Francisco să lupte pentru înlocuirea acestui tratat cu un adevărat tratat de pace.

În acest scop, Consiliul Mondial al Păcii cheamă popoarele din Asia și din zona Pacificului să depună cele mai mari eforturi pentru mobilizarea forțelor păcii și ale democrației, în vederea convocării Congresului partizanilor păcii din țările Asiei și din zona Pacificului, care urmează să aibă loc la Pekin în toamna anului 1952. Acest congres va contribui la găsirea unei rezolvări satisfăcătoare a problemelor care stau în fața Japoniei și a celorlalte țări din Asia și din zona Pacificului.

DECLARAȚIILE LUI HEWLETT JOHNSON, IN LEGĂTURA CU ARMA BACTERIOLOGICĂ.

Decanul de Canterbury, dr. Hewlett Johnson, cunoscutul luptător în puternicul front al partizanilor păcii, a călătorit în Mai, Iunie și începutul lui Iulie a. c., prin Republica Populară Chineză, cu scopul de a cunoaște prefacerile intervenite în viața poporului chinez, în ultimii ani. În timpul celor șapte săptămâni, cât a ținut această călătorie, dr. Hewlett Johnson a fost profund impresionat de marile realizări ale Chinei noi și puternica ei dorință de pace și de colaborare cu toate popoarele pașnice din lume.

Și, cum Arhiepiscopul de Canterbury, dr. Fischer, îl sfătuisese înainte de plecarea sa în străinătate să ia legătură cu șefii bisericilor creștine, precum și cu preoții anglicani din țările pe care le vizitează, decanul de Canterbury a îndeplinit în China și aceste sarcini, cercetând totodată și dovezile de folosire a armei bacteriologice de către agresorii americani împotriva populației chineze.

După reîntoarcerea în Anglia, Hewlett Johnson a împărtășit poporului englez impresiile și constatările sale din China, în cadrul unei conferințe de presă desfășurată sub auspiciile Asociației pentru prietenia anglo-chineză, la care au participat peste 60 corespondenți de presă și foto-reporteri.

Descriind mai întâi progresele realizate de marele popor chinez în toate domeniile, dr. Johnson a subliniat apoi că documentele științifice și dovezile de netăgăduit cercetate și văzute de el, în Republica Populară Chineză, arată în mod limpede că imperialismul american au declanșat războiul bacteriologic împotriva popoarelor chinez și corean.

„Am aflat cu indignare și rușine de aceste acțiuni inumane, comise de un stat care are îndrăzneala de a se pretinde creștin“, a declarat Hewlett Johnson, adăugând că „încercarea de a nimici populația Chinei cu arma bacteriologică este un fapt îngrozitor“.

Toate acuzațiile aduse Statelor Unite, în legătură cu ducerea războiului bacteriologic sunt pe deplin întemeiate, căci *„dovezile de folosire a armei bacteriologice sunt convingătoare și incontestabile. Adevărul nu poate fi ascuns“.*

În continuare, decanul de Canterbury a insistat asupra vizitei pe care a făcut-o în trei din cele 70 puncte din China de Nord-Est, unde au fost aruncate bombe și unde a văzut insecte infectate, în eprubete. În același timp el a stat de vorbă cu creștini, martori oculari, care confirmă faptele de folosire a armei bacteriologice.

A prezentat apoi câteva documente în original, semnate de numeroși conducători de biserici. Unul din aceste documente, lung de mai mulți yarzy, a

fost semnat de 410 conducători de biserici din China, printre care 4 Episcopi ai Bisericii Anglicane și 2 Episcopi ai Bisericii Metodiste.

Ziaristii au manifestat un mare interes față de acest document, iar foto-reporterii l-au fotografiat.

Hewlett Johnson a accentuat că, stând de vorbă cu reprezentanții bisericilor, și-a îndeplinit un mandat ce i-a fost dat de șeful Bisericii Anglicane, dr. Fischer, Arhiepiscopul de Canterbury.

În încheiere, decanul de Canterbury a declarat: *„Iată glasul milioanei de creștini din China. Acest glas al milioanei de creștini din China desminte dintr'odată acuzațiile ce se prezintă atât de des, că declarațiile cu privire la folosirea armei bacteriologice ar fi numai propagandă comunistă, care pornește din partea Moscovei“*.

Deoarece presa burgheză britanică n'a redat decât foarte pe scurt și în mod unilateral declarațiile făcute la Conferința de presă, pentru ca adevărul să fie cunoscut de lumea întreagă, Hewlett Johnson a acordat un interview ziarului *Daily Worker*, care l-a publicat la loc de frunte.

„Trecerea premeditată sub tăcere a probelor concludente pe care le-am adus — declarațiile semnate de fruntașii protestanți și catolici ai celor 5 milioane de creștini chinezi, care înfierează mijlocul cel mai inuman de ducere a războiului... este una din cele mai bune dovezi posibile a faptului că, învinuirea de folosire a armei bacteriologice pornește nu numai din surse comuniste. Tocmai acest fapt doresc să-l ard“, a declarat la început decanul de Canterbury.

Arma bacteriologică *„este o armă mârșavă, deoarece este o armă de genocid; scopul ei este exterminarea unei rase întregi“*.

După ce a arătat că războiul bacteriologic deslănțuit de americani este un fapt incontestabil, Hewlett Johnson a subliniat că americanii însiși spun pe față, că ei fabrică o nouă armă care prezintă „avantajul“ de a distruge viețile fără a distruge bunurile, citând în special cuvintele cinice ale generalului Bullene, șeful corpului chimic al armatei Statelor Unite și ale generalului William Creasy, șeful serviciului de cercetări al acestui corp de armată.

Dela începutul războiului în Coreea, generalii americani s'au lăudat fățiș că războiul va fi „câștigat“ nu de soldații americani care luptă pe front, ci prin arme noi și secrete; nu de mult, la 9 Iulie, Herbert Hoover a repetat același lucru, vorbind la Congresul Partidului republican din Chicago.

Hewlett Johnson, s'a ocupat apoi de încercările lipsite de temei ale presei engleze de a desminti barbariile americanilor, subliniind că această presă nesocotește depozițiile celor doi aviatori americani, Kennet Enoch și John Quinn, cu privire la participarea lor la războiul bacteriologic. Declarațiile acestor doi aviatori aduse de el din China, într'un facsimil format din 36 pagini, în care sunt descrise amănunțit metodele de pregătire și ducere de către americani a războiului bacteriologic, sunt verosimile. Dealtfel, mii de

bărbați și femei pot confirma că au văzut căzând bombe și populația care se grăbea să distrugă conținutul lor, îngropându-le în pământ sau dându-le foc.

Johnson a mai subliniat că manifestul unor fruntași ai clerului din China, cu privirea la folosirea armei bacteriologice de către americani, se întemeiază pe fapte ale căror martori au fost atât clerici, cât și credincioși.

În încheiere, decanul de Canterbury a făcut apel către poporul englez să facă tot ce-i stă în putință pentru „a se pune capăt războiului bacteriologic“.

Infuriate de declarațiile documentate ale decanului de Canterbury, prin care a demascat folosirea de către americani a armei bacteriologice în China și Coreea, cercurile reacționare engleze și presa lor au deslănțuit o înjositoare campanie de ponegrire și amenințări împotriva acestui vajnic luptător pentru pace.

Ziarul **Times** a exprimat îngrijorarea guvernanților englezi față de influența pe care o vor avea declarațiile decanului de Canterbury asupra opiniei publice engleze, care, după cum se știe, și-a manifestat în diferite rânduri protestul împotriva acțiunilor criminale ale imperialiștilor americani în Coreea. „Afirmațiile lui Johnson — scrie acest ziar — sunt foarte dăunătoare, datorită poziției pe care o ocupă acesta“.

Ziarul **Daily Mail**, care a publicat tot felul de calomnii murdare împotriva decanului de Canterbury, a cerut demiterea acestuia din postul său.

Dealtfel, agenția **United Press** a anunțat că un număr de deputați conservatori au și cerut înlăturarea lui Hewlett Johnson din funcția bisericească pe care o ocupă. În acest scop a fost prezentată parlamentului o moțiune pentru instituirea unui tribunal special în vederea urmăririi în justiție a lui Johnson.

În legătură cu aceasta, corresponsentul parlamentar al ziarului **Daily Worker**, a publicat următoarele relatări: „Toți membrii guvernului ar dori să-l silească pe decanul de Canterbury să nu spună niciun cuvânt despre acțiunile stăpânilor lor americani în Coreea. Ei au pus pe juriști să caute un text de lege care să poată fi folosit împotriva lui. Până în prezent aceste încercări au fost însă zadarnice. Ei au studiat procedeele și acțiunile guvernului laburist, atunci când membrii conservatori ai parlamentului au cerut urmărirea în justiție a d-nei Monica Felton, pentru faptul că a spus adevărul despre Coreea, după întoarcerea ei din această țară“.

„Până acum ei nu au izbutit să găsească vreun cap de acuzare valabil, dar sunt gata să recurgă la orice pentru a scăpa de acest „preot turbulent“, așa cum îl numesc acum toți membrii conservatori și laburisti de dreapta ai parlamentului“.

Pentru luarea unor măsuri împotriva decanului de Canterbury au încercat să exercite presiuni și cercurile conducătoare americane: astfel ziarele **Daily Worker** și **Daily Express** au anunțat că președintele Consiliului internațional al bisericilor creștine, americanul C. Mc. Intire, a trimes reginei Angliei o

telegramă în care insistă de fapt asupra luării de măsuri împotriva lui Hewlett Johnson.

Dovezile de folosire a armei bacteriologice de către americani, pe care Hewlett Johnson le-a adus din China, sunt atât de convingătoare și incontestabile, încât autoritățile britanice au considerat probabil că ar fi imposibil să se continue examinarea oficială, fără riscul de a da o lovitură aliatului lor de peste ocean.

Agentia **Reuter** a anunțat că la 15 Iulie, guvernul a respins propunerea prezentată parlamentului de a se institui un tribunal pentru cercetarea activității decanului de Canterbury, Hewlett Johnson.

Campania de calomnii și amenințări deslănțuită de reacțiunea engleză împotriva decanului de Canterbury pentru faptul că a spus adevărul despre acțiunile inumane ale imperialiștilor americani, a provocat indignarea și protestul opiniei democratice din Anglia.

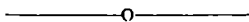
Astfel, Consiliul General al Comitetului Englez pentru Apărarea Păcii a adresat la 13 Iulie lui Hewlett Johnson o scrisoare în care scoate în evidență „*curajul de care a dat dovadă el și soția lui*”, iar Consiliul central al Ligii Socialiste Creștine, întrunindu-se la Londra, a condamnat încercările făcute pentru destituirea lui din postul de decan de Canterbury. Deasemenea, preotul progresist Paul Levertoff, unul din fondatorii comitetului „*Creștinii și criza*”, a adresat o scrisoare Arhiepiscopului de Canterbury, în care protestează împotriva persecutării lui Hewlett Johnson, spunând, printre altele: „*Trebuie să privim cu toată seriozitatea protestul tuturor bisericilor din China, care a fost adus de decan*”.

Ziarul **Daily Worker** a publicat numeroase proteste ale frunțașilor de seamă ai sindicatelor engleze. E. J. Hill, secretarul general al sindicatului cazan-giilor și al constructorilor navali și membru în Consiliul general al Congresului sindicatelor britanice, a declarat: „*Decanul de Canterbury are dreptul să vorbească tot ce crede de cuviință în legătură cu informațiile, pe care el le consideră adevărate. Adevărul este poate supărător, iar eu cred că tocmai aici este întreaga bubbă*”.

Secretarul general al sindicatului unit al oțelărilor, James Gardner, pronunțându-se pentru propunerea Uniunii Sovietice, privitoare la examinarea multilaterală a problemei folosirii de către americani a armei bacteriologice, făcută în Consiliul de Securitate în fața căruia R. P. Chineză și R. P. Coreeană ar putea să prezinte dovezile lor, a declarat că „*decanul trebuie elogiât pentru curajul său*”.

„*Panica provocată de declarația lui Hewlett Johnson, în legătură cu folosirea de către americani a armei bacteriologice — a spus Edy Moffat, președintele sindicatului minerilor din Scoția — constituie o dovadă convingătoare că el are dreptate*”,

Campania imperialistă îndreptată împotriva neînfricatului luptător pentru pace, Hewlett Johnson, decanul de Canterbury, a fost, astfel, sortită eşecului. Adevărurile relatate de acest vrednic slujitor al Bisericii Anglicane n'au putut şi nu pot fi înăbuşite, iar ponegrirea şi prigonirea lui au făcut să crească numărul şi combativitatea partizanilor păcii din Anglia.

ARHIEPISCOPUL DE YORK INFIERĂZĂ RAZBOIUL PREVENTIV ŞI FOLOSIREA MIJLOACELOR DE EXTERMINARE IN MASSA

Intr-o cuvântare ținută în cursul luni Iunie a. c., la o conferință eparhială din York, dr. Garbett, Arhiepiscopul de York, a făcut apel pentru interzicerea armei atomice, a armei bacteriologice şi a bombelor cu napalm. El a declarat de asemenea că Biserica condamnă războiul ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale.

„Sunt unfi — a accentuat Arhiepiscopul de York — care spun că războiul e război şi orice armă este bună pentru a grăbi victoria. Mă ridic împotriva acestui mod de a privi lucrurile. Această poziție n'a fost niciodată acceptată în trecut. Asemenea metode de luptă, folosirea armelor de exterminare în massă a oamenilor. (N. n.) sunt atât de inumane, încât ele ar infiera cu stigmatul infamiei pe cei care le-ar întrebuița. O victorie obținută în acest fel ar însemna triumful barbariei“.

Declarațiile Arhiepiscopului de York merită să fie subliniate, întrucât exprimă atitudinea justă a Bisericii creștine, și totodată atitudinea oamenilor muncitori și pașnici din întreaga lume, care se ridică în mod hotărât împotriva războiului.

PUTERNICUL ECOU AL CONFERINȚEI TUTUROR BISERICILOR ȘI COMUNITĂȚILOR RELIGIOASE DIN U. R. S. S.

UN INTERVIEW AL I. P. S. NICOLAI, MITROPOLIT DE CRUȚIȚA
ȘI COLOMNA

I. P. S. Nicolai, Mitropolit de Cruțița și Colomna, a acordat în cursul luni August un interview corespondentului agenției TASS, care a arătat puternicul ecou ce l-a avut în rândurile credincioșilor din întreaga lume, recenta Conferință a tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., consacrată luptei pentru pace.

Patriarhia din Moscova, a confirmat I. P. S. Nicolai, primește necontenit numeroase scrisori trimise de reprezentanți ai tuturor grupărilor religioase, scrisori care „dovedesc dorința unanimă a tuturor oamenilor cinstiți de a participa la lupta pentru pace, precum și aprobarea deplină a hotărârilor adoptate de Conferință.

Mohamed-el-Așmar, preot musulman din Damasc, serie următoarele într-o scrisoare adresată I.P.S. Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, Prea Fericitul Alexei: „**Chem pe credincioșii din întreaga lume să se alăture creștinilor și musulmanilor din țara voastră, unindu-se strâns, pentru a fi în stare să apere pacea cu forțe unite, alături de toate popoarele iubitoare de pace, împotriva forțelor răului. Mulțumesc tuturor acelor care lucrează pentru binele păcii și îl rog pe Allah să asigure succesul cauzei noastre pentru binele păcii**“.

Stanley Evans, preot al Bisericii anglicane, fruntaș al comunității religioase engleze „**Creștinii și criza**“ subliniază în mesajul său: „**Nu am pus niciodată la îndoială faptul că organizațiile religioase din întreaga lume pot aduce o contribuție uriașă la menținerea păcii și că această contribuție poate fi hotărâtoare. Apărarea dărză a păcii de către bisericile din Uniunea Sovietică, constituie o pildă pentru noi toți**“.

Biserica Ortodoxă Rusă, inițiatoarea convocării Conferinței tuturor bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., a primit înălțărate mesagii de salut din: Australia, Cehoslovacia, Olanda, Elveția, Mexic, Japonia, România, Germania și alte țări.

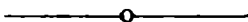
Am aflat - a subliniat în continuare I.P.S. Mitropolit Nicolai - că rezoluțiile Conferinței tuturor bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S. au fost publicate în toate revistele religioase reformiste ungare și au fost discutate în adunările credincioșilor, fiind întru totul aprobate.

Conferința a avut un puternic ecou în rândurile creștinilor și musulmanilor din Liban. Aci au avut loc zeci de mari meetinguri ale credincioșilor care au aderat în unanimitate la rezoluțiile Conferinței tuturor bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S.

În toate eparhiile catolice din Cehoslovacia, rezoluțiile Conferinței bisericilor și comunităților religioase din Țara Sovietelor au fost citite și comentate în cadrul congreselor preoților, care și-au exprimat unanima aprobare față de aceste documente.

„Biserica Ortodoxă Rusă — a declarat în încheiere I. P. S. Mitropolit Nicolai — duce o intensă activitate pentru apărarea păcii, împotriva pericolului războiului. Vedem cu bucurie că gândurile și năzuințele noastre sunt împărtășite de oamenii de bună credință din întreaga lume. Aceasta ne însuflă „convingerea că ideile păcii vor birui“

Din expunerea făcută de I. P. S. Nicolai, Mitropolitul Crutîței și al Colomnei, se poate constata cu o deosebită satisfacție marea contribuție pe care a adus-o cauzei păcii Conferința tuturor bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S. Rezoluțiile adoptate în această Conferință au fost aprobate de reprezentanți ai tuturor grupărilor religioase din lume, care înțeleg să le pună în practică, în interesul general al păcii, condiție indispensabilă pentru progres și fericire.

SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

Problema principală care preocupă astăzi întreaga omenire cinstită, muncitoare și pașnică, dornică de liniște și de progres, este problema păcii. Situația internațională s'a încordat și mai mult în urma încheierii tratatelor separate „de pace“ cu Japonia și cu Germania Occidentală, tratate care constituie, după cum arată Frédéric Joliot-Curie, „două etape primejdioase în pregătirea războiului“.

Pacea lumii este serios amenințată prin remilitarizarea Japoniei și Germaniei Occidentale.

Avându-se în vedere această situație deosebit de îngrijorătoare, a fost convocată o sesiune extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, care a avut loc la Berlin, între 1 și 6 Iulie a. c.

„Evenimentele serioase care au avut loc în ultima vreme — a declarat *Frédéric Joliot-Curie* în cuvântul de deschidere — au determinat Biroul Consiliului Mondial al Păcii, care s'a întrunit la Oslo la 1 Aprilie, să vă convoace

într-o sesiune extraordinară pentru a studia mijloacele pașnice de rezolvare a problemelor care desbină în prezent omenirea și pentru a găsi cele mai bune căi în vederea punerii lor în aplicare. Niciodată încă din momentul în care a luat ființă mișcarea noastră, dela primul congres, care a avut loc în sala Pleyel, nu am fost puși în fața unei situații atât de primejdioase“.

Consiliul Mondial al Păcii a inclus în debaterile acestei sesiuni cele mai arzătoare probleme internaționale la ordinea zilei, a căror soluționare poate contribui la asigurarea păcii în lume: 1. *Reglementarea pașnică a problemelor germană și japoneză*; 2. *Incetarea imediată a războiului din Coreea*, și 3. *Cursa înarmărilor și lupta pentru un Pact al Păcii*.

Figuri reprezentative ale mișcării pentru pace din toate țările, savanți și scriitori, oameni politici și reprezentanți ai clerului, personalități de cele mai diferite convingeri religioase și politice au arătat că, mai mult decât oricând, posibilitatea de a menține pacea este reală și concretă, că totul depinde de eforturile popoarelor de a înlătura războiul.

Expunerile făcute la Berlin de fruntași ai luptei pentru pace ca *Gordon Schaffer*, președintele Comitetului englez pentru Apărarea Păcii, scriitorul sovietic *Ilya Ehrenburg*, scriitoarea germană *Anna Seghers*, scriitoarea sovietică *Wanda Wasilewska*, *Kadzno Kawamura* (Japonia), *Go Mo-Jo* (China), *Han Ser Ia*, reprezentant al eroicului popor coreean, *Yves Farges* (Franța), *I. P. S. Nicolai*, Mitropolit de Crutița și Colomna, *Eugénie Cotton*, scriitorul sovietic *Corneiciuc*, d-na *Piaggio*, reprezentanta catolicilor italieni, cunoscutul poet și luptător chilian pentru pace *Pablo Neruda*, preotul american *John Harley Telfer* și mulți alții au adus contribuții însemnate pentru soluționarea problemelor în discuție, arătând totodată că omenirea își cunoaște dușmanii și este ferm hotărâtă pentru înlăturarea lor.

O profundă impresie au produs cuvântările rostite de *Go Mo Jo*, reprezentant al partizanilor păcii din China, *Yves Farge* și *Han Ser Ia*, reprezentant al poporului coreean, în legătură cu atrocitățile comise de agresorii americani în Coreea și asupra căilor practice pentru soluționarea pașnică a conflictului. Raportul lui *Yves Farges* în special, a fost unul din cele mai impresionante și mai zguduitoare.

Delegația română a arătat, prin cuvântarea rostită de profesorul universitar *Barbu Zaharescu*, sprijinul deplin pe care partizanii păcii din țara noastră îl dau luptei pentru o Germanie unită și democratică, scoțând în evidență rolul important pe care-l au schimburile economice dintre țări în asigurarea și consolidarea relațiilor lor pașnice.

Un însemnat aport în discutarea și soluționarea problemelor debătute în sesiunea extraordinară dela Berlin, a Consiliului Mondial al Păcii, au adus și reprezentanții Bisericilor și diferitelor culte din întreaga lume.

Astfel, *abatele Boulrier* vorbind în numele partizanilor păcii din Franța, a consacrat o mare parte a expunerii sale demascării practicei diplomatice a

guvernelor imperialiste, care, cu ajutorul a tot felul de stratageme și subterfugii, încearcă zadarnic să dea o bază juridică acțiunilor lor agresive nejuste. El a subliniat că însăși constituirea „republicii dela Bonn“, cât și tratatele încheiate între această republică și statele imperialiste sunt în contradicție flagrantă cu dreptul internațional.

Cuvântarea I. P. S. Nicolai, Mitropolit de Crutița și Colomna. Primit cu multă căldură de întreaga asistență, I. P. S. Nicolai, Mitropolit de Crutița și Colomna, a transmis Consiliului Mondial al Păcii cele mai bune urări din partea Bisericii Ortodoxe Ruse.

„Muți obișnuiesc să considere problemele războiului și păcii ca fiind de domeniul politicii, — a spus I. P. S. Nicolai. Dar ar fi o mare greșală să se creadă că Biserica nu are despre acest aspect al vieții o părere proprie din punct de vedere al gândirii și al conștiinței religioase“.

Remarcând că primejdia războiului cere o luptă încordată pentru pace, I. P. S. Mitropolit Nicolai a spus :

„Dar viața se afirmă. Numărul celor care au semnat Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii, între cele cinci mari puteri, a și depășit cu 122 milioane numărul acelor care au semnat Apelul dela Stockholm. Au fost adunate 604 milioane de semnături ! Aceste semnături au fost strânse nu prin înșelăciune, nu cu forța, ele nu au fost cumpărate. Poți cumpăra o mie de trădători, dar nu poți cumpăra o treime din omenire ! Totodată trebuie adăugat că un număr uriaș din cei care au semnat Apelul Păcii au riscat să fie dați afară dela lucru, să fie înmănițati, supuși la torturi, să-și piardă chiar viața și mulți dintre ei au plătit scump îndeplinirea acestei datorii de onoare. Programul luptătorilor pentru pace este limpede, simplu, indiscutabil, incontestabil, el corespunde năzuințelor tuturor oamenilor cinstiți din întreaga lume.

„Dragi prieteni, cunoașteți prea bine problemele care frământă întreaga lume. Prima dintre ele este dezarmarea, unită cu cererea de a se interzice arma atomică, arma bacteriologică și oricare altă armă de exterminare în masă. Fie chiar numai consfințirea acestui act măreț ar insufla popoarelor forțe uriașe în stare să ducă până la capăt opera păcii.

„Dar, întrucât o astfel de consfințire încă nu există, este necesar ca toți apărătorii păcii să se îngrijească de o și mai mare concentrare a forțelor păcii pentru a pune, pe cei care se încăpățânează, în fața argumentului convingător al unității popoarelor. Trebuie ca la zidirea păcii să fie atrase toate ideile constructive, toate ideile viabile și atunci se vor deschide noi posibilități pentru înfăptuirea înțelegerii.

„Acesta este adevărul păcii. Trebuie să se ducă muncă de convingere, să se protesteze, să se opună rezistență pregătirilor de război. Uneltirile agresive trebuie demascate, trebuie să se bată neîncetat la ușile închise ale inimilor îndârjite pentru a le inclina spre tratative, spre concesii reciproce. Solidaritatea

credincioșilor, indiferent de religia lor, și îndeosebi a creștinilor, poate juca aci un rol important“.

I. P. S. Mitropolit Nicolai a subliniat apoi că „rămâne încă nerezolvată problema încheierii păcii cu Germania și Japonia, că tot se mai duce politica de asuprire a popoarelor coloniale și că încă mai continuă războiul nedrept din Coreea, care umple de indignare conștiința popoarelor“. El a adăugat că, „pentru a preîntâmpina noi crime, este necesar să se apeleze în primul rând la poporul american în fața căruia, după cum se spune în Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii, se pune o chestiune de onoare și de demnitate. Americanilor creștini le revine o răspundere morală pentru comportarea guvernului lor. Ei trebuie să-l determine ca, în numele înaltelor principii ale religiei creștine, să înceteze războiul bacteriologic și să adere la Protocolul dela Geneva din 1925. În realizarea acestor țeluri, americanii creștini trebuie să vadă justificarea credinței lor, așa după cum în pedepsirea criminalilor războiului bacteriologic, poporul american va vedea salvarea onoarei și demnității sale.

Vorbitorul a subliniat apoi necesitatea lărgirii mișcării partizanilor păcii, pentru ca viitorul Congres pentru apărarea păcii să fie un loc unde să se întâlnească toate curentele luptei pentru pace, pentru ca toți să se convingă că mișcarea pentru pace este mai largă decât orice concepție politică.

A arătat că „o expresie concludentă a acestui principiu a fost recenta conferință a tuturor bisericilor și asociațiilor religioase din U.R.S.S., închinată problemei apărării păcii în lumea întreagă.

Această conferință a fost o puternică demonstrație, de neuitat, a unității tuturor credincioșilor din U.R.S.S. în lupta pentru pace“.

Sandey, reprezentantul Quakerilor englezi, a făcut apel către credincioșii din întreaga lume, chemându-i să se alăture mișcării partizanilor păcii; preotul budist *Saranancara*, din Ceylon, a vorbit despre mânia poporului din patria sa provocată de atrocitățile americanilor în Coreea, care au recurs la arma bacteriologică, iar preotul american *John Harley Telfer* a declarat, că clericii din America încep să înțeleagă tot mai bine că fraternitatea și pacea pot fi realizate numai prin lupta unită a popoarelor iubitoare de pace din lume. Delegatul american a declarat, că principiul coexistenței pașnice corespunde intereselor vitale ale tuturor popoarelor. Ocupându-se de cursa înarmărilor, el a spus că povara ei apăsătoare face să scadă tot mai mult nivelul de trai al poporului american. Telfer a declarat apoi că poporul american este din ce în ce mai îngrijorat de grozăviile războiului din Coreea, deși el nu cunoaște decât o parte neînsemnată a adevărului, cu privire la evenimentele din Coreea. În încheiere, Telfer și-a exprimat dorința ca un număr cât mai mare de americani să se întâlnească — așa cum a făcut el — cu partizanii păcii din diferite țări și să se inspire din atmosfera prietenească a unor sesiuni ca cea actuală.

Pacea, deci, este singura idee care unește pe toți oamenii conștienți și cinstiți din lume, trecând peste toate barierele despărțitoare ale diferitelor convingeri politice și religioase, și deaceia pacea este ideea sublimă ce trebuie neapărat înfăptuită, fiind indispensabilă pentru viața fericită pe care vrem s'o trăim cu toții.

După ample discuții, Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, exprimând voința sutelor de milioane de partizani ai păcii, a adoptat hotărâri de o deosebit de mare însemnătate internațională.

Mesașul adresat guvernelor celor patru mari puteri și tuturilor popoarelor, Rezoluția cu privire la lupta împotriva remilitarizării Japoniei și pentru o Japonie democratică, Rezoluția în chestiunea încetării războiului din Coreea și Apelul cu privire la convocarea Congresului popoarelor pentru apărarea păcii la 12 Decembrie 1952, constituie un program concret de acțiune pentru luptătorii activi ai marelui lagăr al păcii.

În sesiunea extraordinară dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, a fost scoasă în evidență îndeosebi covârșitoarea importanță pe care o are mobilizarea opiniei publice mondiale, precum și responsabilitatea fiecărui popor în lupta pentru pace.

La 8 Iulie, cu prilejul sosirii în Capitală a delegației R. P. R., care a participat la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, compusă din: acad. *Mihail Sadoveanu*, președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., *Sorin Toma*, redactor șef al ziarului „Scânteia” și *Florica Mezincescu*, vicepreședinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., precum și *Barbu Zaharescu*, rectorul Institutului „Maxim Gorki” din București, care a participat ca invitat la Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii și *I. Fântânaru*, ziarist, — D-l Mihail Sadoveanu, luând cuvântul, a arătat printre altele, că delegația noastră îndeplinind sarcina ce i-a fost încredințată a înfățișat la Berlin voința fermă de pace a poporului nostru, dorința lui de a se ajunge la dezarmare și înțelegere între toate marile puteri.

O dare de seamă mai amplă, însă, asupra sesiunii dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii a fost făcută de delegații noștri cu o săptămână mai târziu, la 15 Iulie, în incinta teatrului de vară din Parcul de Cultură și Odihnă „I. V. Stalin”, în prezența a mii de oameni ai muncii din Capitală, care și-au manifestat cu hotărâre adevăratele la rezoluțiile istorice ale Consiliului Mondial al Păcii.

Prezidiul acestei adunări, convocată de Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., a fost format din acad. *Mihail Sadoveanu*, președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. și membru al Consiliului Mondial al Păcii, *I. P. S. Patriarh Justinian*, *Sorin Toma*, redactor șef al ziarului „Scânteia” și *Florica Mezincescu*, vicepreședinte al Comitetului

Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R., membri ai Consiliului Mondial al Păcii, prof. univ. Barbu Zaharescu, care a participat ca invitat la sesiunea dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, *I. P. S. Mitropolit Sebastian Rusan*, Gh. C. Stere, Maria Banuş, Nicolae Albu, Maria Cincă, Ion Mitarcă şi N. Lupulescu.

În asistenţă au fost şi numeroşi reprezentanţi ai bisericilor şi cultelor din R. P. R.: episcopul reformat Ioan Vaşarhely, Moses Rosen, şeful cultului mozaic, Iacub Mehmet, şeful cultului musulman, Mitropolitul Tihon, şeful cultului lipovean, *preotul Alexandru Ionescu*, monseniorul Ivaneli, pastor catolic ş. a.

După cuvântul de deschidere, rostit de acad. Mihail Sadoveanu, au făcut expuneri în legătură cu lucrările sesiunii dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, prof. univ. Barbu Zaharescu, Florica Mezincescu şi Sorin Toma.

Prof. univ. Barbu Zaharescu a prezentat un referat în legătură cu discutarea la sesiune a problemei germane şi cu privire la Mesajul adresat de Consiliu guvernelor celor patru mari puteri şi tuturor popoarelor; Florica Mezincescu a arătat că unul dintre punctele cele mai importante ale sesiunii a fost „Încetarea războiului din Coreea”, iar Sorin Toma a arătat importanţa Apelului cu privire la convocarea Congresului popoarelor pentru apărarea păcii.

Expunerile făcute — cum foarte just a sesizat acad. Mihail Sadoveanu în cuvântul de încheiere — „au arătat că forţele păcii cresc mereu, pentrucă pacea înseamnă biruinţa vieţii şi progresul umanităţii. Dar tocmai pentruca această biruinţă a vieţii asupra morţii, a progresului asupra barbariei, să fie asigurată, trebuie ca fiecare dintre partizanii păcii să-şi întărească puterile.

Popoarele iau cauza păcii în propriile lor mâini, hotărâte s'o apere până la capăt. Deci pacea va fi câştigată prin voinţa şi hotărîrea popoarelor care luptă pentru ea.

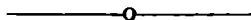
Partizanilor păcii din ţara noastră le revin sarcini de mare răspundere în legătură cu hotărîrile sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii şi cu Pregătirea Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, convocat pentru ziua de 12 Decembrie, la Viena.

„O activitate bogată şi multilaterală trebuie să desfăşoare în această privinţă comitetele de luptă pentru pace, scrie ziarul „*Scântelea*” în articolul de fond din N-rul 2408/24 Iulie. Şi în ţara noastră există posibilităţi de lărgire şi de continuă întărire a mişcării pentru pace. Să realizăm în această mişcare unirea cea mai largă a tuturor cetăţenilor cinstiţi şi patrioţi, mobilizând pe muncitori, pe ţăranii muncitori, pe intelectuali din oraşe şi dela sate, pe gospodine, preoţi, oameni de ştiinţă, scriitori, dând o deosebită atenţie activizării acelor oameni ai muncii cinstiţi, cu dragoste de ţară, care până acum nu au participat la activitatea obştească”.

Comitetele de luptă pentru pace trebuie să folosească cele mai variate și mai accesibile forme de muncă organizatorică și de muncă de lămurire a masselor. Împreună cu activiștii mișcării pentru pace, ele trebuie „să meargă în mijlocul muncitorilor, funcționarilor, țăranilor, intelectualilor, meșteșugarilor, comercianților, militarilor, să meargă în fiecare familie, să se adreseze gospodinelor, pensionarilor, tineretului, organizațiilor sportive, culturale și altor organizații, să se adreseze catolicilor, ortodocșilor, protestanților, mahomedanilor și altor credincioși și să le explice însemnătatea Congresului popoarelor pentru apărarea păcii“. (*Pentru pace trainică, pentru democrație populară* Nr. 33 (197), 15 August 1952, p. 1).

Pregătirea Congresului dela Viena și a Congresului național pentru apărarea păcii care se va ține în Decembrie, oferă preoțimii noastre ortodoxe un fericit prilej de a desfășura o și mai rodnică activitate în slujba unui ideal care este atât al Bisericii, cât și al tuturor oamenilor de bună credință de pretutindeni: pacea a toată lumea. Prin însăși misiunea ei, preoțimea trebuie să se găsească totdeauna în primile linii ale frontului păcii. De aceea, nici un preot nu trebuie să rămână în afara Comitetelor de luptă pentru pace, fie că activează în cadrul acestor Comitete, fie că-și desfășoară activitatea sub orânduirea și îndrumarea lor. Numai așa slujitorii Bisericii noastre pot face dovada că sunt preoți adevărați și în același timp buni patrioți. Să urmărim pilda Bisericii Ortodoxe Ruse, care prin acțiunea ce desfășoară în apărarea păcii se găsește în fruntea tuturor Bisericilor din lume și să ne însușim experiența și metodele ei de luptă.

Pacea poate fi salvată ! Pacea trebuie să fie salvată !

CONFERINȚA NAȚIONALĂ PENTRU PACE

A REPREZENTANȚILOR CULTELOR DIN R. P. ALBANIA

Urmând exemplul cultelor religioase din U.R.S.S. reprezentanții clerului ortodox, catolic, musulman și ai sectei baktashi din R.P. Albania, s'au întrunit în conferință națională, convocată în vederea discutării luptei pentru pace, dusă de clerul albanez.

Conferința a fost deschisă la 8 Iulie a. c., la Tirana, de Arhiepiscopul *Paisi*, șeful Bisericii autocelale ortodoxe din R.P. Albania, în prezența a circa 200 reprezentanți ai clerului din întreaga țară.

Hadja Haliz Musa Ali, șeful cultului musulman din R.P. Albania, a prezentat un raport despre unitatea clerului tuturor cultelor în lupta pentru pace. „Noi, reprezentanții clerului albanez – a declarat el, printre altele – considerăm că este de datoria noastră să închinăm toate forțele noastre

luptei pentru pace. O dovadă a eforturilor noastre în această direcție o constituie solidarizarea tuturor comunităților religioase albaneze cu hotărârile Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și la interzicerea armei atomice".

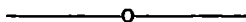
După relatările Agenției Telegrafice Albaneze (ATA), reprezentanții clerului albanez au înfierat pe ațățătorii la un nou război și au demascat activitatea papei, care a transformat Vaticanul într'un focar de propagandă de război.

„Ca fii credincioși al poporului, vom fi totdeauna alături de popor și vom lupta pentru apărarea și consolidarea păcii", a declarat muftiul principal al regiunii Tirana, Suleiman Murto.

Șeful bisericii catolice, *Bernardin Slacu*, a subliniat în cuvântarea sa că, participând la această conferință, reprezentanții bisericii catolice albaneze arată că această biserică este pentru pace.

La discuții au mai luat cuvântul numeroși clerici, care și-au exprimat dorința de a lupta alături de poporul albanez pentru pacea mondială, împotriva uneltirilor ațățătorilor la răzoi americano-englezi.

Din discuțiile și hotărârile luate se constată că bisericile și cultele religioase din Republica Populară Albania merg cu încredere deplină pe drumul păcii, pe care înțeleg s'o apere, alături de sutele de milioane de oameni cinstiți de prelutindeni, până ce va triumfa în mod definitiv pe întreaga suprafață a pământului.

CONGRESUL PARTIZANILOR PACII DIN ȚARILE ASIEI ȘI ZONA PACIFICULUI

Lupta pentru apărarea păcii împotriva ațățătorilor la un nou război, ia din zi în zi o amploare tot mai mare. Oamenii cinstiți de prelutindeni au luat cauza păcii în mâini oțguroase și înțeleg să apere pacea, împotriva uneltitorilor și ațățătorilor la război, până la capăt.

Congresul Mondial al Păcii, care, prin Biroul său Permanent, Consiliul Mondial al Păcii, ține sus stindardul acestei nobile și mărețe lupte, întrunește pe reprezentanții tuturor națiunilor, de pe toată suprafața pământului. Comitetele naționale pentru Apărarea Păcii mobilizează, la rândul lor, toate conștiințele cinstite ale fiecărei națiuni și întreține vie flacăra dorului după pace și după o lume mai bună și mai fericită. Protestele milioanei de oameni împotriva războiului în genere, ca și împotriva războiului inuman care se duce de imperialiștii anglo-americani în Coreea, sau de imperialiștii francezi în Vietnam și indignarea

lor împotriva folosirii armelor bacteriologice, răsună dela un capăt la altul al pământului, ca un glas de tunet, iar amenințările cu arma atomică sunt arătate ca expresiunea unei ațevărate demente. Luptătorii pentru pace știu astăzi cu toții că războiul nu este de neînlăturat. De aceea se străduiesc din răspuțeri să-l înlăture și lupta lor nobilă și susținută este cu neputință să nu fie încununată de succes.

Dar iată că partizanii păcii din țările Asiei și zona Pacificului, pe lângă participarea la lucrările Congresului Mondial al Păcii, s'au adunat ei înșiși într'un congres, care a avut loc la Pekin, între 2 și 13 Octombrie 1952, pentru a discuta problemele internaționale, legate direct de Asia și zona Pacificului, pentru a protesta împotriva războiului dus de imperialiști în regiunile Asiei și pentru a da un legitim semnal de alarmă împotriva remilitarizării și reînarmării Japoniei.

La lucrările acestui congres au participat 412 reprezentanți ai țărilor din Asia și zona Pacificului, reprezentanți ai Consiliului Mondial al Păcii, ai Federației Sindicale Mondiale, ai Federației Democrate Internaționale a Femeilor, ai Uniunii Internaționale a Studenților și ai altor organizații internaționale. Caracterul larg reprezentativ al Congresului și năzuința spre pace a tuturor păturilor populației a rezultat din prezența printre delegați a fruntașilor mișcării muncitorești și țărănești, a oamenilor de știință, scriitori, poeți, membri ai parlamentelor, ziaristi, medici, industriași și slujitori ai cultelor religioase.

Ordinea de zi a Congresului a cuprins următoarele chestiuni: 1. Raportul general; 2. Problema japoneză; 3. Problema coreeană; 4. Schimburile culturale; 5. Despoțtarea relațiilor economice; 6. Problema independenței naționale; 7. Apărarea intereselor femeilor și copiilor; 8. Problema încheierii unui pact al păcii între cele cinci mari puteri; 9. Raportul asupra mișcării pentru pace în Orientul Mijlociu și Apropiat; 10. Adoptarea declarațiilor și Rezoluțiilor Congresului și 11. Diverse.

Raportul general a fost prezentat de către Go Mo Jo, care printre altele a spus: „Bogata experiență confirmă că oamenii înșiși trebuie să fie aceia care să traducă în viață năzuințele lor nobile. De aceea, pentru a stopa războiul, în numele păcii, în întreaga lume și al realizării dorințelor noastre, noi chemăm pe oamenii din toate țările Asiei și din zona Pacificului, precum și pe oamenii din întreaga lume, fără deosebire de apartenență națională, profesiune, situație socială, vederi politice, convingeri religioase și mod de viață, să se unească și mai strâns pentru o luptă activă și dărză”.

Raportul în legătură cu problema japoneză a fost prezentat de Togo Kameda, șeful delegației japoneze. Togo Kameda a spus că poporul japonez duce o luptă dărză împotriva creerii de baze militare navale și

aeriene de către americani pe teritoriul Japoniei și că luptă pentru o viață pașnică și pentru independența națională, la fel ca și toate celelalte popoare din Asia. Raportorul a subliniat că a venit timpul ca tratatul militar dintre Japonia și S.U.A., să fie înlocuit cu un tratat de pace multilateral.

Raportul în legătură cu problema coreeană a fost făcut de Han Ser Ia, care a fost primit de asistență cu aplauze furtunoase. Raportorul a chemat pe delegații Congresului să ceară Statelor Unite să respecte dreptul internațional și să obțină consimțământul S.U.A. pentru repararea tuturor prizonierilor de război; să înfiereze războiul bacteriologic și să tragă la răspundere pe organizatorii acestui fel de război; să obțină reglementarea pașnică a problemei coreene și retragerea trupelor străine din Coreea.

Raportul asupra dezvoltării relațiilor economice a fost susținut de reprezentatul Ceylonului, Vaicunthapason, care, după ce a subliniat că unul din rezultatele directe ale pregătirii unui nou război și al ducerii curselor înarmărilor de către statele agresive este întreruperea legăturilor comerciale dintre țări și instituirea de către S.U.A. a blocadei comerciale împotriva țărilor care nu sunt pe placul lor și care nu au voit să se supună diktatului american, a arătat situația grea a țărilor coloniale și dependente, ca urmare a restrângerii legăturilor economice. El a arătat, ca exemplificare, situația Ceylonului pe care Anglia și Statele Unite se străduiesc să-l transforme într-o anexă a lor de materii prime.

Raportul cu privire la problema independenței naționale a fost prezentat de Olga Poblete, șefa delegației chilene. Raportoarea și-a început cuvântarea arătând că în fața țărilor din Asia și zona Pacificului stau două probleme: problema păcii și problema independenței naționale. A expus apoi situația din țările Americii latine, în ale căror treburi interne se amestecă în mod grosolan imperialismul și a descris situația dezastruoasă a oamenilor muncii și a dezvoltării culturii naționale. Popoarele Americii latine, a spus mai departe vorbitoarea, resimt din ce în ce mai mult necesitatea de a cuceri independența națională. Ele desfășoară lupta pentru pace, împotriva tratatelor și pactelor de agresiune. În America latină nu există niciun colț unde să nu se fi dus lupta pentru pace.

Raportul cu privire la apărarea drepturilor femeilor și copiilor a fost făcut de Mazhar Ali-han, reprezentanta Pakistanului. Ali-han a vorbit pe larg de starea de mizerie și foamea pe care o îndură milioane de oameni din țările Asiei și zona Pacificului, lipsa de apărare a drepturilor elementare ale femeilor și copiilor și despre alte lipsuri care condamnă marea majoritate a populației din aceste țări la o existență de rob și a opus acestui tablou sumbru, viața fericită și plină de

bucurii a femeilor și copiilor din Uniunea Sovietică și din Republica Populară Chineză.

Raportul referitor la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri - S.U.A., Anglia, U.R.S.S., Franța și Republica Populară Chineză - a fost prezentat de L. Wington, șeful delegației americane, care a arătat că numai încheierea unui astfel de pact va permite tuturor popoarelor lumii să evite războiul și să se ocupe de dezvoltarea economiei pașnice și a culturii țărilor lor, ceea ce va aduce înflorirea și fericirea tuturor popoarelor.

Asupra problemei coreene a mai prezentat un raport Isabella Milton Carney, membră a delegației americane, care printre altele a spus: Milioane de oameni simpli din America încă nu știu că aviatorii americani lansează microbii ciumei aducătoare de moarte și bombe cu napalm în scopul exterminării populației pașnice din Coreea, că aviatorii americani distrug și incendiază orașele și satele pașnice ale Coreei, că trupele americane săvârșesc atrocități monstruase împotriva populației pașnice și împotriva prizonierilor de război din Coreea. Temându-se de mânia poporului american, imperialiștii americani ascund poporului evenimentele care au loc în Coreea. Adevărul nu poate fi însă ascuns.

Fiecare din rapoartele prezentate a fost însoțit de câte unul sau două corapoarte, la fiecare dintre ședințe schimbându-se președinții prin rotație.

La punctul „diverse“ a luat cuvântul un mare număr de delegați din toate țările Asiei și zona Pacificului, arătând mizeria creată de către imperialiștii americani înăuntrul țărilor lor, și turburările provocate de ei în raporturile internaționale, accentuând proporțiile pe care le ia din zi în zi lupta pentru pace și pentru eliberarea națională în țările lor. Deasemenea au luat cuvântul și reprezentanții Republicilor Unionale ale U.R.S.S. din Asia, care au arătat în schimb viața fericită și construcțiile pașnice mărețe care s'au realizat și sunt în curs de realizare la ei.

Au adus apoi saluturile celorlalți invitați la Congres și organizațiile democrate participante și s'au citit mesagiile de salut primite de Congres din partea diferitelor personalități, care urmăresc cu interes rezultatele dezbaterilor Congresului.

Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului s'a încheiat în ziua de 15 Octombrie 1952, prin adoptarea în unanimitate a rezoluțiilor cu privire la problema coreeană, la intensificarea mișcării pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, la sprijinirea Congresului popoarelor pentru pace. Au fost apoi adoptate rezoluții cu privire la independența națională, la drepturile femeilor și la bunăstarea copiilor, un apel adresat popoarelor din lumea

întreagă, rezoluții cu prioritate la schimbările culturale și la relațiile economice, un apel adresat Organizației Națiunilor Unite, o rezoluție în problema japoneză și o rezoluție privitoare la înființarea unui comitet de legătură al partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului. Sun Cinslin, laureată a „premiului Stalin” pentru pace a fost aleasă președintă a Comitetului.

La congresul acesta a mai fost citită și declarația comună a oamenilor de știință și a medicilor participanți la Congres, care condamnă războiul bacteriologic dus de guvernul Statelor Unite în Coreea.

În Apelul adresat de Congres către popoarele lumii, printre altele se spune: „În lupta pentru pace în Asia, în zona Pacificului și în întreaga lume, o răspundere deosebit de mare revine poporului Statelor Unite. Acțiunile militare și pregătirile de război înfăptuite de către guvernul Statelor Unite în aceste regiuni, precum și în alte părți ale globului, sunt dăunătoare popoarelor din țările Asiei și zona Pacificului, precum și popoarelor din întreaga lume. Deaceia, sarcina imediată și datoria cea mai de seamă a poporului Statelor Unite este să pună capăt acestor acțiuni ale guvernului său și să îndrepte țara pe calea păcii”. Și apelul se încheie cu cuvintele: „Este de datoria tuturor să lupte pentru pace și pentru a stăvili alunecarea neîncetată spre război. Popoarele din țările Asiei și zona Pacificului sunt ferm hotărâte să ducă o luptă neobosită împotriva forțelor războiului; ele sunt conștiente că prin colaborarea tuturor oamenilor de bună credință vor putea să preîntâmpine catastrofa ce amenință lumea, să împrăști norii negri ai războiului și să limpezească orizontul omenirii, pentru ca să răsară zorile înțelegerii generale și ale unei păci trainice”.

Pr. OLIMP N. CACIULA

CONFERINȚA SLUJITORILOR CULTELOR DIN BUCUREȘTI

La 2 Octombrie a. c., într-o atmosferă de mare entuziasm, a avut loc conferința slujitorilor tuturor cultelor din Capitală, în cadrul Comitetului de Luptă pentru Pace, organizația București.

Doritori să-și spună cuvântul răsplat în problemele care condiționează așezarea unei păci drepte și durabile în întreaga lume, laolaltă cu toți oamenii muncii din uzine și depe ogoare din Țara noastră, slujitorii cultelor au venit la această conferință cu hotărârea neclintită ca — prin schimbul experienței de muncă pe teren și prin aprofundarea îndrumărilor primite dela forurile organizatorice superioare ale Comitetului de Luptă pentru

Pace — să învețe cum anume trebuie dusă munca în chip practic, astfel încât aceasta să poată da cele mai bune roade prin antrenarea în muncă a altor sute și sute de forțe, în prezent latente și prin mobilizarea în lupta activă pentru pace a altor mii și mii de credincioși ai cultelor respective.

Hotărâți a participa prin fapta lor de zi cu zi, la uriașa forță care luptă pe plan mondial, prin sute de milioane de oameni, pentru zăgăzuirea unui nou război mondial, pentru demascarea ațâțătorilor la război și deci, pentru așezarea unei păci juste și trainice, slujitorii cultelor din București s'au pătruns de sensul adânc al cuvintelor genialului conducător al oamenilor muncii din întreaga lume, stegar al luptei pentru pace și pentru libertatea popoarelor — Iosif Vissarionovici Stalin — care a spus: «Pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt».

Ei au înțeles că aceasta înseamnă munca de zi cu zi, organizat, a fiecărui om, pentru cauza păcii; că a vorbi despre pace, fără a lucra cu temei pentru apărarea și consolidarea ei, înseamnă în fond a ajuta în mod conștient — prin pasivitate — pe uneltitorii unui nou război.

Firul roșu pe care s'au țesut lucrările conferinței slujitorilor cultelor din Capitală a fost deci acela al muncii practice pentru sprijinirea păcii, al muncii concretizate în fapte pozitive, iar nu acela al vorbăriei sterpe despre pace, așa cum — pentru a-și ascunde planurile agresive de aruncare a lumii într'un nou măcel — obișnuiesc să facă imperialiștii anglo-americani, dușmanii de moarte ai păcii.

Ca atare, ceiace a caracterizat lucrările conferinței a fost tocmai voința fermă a reprezentanților cultelor de a învăța, fiecare din experiența celorlalți, care anume sunt mijloacele cele mai potrivite prin care să poată face ca munca lor să devină în adevăr piatră de granit la temelia minunatei construcții a păcii.

Lucrările conferinței au început prin alegerea prezidiului adunării.

Au fost aleși în prezidiu, prin aclamații: Dl. Săndulescu Ion, Secretarul Comitetului de Luptă pentru Pace al orașului București; P. C. Preot Alexandru Ionescu, Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, d'n partea cultului creștin ortodox; Preotul Kreis, din partea cultului romano-catolic; Dr. Beck, rabin, din partea cultului mozaic; Dl. A. Rusu, Secretarul Federației cultelor neoprotestante și Dl. I. Isaiu, împuternicitul Ministerului Cultelor.

La propunerea D-lui Săndulescu, Secretarul Comitetului de Luptă pentru Pace, Organizația Capitalei, s'a trecut apoi la fixarea ordinei de zi a conferinței.

Primul punct al ordinei de zi a constatat în dezvoltarea — de către P. C. Preot Alexandru Ionescu, Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor — a temei: «Pacea, binele suprem al omenirii».

Iată cuprinsul expunerii P. C. Preot Alexandru Ionescu pe care o reproducem în întregime:

«Prezența noastră la această sedință este un act de conștiință și răspundere pentru servirea binelui suprem al omenirii, care este Pacea.

Credincioșii noștri, cărora noi, slujitorii cultelor, avem misiunea de a le orienta viața sufletească, așteaptă dela noi cuvântul greu, hotărât, solemn mai ales în această problemă a păcii, problemă care frământă astăzi

mai mult decât oricând altă dată în istoria lumii, sute de milioane de oameni.

Pacea trebuie apărută; pentru apărarea ei este nevoie de o lucrare organizată ca astfel pacea să fie realizată în primul rând în spiritul, în gândirea și în mentalitatea noastră.

Noi nu folosim jocul dublu de a vorbi despre pace la superlativ și de a servi în același timp subteran războiul (cum fac odioșii ipocriți dela Londra și Washington).

Laolaltă cu toți oamenii cinstiți din Patria noastră noi trebuie să ridicăm digul măreței rezistențe împotriva fluxului de sânge, care amenință să inunde din nou lumea.

Soțiile, mamele și copiii noștri își pun nădejtile lor și în hotărârea noastră eroică de a salva pacea.

Și, pentru ca nădejdea lor să ajungă realitate și lupta noastră pentru apărarea păcii trebuie să fie o realitate. Ea nu trebuie să fie teoretică și platonice, nici un acces trecător de entuziasm fără nicio consecință valabilă.

Războiul nu este inevitabil. Ar fi o eroare, o crimă chiar, dacă am crede în fatalitatea sau necesitatea lui. Și totuși, în prezent o mână de oameni, conducători ai marilor industrii și capitaluri din țările Occidentului adună neobosiți materialul inflamabil cu care vor să incendieze din nou globul. Acești necrofili s'au organizat într'un trust al sângelui, într'un lagăr de instigare permanentă la un nou măcel mondial, depe urma căruia — în nebunia lor — își închipuie că-și vor asigura și spori colosal profiturile și-și vor consolida și permanentiza regimurile lor de exploatare.

Dar cămătarii acestei asociații a sângelui popoarelor uită un lucru simplu și evident: că numeroase popoare și-au luat în propriile lor mâini soarta vieții lor, iar altele sunt pe cale de a și-o lua.

Solidaritatea popoarelor crește uimitor sub ochii noștri și a început să pună în panică și derută pe cioclii atomiști ai Wallstreetului. Să ne gândim la felul cum au întâmpinat oamenii din Paris, din Roma, din Londra și din alte părți ale lumii pe generalul-ciumă Ridgway.

Popoarele își dau seama că războiul este o calamitate și că în haosul provocat de el se prăbușesc toate valorile culturii și civilizației, creiate cu trupul și jertfa de zi cu zi a milioanele de oameni ai muncii de preutindeni. De aceea, ele s'au organizat într'un front uriaș pentru a face imposibilă deslănțuirea unui nou cataclism, depe urma căruia singurii beneficiari ar fi corbii, hienele și șacalii.

Cursa înarmărilor dirijate sistematic de isteria războinică a imperia-liștilor — azi pe pragul unui faliment inevitabil — poate fi oprită de voința și conștiința popoarelor solidarizate în jurul steagului sfânt al păcii.

Cultul urii, al violenței și al crimei trebuie să fie înlocuit cu cel al iubirii, al tovarășiei în muncă, al creației. Dar pentru aceasta, omenirea conștientă și responsabilă trebuie să renunțe la orice fel de iluzionism.

Pacea trebuie salvată. Cauza apărării ei trebuie servită cu devotament, cu pasiune, chiar cu fanatism.

Teoreticienii aceluia pacifism burghez — atât de paralizant pentru energiile constructive —, pacifism pe care l-am practicat în trecut foarte mulți dintre noi — nu mai pot narcotiza sensibilitatea morală a popoarelor.

Pacifismul acesta se traduce prin inerție și dezertare dela lupta activă pentru adevărata pace.

Pacifiștii de profesie sunt în realitate niște defecțiști incurabili. Ei amorteșc vigilența popoarelor și le inspiră un fel de idealism incolor, debil și steril, în dosul căruia, totdeauna, agresorii își organizează clandestin forțele lor de atac.

Pe drept cuvânt, acești pacifiști fantomatici au fost calificați cei mai odioși adversari ai păcii. În fond, pacifismul lor este o sinistă stupiditate, căci pacea nu se construiește și nu se apără cu formule imagine și abstracte, ci cu eforturile organizate și permanente ale voinței de pace, adică ale conștiinței morale a popoarelor și ale muncii lor creatoare neîntre-rupte.

În subteranele uzinelor atomice și ale laboratoarelor bacteriologice vom găsi totdeauna această speță infamă de «pacifiști», de «idealiști per-verși», de «antropofagi» travestiți în filantropi și «umanitariști».

Pacea nu poate fi însă apărută de farisei, de visători clorotici și de lunatici, ci de oameni care luptă metodic, disciplinat și permanent pentru menținerea ei.

Nu putem uita că «sub masca cuvântărilor mincinoase ale lui Willson despre pacifismul creștinesc și despre sarcinile «mesianice» ale Statelor Unite ale Americii, în legătură cu instaurarea unei păci generale, imperialiștii americani obțineau câștiguri enorme, vânzând arme ambelor părți beligerante, și Angliei și Germaniei». (I. N. Smirnov, Geopolitica fascistă în slujba imperialismului american, pag. 20—21).

Evident, Willson este tipul desăvârșit al «pacifistului» cu mască. El a încercat să anestezieze și să înșele conștiința masselor. Dar falimentul politicii lui pseudo-pacifiste s'a putut constata în prăbușirea Ligii Națiunilor, creația lui personală și pe care el s'a silit să o transforme într-o unealtă a hegemoniei mondiale a imperialismului american.

La spatele idealismului și pacifismului lui Willson deci, încerca să-și realizeze scopurile ei perfide, politica tipic imperialistă și expansiunistă a Americii.

Azi același pseudopacifism american organizează așa numitele blocuri defensive, care în realitate sunt blocuri agresive anglo-americane și ce-eace a făcut Willson în trecut practică astăzi — în măsură mult mai mare — D-nii Trumann, Acheson și toată banda lor, căutând să creeze organizației Națiunilor Unite aceeași soartă pe care au creat-o în trecut Ligii Națiunilor.

Dar poporul american nu dorește războiul. Cu atât mai puțin poporul englez, francez, italian, german, japonez și alte popoare, pe care se b'zue ațățătorii la război. Toate acestea luptă din răspuțeri pentru înfrângerea intereselor monopolurilor americane.

Principala piedică în calea realizării dominației mondiale de către anglo-americani este bastionul păcii și democrației în lumea întreagă, Uniunea Sovietică.

Filosofia germană a forței s'a născut pe baza politicii agresive a junkerilor prusaci și s'a dezvoltat ulterior conform ordinelor cliicii lui Hitler.

Cultul forței în America nu este altceva decât opera politicei agresive a cercurilor monopoliste din Statele Unite, care se silesc din răspuțeri să obțină hegemonia asupra lumii.

Rolul hotărîtor în dejucarea planurilor de război ale politicii externe americane îl are politica stalinistă de pace a Uniunii Sovietice. Demascând intenția forțelor agresive de a induce popoarele în eroare, prin minciuni, de a înșela, de a prezenta războiul pe care imperialismul american îl pregătește drept un război defensiv, iar politica de pace a lagărului socializmului drept o politică agresivă, diplomația sovietică a dat o lovitură de moarte diplomației «totale», inspirată de concepțiile canibalice ale rașiștilor americani.

Politica stalinistă de pace a Uniunii Sovietice se bizue pe sprijinul necondiționat al sutelor de milioane de oameni cinstiți din toate țările. Cele peste 500 milioane de semnături puse pe Apelul dela Stockholm, sutele de milioane de semnături de pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele 5 mari puteri, sunt dovezi că se poate de clare că popoarele lumii sunt alături de Uniunea Sovietică și de Lagărul anti-imperialist în lupta pentru Pace.

Noi, slujitorii cultelor din București, conștiinți de marea noastră misiune și răspundere în mijlocul credincioșilor noștri, trebuie să stăm cu toată dărzenia în slujba păcii, însușindu-ne hotărîrile Congreselor Mondiale ale Partizanilor Păcii și militând pe toate căile pentru realizarea dezideratelor formulate în cadrul lor și anume: reducerea generală a înarmărilor, condamnarea agresiunii, interzicerea și denunțarea propagandei în favoarea unui nou război, apărarea activă și permanentă a cauzei păcii, interzicerea bombeii atomice și armei bacteriologice, reglementarea pașnică a conflictului din Coreea, lupta pentru reglementarea problemei germane, lupta împotriva remilitarizării Japoniei, încheierea unui pact al păcii între cele cinci mari puteri.

Paralel însă, cu demascarea criminalei propagande de război, noi suntem datori să arătăm caracterul constructiv al frontului organizat al partizanilor Păcii, optimismul și puternica lui forță morală, care antrenează în această mișcare pe toți aceia care contribuie prin acțiuni folositoare la cultura contemporană a omenirii și care ajută propășirea spre un viitor mai bun.

Totodată, noi suntem datori ca prin scrieri, prin predici și prin convorbirile noastre cu credincioșii, să le formăm și să le adâncim convingerea că războiul va distruge tot ceea ce am construit și construim cu atât avânt în scumpa noastră Patrie, azi transformată într'un vast șantier al muncii constructive, că masele populare doresc să-și facă o viață mai bună, pe cale pașnică, sub lozinca: «Construind socialismul, întărim Pacea».

În chipul acesta, noi vom contribui enorm la împiedecarea războiului și vom putea înlătura țeava armei îndreptată asupra pieptului omului, cum spunea atât de patetic Ilya Ehrenburg.

Poporul nu lasă nepedepsit pe cel ce se ridică împotriva lui. Și noi cei dintâi trebuie să nu uităm acest lucru.

Poporul nostru nu vrea să fie și nu va fi niciodată aliatul asupritorilor săi de ieri și nici al celor care-i neagă dreptul de a-și hotărî singur soarta.

Prin dorința noastră de pace, prin lupta noastră pentru pace, prin refuzul nostru de a ne lăsa exploatați de țările imperialiste, prin munca noastră încordată zi de zi, noi slujim cauza generală a păcii în toată lumea.

Nu există cuvânt care să poată caracteriza ororile americanilor incendiatori și pustiitori ai Coreei martire.

Vă amintesc un episod: «Când vuetul avioanelor amuți, oamenii începură să se întoarcă pe la casele lor. Printre ei se afla și tânăra Kim, cu copilul în spate. Ea nu știa însă că copilul e mort. Niciunul din tovarășii ei de drum nu îndrăznise să-i spună că copilul ei fusese decapitat. Veni acasă. Casa ardea. Se hotărî să-i dea copilului săl sugă: copilul era mort».

Ce om cinstit, ce om de inimă, ce om, indiferent de rasă și credință, poate să nu spună cu indignare: «Aceasta nu se mai poate. Pacea trebuie să învingă războiul, pentru ca asemenea grozăvii să nu mai fie posibile!».

Ca slujitori ai diferitelor credințe, păzindu-ne fiecare legea lui, noi trebuie să considerăm drept una din cele mai însemnate sarcini ale noastre, aceea de a lupta pentru pace.

În această nobilă luptă pentru pace noi ne găsim alături de Patriarhul Alexiei al Rusiei, de Mitropolitul Nicolae al Moscovei, de Abatele catolic Boulier, de Hewlett Johnson, decanul de Canterbury, de profesorul de Teologie Iosef Fletcher din America, de credincioșii, preoți și episcopi catolici din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Franța, Belgia, Italia, de cei din țările Americii latine, ale căror manifestări le-au atras pedeapsa Vaticanului, precum și de reprezentanții lumii Protestante și ai altor biserici creștine și altor religii, de slujitorii cultelor din U.R.S.S., așa cum au hotărît ei în zilele de 9—12 Mai a. c., la Moscova; ne găsim alături de conducătorii noștri, șefii Cultelor din țara noastră, în frunte cu Întâiul Stătător al Bisericii noastre, I. P. S. Patriarh Justinian, care ne-a îndrumat și ne îndrumază neconținut pe acest drum.

Și cum ar putea oare conștiința religioasă să se împace cu acțiunea anti-umană a ațățătorilor la război?

De aceea, noi, slujitorii Cultelor, avem datoria să depunem toate eforturile noastre, fiecare la postul său, în domeniul de activitate, pentru a deveni luptători activi pentru victoria Păcii, cu conștiința că Pacea este cea mai bună apărare a Patriei noastre scumpe și că luptând pentru pace, luptăm pentru noi înșine. Pentru că, precum spunea marele scriitor Mihail Sadoveanu, „Nu spre a fi striviți de bomba atomică nasc și cresc copii femeile Europei, Americii și Asiei“. Iar «cruciații» bombei atomice și războiului bacteriologic, acești «cruciați», tip Churchill și Trumann trebuie să afle că noi știm precis, că în fond, «cruciada» lor este cea mai odioasă propagandă de război.

Evident, organizația Națiunilor Unite nu justifică speranța popoarelor în menținerea păcii și liniștei, deoarece războiul amenință permanent omenirea. Popoarele lumii pun mai multă speranță în ele înșile, în propria lor hotărîre. A afirma că războiul este inevitabil înseamnă a calomnia categoric omenirea. Nu! Războiul se poate evita, dacă popoarele își vor da seama că pacea nu e așteptată dela altcineva, ci că se cucerește de către ele înșile și, dacă ele vor adopta anumite legi pentru pedepsirea propagandei de război care s'ar încerca în sânul lor, pe orice cale.

Din fericire, în țara noastră, clasa muncitoare înțelegând să servească în cel mai înalt grad cauza păcii, luptă pentru ridicarea sistematică a productivității muncii, pentru o cât mai bună folosire a utilajului și pentru economii în consumul de materii prime, combustibil, materiale, energie electrică, pentru însușirea în masă a normelor progresive, prin întreceri în muncă și depășiri de norme, pentru funcționarea precisă și punctuală a întregului organism al producției și contribuie astfel la creșterea și întărirea lagărului Păcii, democrației și socialismului.

Clasa muncitoare din țara noastră este conștientă că fiecare pas înainte pe drumul construirii socialismului reprezintă o puternică lovitură dată imperialiștilor și un sprijin prețios al frontului Păcii, în fruntea căruia se află Marea Uniune Sovietică, condusă de Genialul Învățător al clasei muncitoare și primul stegar al Păcii, Iosif Vissarionovici Stalin.

Noi, slujitorii Cultelor din București, nu putem să nu apreciem aceste uriașe străduințe ale bravei noastre clase muncitoare și ale Partidului care o conduce cu atâta pricepere și devotament. Dar, iarăși, nu ar fi just ca noi să rămânem numai la niște aprecieri platonice sau la simple elogi de circumstanță, ci trebuie să fim — întru totul și sincer — alături de clasa muncitoare și de eroicele ei trude și năzuinți, cu toată dragostea și înțelegerea noastră, încurajând-o în muncă și muncind noi înșine din răpputeri, pentru prosperitatea Patriei noastre, în organizațiile de masse care ne solicită ca: Comitetele de Luptă pentru Pace, Comitetele cetățenești, gospodărești, ARLUS, etc.

Atitudinea «brațelor încrucișate» s'a dus pentru totdeauna. Politica mâinilor întinse și strânse frățește este singura corespunzătoare conștiinței noastre de slujitori ai poporului.

Trebuie să avem și noi partea noastră de contribuție la rezolvarea problemei centrale a epocii noastre — problema înfrânării imperialiștilor și stabilirea unei păci trainice în lumea întreagă.

Slujitorii Cultelor trebuie să-și aducă aminte continuu de ceace un dement a putut scrie în Times-Herald, care apare la Washington: «vom trimite avioane care vor sbura la o înălțime de 40 de mii de picioare, le vom echipa cu bombe atomice, incendiare, bacteriologice și cu napalm, pentru a ucide copii în leagăne, pe bătrâni în timpul rugăciunii și pe oamenii muncii la lucru», să-și aducă aminte, ca să nu-și uite răspunderea pe care ei o au de a împiedica această monstruoasă.

Nu există minte sănătoasă și conștiință corectă care să nu protesteze cu ultima indignare împotriva unui asemenea «program», ieșit din dezechilibrul mintal și moral al odiosului redactor dela Times-Herald. Dar cei dintâi care trebuie să se îngrijoreze, trebuie să fim noi, îndrumătorii religioși ai norodului nostru credincios. Ne obligă la aceasta și doctrina și misiunea noastră specifică. În ce religie, mă rog, își poate găsi justificare și legitimare un asemenea «program american» pretins «cruciat»? Desigur în nicio religie din lume, afară numai dacă și antropofagia este considerată o religie, adică o concepție justă, valabilă și viabilă despre om, lume și viață.

Există un tablou celebru în care Iisus este înfățișat stând cu fața întoarsă spre niște regi, cărora le plăcea să se intituleze «prea creștini» și arătându-le trupurile ciopârțite și sfărțate ale ostașilor căzuți pe câmpul

de luptă, îi mustră: «Iar Eu v'am spus să vă iubiți unii pe alții».

Dar există și o religie și un cult al crimei al cărui autor este Cain.

Aderenții și apologeții moderni ai acestei religii sanguinare trebuie să identifice și denunțați oprobiului public și celor mai severe sancțiuni legale.

De aceea, în toate statele de democrație populară s'au alcătuit legi și s'au prevăzut sancțiuni împotriva turburătorilor păcii, favorizatorilor celor ce ațâță la război, sabotorilor, spionilor și trădătorilor de Patrie.

Se înțelege de ce și Statul nostru, pentru a păstra cuceririle revoluționare ale poporului muncitor, a organizat apărarea țării împotriva dușmanilor dinlăuntru și de peste hotare, prin forțele armate ale Republicii Populare Române, care păzesc hotarele țării, independența, suveranitatea și securitatea poporului român și Pacea.

Prin forța sa politică și economică, prin capacitatea sa de apărare care sporește continuu, Statul nostru de democrație populară aduce o contribuție tot mai însemnată în lupta oamenilor muncii din lumea întreagă pentru pace, democrație și socialism, întărind astfel marele front al Păcii.

Ideea progresului este ideea organizatoare, mobilizatoare și conducătoare a tuturor partizanilor Păcii, a tuturor luptătorilor pentru libertatea națională, pentru adevărata democrație și pentru socialism.

Apărătorii activi ai păcii știu că lupta pentru pace și democrație populară se contopește cu lupta împotriva dominației monopolurilor capitaliste din Statele Unite ale Americii și din Anglia, care constituie reaziul tuturor forțelor reacțiunii și războiului.

În această luptă, forțele Partizanilor Păcii cresc pe zi ce trece, tot mai mult și sunt în măsură să preîntâmpine amenințarea unui nou război.

Noi trăim într'un veac în care forțele democrației și progresului cresc în mod irezistibil, iar imperialismul agresiv și exploatarea decade, apropiindu-se de inevitabilul său sfârșit.

E firesc să fie așa, deoarece atât progresul tehnic, cât și cel cultural găsesc singurul lor element vital în atmosfera păcii.

Toți cetățenii din țările de democrație populară care construiesc socialismul, popoarele din toate țările, care luptă pentru pace, pentru o adevărată democrație și pentru libertate împotriva ațâțătorilor la un nou război mondial, sunt însuflețiți de această idee a progresului.

De aceea, pacea este binele suprem al omenirii progresiste, iar războiul — idealul elementelor destructive de progres și cultură.

Viitorul nu poate aparține decât democrației și păcii, pentru că ceea ce crește și se dezvoltă va învinge în mod inevitabil.

Aceasta este legea inexorabilă a dezvoltării sociale, de care imperiaștii din toate țările și valeții lor corupți — filosofi și sociologi, moralisti și esteticieni, literați și artiști burghezi — se tem ca de ciumă.

«Pacea va fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt», a spus Marele Stalin. Aceste cuvinte constituie farul adevărului pe calea luptei pentru pace a popoarelor, pentru că pacea este condiția esențială a vieții, muncii, progresului și prosperității indivizilor și popoarelor, pe când războiul este aducător de mizerie, haos și moarte.

Cine ar putea fi atât de absurd să prefere războiul, păcii și deci moartea, vieții?

Atât în religia creștină, cât și în cea mozaică, pacea este cuvântul cu care se salută și se binecuvintează între ei preoții și credincioșii: «Pace ție, Pace tuturor».

Iar Biserica noastră se roagă statornic în slujbele ei «Pentru pacea a toată lumea».

Înainte de începerea sfintei Liturghii, preotul rostește de trei ori cântarea îngerilor din noaptea Nașterii Domnului: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire». Iar Sf. Apostol Pavel spune limpede că: «Dumnezeul nostru este Dumnezeul Păcii».

Deci, și după rațiune și după credință, pacea este un principiu cardinal, o valoare fundamentală, un bun suprem, pe care se reazimă viața omenească și creațiile ei multiple.

Așa dar, în această perspectivă și înarmați cu aceste certitudini, să ne înțelegem și să ne realizăm și noi misiunea noastră de interpreți ai vocii lui Dumnezeu în lume și de călăuzitori ai sufletului omenesc în 'ăuntru scumpei noastre Patrii, acum și pururea!

Iar în rugăciunile noastre se cade să introducem neapărat și cererea ca Domnul Dumnezeu nostru să ajute pe toți iubitorii de pace și pe toți sprijinatorii ei, ca să biruiască în lupta lor pentru păstrarea și întărirea păcii între popoare, împotriva tuturor celor ce vor, întru neînțelepciune, s'o înfrunte și s'o nimicească. Aceasta de la Domnul cu toții să cerem!

Nu pot încheia cuvântul meu fără să vă amintesc, dragi prieteni, despre marele eveniment petrecut în Țara noastră acum câteva zile: votarea noii Constituții.

Noua Constituție a fost denumită — pe bună dreptate — Constituția construirii Socialismului în Țara noastră.

Putem afirma că la această denumire se poate adăoga și aceia de Constituție a Păcii, întrucât socialismul atrage după sine așezarea unei păci drepte și trainice, așa cum soarele de primăvară — prin razele lui binefăcătoare — atrage după sine învierea întregii naturi.

În noua Constituție, expresie fidelă a realizărilor de până acum din Țara noastră, între drepturile consacrate cetățenilor, este menționat — la articolul 84 — dreptul libertății de conștiință și libertății religioase, cu următorul cuprins:

«Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române.

Culte religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române.

Școala este despărțită de Biserică. Nicio confesiune, congregație sau comunitate religioasă nu poate deschide sau întretine instituții de învățământ general, ci numai școli speciale pentru pregătirea personalului Cultului.

Modul de organizare și funcționare a cultelor religioase se reglementează prin lege».

În raportul asupra proiectului de Constituție, prezentat Marii Adunări Naționale, Președintele Consiliului de Miniștri și Secretar General

al Partidului Muncitoresc Român, Domnul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a arătat:

«Cu privire la art. 84, numeroși cetățeni își exprimă temerea că garantarea libertății de conștiință tuturor cetățenilor din R.P.R., ar permite elementelor reacționare ale clerului, aparținând diferitelor confesiuni sau secte, să desfășoare o activitate potrivnică Statului și intereselor oamenilor muncii. Pentru a preveni o asemenea situație, ei cer îngrădirea acestui drept. Desigur, soluția indicată nu este acceptabilă. Garantarea libertății de conștiință rezultă din însăși natura regimului democrat-popular. Oricine calcă Constituția și legile țării, abuzează de libertatea de conștiință în scopul de a lovi în libertățile democratice ale poporului pentru a restaura regimul burghezo-moșieresc, va suferi rigorile legii».

Luând aminte la cele spuse de Președintele Consiliului de Miniștri, noi slujitorii Cultelor, laolaltă cu toți credincioșii noștri, să sprijinim în mod cinstit și activ eforturile poporului nostru muncitor în lupta lui pentru așezarea unei vieți îmbelșugate și fericite și pentru statornicirea unei păci trainice în întreaga lume.

Apărarea păcii este chemarea vremii noastre. Ca atare, pacea trebuie să constituie tema principală și permanentă a predicilor și rugăciunilor noastre.

Mai cu seamă acum, în preajma Congresului Popoarelor, dela Viena, care își va desfășura lucrările în luna Decembrie a. c., să intensificăm lupta noastră pe drumul lămuririi credincioșilor în legătură cu necesitatea încadrării tuturor în rândurile celor ce luptă pentru apărarea Păcii.

În atmosfera Păcii să respirăm, zi de zi, și pentru realizarea ei să luptăm fără preget și fără șovăire, aceasta fiind cea mai înaltă slujire pe care o putem aduce și lui Dumnezeu și oamenilor».

Tema dezvoltată de P. C. Preot Alexandru Ionescu a fost ascultată cu deosebit interes de reprezentanții cultelor din Capitală, prezenți la lucrările conferinței.

După aceasta, Dl. Săndulescu, Secretarul Comitetului de Luptă pentru Pace, organizația Capitalei, a dat cuvântul la punctul II din ordinea de zi: întrebări și discuții.

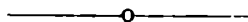
Au luat cuvântul: Preotul Zamfir Popescu, dela Biserica Sf. Vasile — Calea Victoriei; Pr. Nicolau Ioan, dela biserica Sf. Dumitru-Colentina; Preotul Moise Constantin, dela Biserica Sf. Vineri-Nouă; Preotul Țițeica Gheorghe, dela Biserica Sf. Treime-Ghencea; Preotul Căciulă Gheorghe, dela Biserica Schitu Măgureanu; Domnul Vasile Florea, din partea cultelor neoprotestante; Domnul Dr. Beck, din partea cultului mozaic; Preot Kreis, din partea Cultului romano-catolic; Preot Sârbu Nicolae, dela biserica Sf. Ilie-Grant și Domnul Rusu, din partea cultelor neo-protestante.

Vorbitorii au arătat, prin fapte concrete, cum anume și-au dus munca pe teren pentru ca lupta pentru pace să se extindă în masele cât mai largi ale credincioșilor cultelor respective și au făcut propuneri pozitive în vederea îmbunătățirii și intensificării muncii lor, în cadrul Comitetelor de Luptă pentru Pace, locale, raionale și regionale.

Dl. Săndulescu, Secretarul Comitetului de Luptă pentru Pace, organizația Capitalei, a încheiat desbaterile conferinței, punând concluzii și dând noi îndrumări în legătură cu dezvoltarea muncii pe teren a repre-

zentanților cultelor din București, precum și asupra modului în care aceștia trebuie să conlucreze cu comitetele de luptă pentru pace, locale.

Conferința reprezentanților cultelor din București și-a încheiat lucrările într-o atmosferă de mare entuziasm, participanții întorcându-se la locurile lor de muncă cu învățăminte noi în legătură cu modul în care urmează să-și ducă munca, astfel încât și ei — laolaltă cu toți oamenii muncii din Țara noastră — să poată avea mândria de a se număra printre cei care, prin luptă hotărâtă și organizată, contribuie la menținerea și apărarea păcii în lume.

CONGRESUL POPOARELOR PENTRU PACE

*«Sabia vrăjmașilor păcii se va frânge,
iar ei se vor prăbuși în fața iubitorilor de
pace» (Lev. XXVI, 6-7).*

Lupta pentru apărarea păcii a luat o amploare necunoscută vreodată în istoria omenirii. Toți camenii de bună credință din lumea întreagă — indiferent de convingerile lor politice, de credințele lor religioase, de cultura lor, de starea lor socială, de «culoarea» lor — au înțeles că bunul cel mai de preț al epocii noastre este **pacea**.

Cuprinzând mase populare tot mai vaste, mișcarea apărătorilor păcii «s'a întins pe toate continentele, a îmbrățișat toate popoarele lumii, devenind mișcarea cea mai largă a zilelor noastre».

Problema păcii și a războiului nu mai constituie, azi, o abstracție juridică, ce poate fi înțeleasă și rezolvată doar de o minoritate interesată, exploatare și veroasă, pe deasupra vrerii popoarelor, a năzuinței lor statornice spre libertate, independență și suveranitate națională.

Popoarele lumii au ieșit de mult din epoca copilăriei; ele înțeleg acum cine sunt adevărații iubitori de pace și colaborare internațională, și cine sunt ațâțătorii de totdeauna ai războaielor. Minciunile imperialismului agresiv și înrobitor de noroade — oricât de abil ar fi camuflate în cucernice veșminte vaticane, în duioase perorații «umaniste», în brave «cuirase» de apărători ai culturii și civilizației «occidentale» — ele tot minciuni rămân, și cu cât mai des vor fi repetate, cu atât vor deveni mai odioase, mai evidente și mai detestate de popoarele iubitoare de pace, libertate și progres.

Caracterizând — într-o celebră apostrofă — pe veșnicii incendiatori ai lumii, Bernard Shaw pune pe unul din personagiile, dintr'o piesă a sa, magnatul industriei de război, Andermatt, să se adreseze fiului său, tânăr politician și viitor parlamentar britanic, astfel: «**Veți face ceea ce ne convine nouă. Veți declara războiul, dacă noi îl vrem, și veți apăra pacea dacă așa ne aranjează pe noi**».

Permanenții turburători ai păcii omenirii sunt, azi, identificați și demascați. Popoarele lumii nu se mai lasă înșelate. Ele cunosc negreșelnic pe adevărații apărători ai păcii, ca și pe mereu aceiași incendiatori ai lumii — imperialiștii colonialiști dela Soare-Apune.

De aceea, popoarele de pe toate continentele — vrând să evite ororile unui nou război mondial, pe care imperialiștii americano-englezi îl pregătesc cu nebunească înfrigurare — au primit, unanim și cu entuziasă aprobare, chemarea Consiliului Mondial al Păcii, de a participa la Marele Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, care-și va începe lucrările la Viena, în luna Decembrie, a. c., ziua 12, sub luminoasa lozincă:

Pacea poate fi salvată! Pacea trebuie să fie salvată!

«În vederea realizării scopurilor cari vor fi stabilite în comun, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii va reuni oameni de toate orientările, precum și grupările sau Asociațiile de orice fel, care vor să asigure desarmarea, securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului de viață și destinderea încordării în relațiile internaționale.

«Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii va reuni pe toți aceia, care vor ca spiritul tratativelor să triumfe asupra hotărârilor bazate pe forță».

Aceste teze juste, din Apelul Consiliului Mondial al Păcii, exprimă în chip fidel aspirațiunea tuturor popoarelor către pacea internațională. Năzuința aceasta neclintită «se va transforma într-o voință triumfătoare», dacă toți oamenii și organizațiile cari doresc să salveze pacea se vor uni sub stindardul luminos al apărătorilor păcii.

Oameni cari până mai ieri nu sesizau suficient primejdia războiului, în realitatea sa gravă, și nu cunoșteau căile de percepere a «misterului» pregătirii lui, de determinare a cauzelor lui și de depistare a responsabilităților deslănțuirii lui, — oameni cari nu aveau conștiința limpede că pot împiedeca războiul în actualele condiții internaționale, acești oameni — datorită evenimentelor în curs și a activității partizanilor păcii — știu azi toate aceste lucruri și mai știu că «pacea va fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt».

Pentru orice om conștient, nu mai este un secret, că «pacea este chestiunea hotăritoare a ceasului de față».

Realitatea crâncenă a primejdiei unui nou război a apărut în toată oroarea ei, în luminile sinistre ale napalmului, care pârjolește locuințele pașnicilor coreeni; în huruitul apocaliptic al bombardierelor purtătoare de moarte și distrugere; în gemetele copiilor, femeilor și bătrânilor masacrați de focul mitralierelor, tunurilor și brandurilor; în svârcolirile celor uciși de armele biologice, bacteriologice și chimice, întrebuințate de satanicele oști ale agresiunii din Coreea; în toate crimele inumane săvârșite împotriva bravului popor coreean de cei ce vor să impună lumii întregi jugul robiei și al exploatării imperialiste.

Iar cărora nu le grăiesc suficient faptele care se petrec azi în Coreea, este de ajuns să asculte cum croncănesc oamenii cu răspundere din Apus, spre a se trezi definitiv și a vedea clar primejdia ce plutește asupra omenirii:

«Pacea poate fi salvată, numai prin cucerirea întregului glob pământesc» (Mortimer Adler).

«Trebuie să otrăvim conștiința omenirii prin propagandă» (generalul Robert W. Grow).

«Socot că nu este justă afirmația, că fiecare Stat are dreptul la independență... Este nedrept a vorbi despre dreptul la egalitate» (A. Kelsen).

«Fiecare trebuie să învețe știința de a ucide; eu vo'u susține războiul bacteriologic... Nu voi cere milă pentru spitale, biserici și așezăminte școlare, sau pentru cutare sau cutare grup de populație» (Rectorul Universității americane din Tampa).

«Producția de microbi, gaze toxice și otrăvuri a armatei americane, va trece dela «en-detail» la «en-gros» (generalul Bulene).

«Agresiunea și apărarea în fața agresiunii sunt la fel de legale» (Clyde Engleton).

«Războiul este o funcție a civilizației» (Scott Nearing).

«Este legal orice mijloc care duce la purtarea cu succes a războiului» (E'ery Stowel).

Faptele acestea dovedesc până la evidență, că primejdia războiului nu este o simplă vorbă retorică. De aceea, este un imperativ al ceasului de față, ca popoarele iubitoare de pace și progres să impună agresorilor imperialiști, spiritul negocierilor pașnice și renunțarea sinceră la violență ca mijloc de reglementare a problemelor internaționale.

Este tocmai ceea ce se va strădui să facă Congresul Popoarelor pentru Pace, care e îmbrățișat de voința hotărâtă a tuturor oamenilor de bună credință din întreaga lume.

Forța considerabilă a mișcării partizanilor păcii și eficacitatea acțiunilor ei sporesc pe zi ce trece. Pe întreg cuprinsul pământului, în fiecare cămin, în fiecare familie, oamenii cari voiesc să muncească în liniște și să se bucure de rodul muncii lor, așteaptă cu nădejde apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, înmulțind rândurile uriașei armate a păcii cu noi și noi luptători, dezvoltând forța și combativitatea militanților pentru pace și stimulând credința în biruința păcii.

«În toate părțile lumii se desfășoară mari referendum-uri populare, se țin conferințe și congrese pentru desemnarea delegaților la marea adunare a popoarelor dela Viena; milioane de oameni de cele mai diferite convingeri politice sau credințe religioase, au prilejul să contribuie la găsirea căilor pentru salvarea păcii».

De cuvântul pace sunt legate toate speranțele omenirii, tot ce e mai frumos și mai nobil în lume. Fiecare om cinstit își pune în chip sincer întrebarea: «cum pot aduce o contribuție cât mai mare în lupta pentru apărarea păcii și pentru zădărnicierea planurilor sângeroase ale ațățătorilor la război?». Lupta pentru pace se identifică, azi, cu însăși lupta pentru viață. Și în această luptă sunt înfrățiți toți oamenii, de toate rasle, de toate culorile: «singurele lor culori sunt culorile păcii, ale dragostei, ale libertății, ale progresului». Și în fruntea lor stă omul sovietic, omul păcii, omul care a deschis întregii lumi drumul luminos spre «primăvara omenirii».

În Anglia, fruntași ai vieții sindicale, oameni de știință, de artă, literați, ziariști și slujitori ai Bisericii, s'au constituit într'un Comitet de Luptă pentru Pace, în vederea pregătirii Congresului Popoarelor. Acest Comitet este hotărât să folosească toate mijloacele pentru restabilirea relațiilor normale între popoare și pentru reducerea tensiunii internaționale.

În Statele Unite, poporul american participă tot mai activ la numeroasele meetinguri ale partizanilor păcii. Sporește mereu îndârjită opoziție a masselor populare americane împotriva continuării războiului din Coreea. «Conștiința Americii — spunea de curând Peter Hune, secretarul Comitetului Partizanilor Păcii din California — trebuie să protesteze continuu împotriva măcelului din Coreea, până când i se va pune capăt».

În India, cel de al doilea Congres al Partizanilor Păcii, desfășurat în fața a aproape șase mii de delegați și invitați, a demonstrat baza largă și creșterea combativității mișcării pentru pace din această țară. În rezoluțiile adoptate aci, s'a arătat că poporul indian este alături de opinia publică mondială, care condamnă agresiunea din Coreea, care condamnă tratatul separat «de pace» cu Japonia, ce reprezintă un grav pericol care amenință atât poporul japonez, cât și popoarele din Asia și zona Pacificului.

Organizația «Partizanilor Păcii» din Finlanda a desfășurat o largă acțiune de popularizare a Congresului Popoarelor, peste opt sute de mii de cetățeni alăturându-se Apelului Consiliului Mondial al Păcii.

În Germania Occidentală, lupta pentru apărarea păcii s'a conjugat cu lupta pentru unificarea și înțelegerea reciprocă dintre germani. «În 64 de orașe ale Germaniei Occidentale au avut loc demonstrații de înfierare a tratatului militarist separat și de organizare a Memorandum-ului popular pentru tratatul de pace.

În Canada, Președintele Congresului pentru Apărarea Păcii, Dr. Endicott, a lansat un apel, chemând să se depună eforturi maxime, ca la Congresul Popoarelor dela Viena, să fie reprezentate toate păturile opiniei publice canadene. La mii de meetinguri, în locuințe, la porțile fabricilor și uzinelor, se organizează discutarea aceluși Apel, cu privire la participarea la Congres. Apelul este trimis tuturor organizațiilor de masă mai importante, precum și frunțaiilor vieții publice.

Imense sunt și în Italia, pregătirile pentru Congresul Popoarelor de Apărare a Păcii. Femeile din Palermo pregătesc, spre a înmăna delegaților — participanți la Congresul Popoarelor — fotografiile copiilor lor, cu inscripția: «Războiul să nu planeze asupra lor!».

În Argentina s'au creat delegații pe lângă diferitele partide politice, sindicate, organizații de producție, universități, asociații culturale, sportive și alte organizații, delegații cari au ca scop să aducă la cunoștința membrilor acestor organizații Apelul cu privire la convocarea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Conferința de Pace din țările Nordului, la care s'au întrunit, la Oslo, oamenii muncii de toate concepțiile politice din Suedia, Danemarca, Finlanda, Islanda și Norvegia, a debătut următoarea ordine de zi: 1. Influența reînarmărilor și a celorlalte pregătiri de război asupra nivelului de trai al muncitorilor și asupra condițiilor economice, sociale și culturale ale vieții popoarelor. 2. Sarcinile practice ale clasei muncitoare în problema asigurării păcii în țările Nordului.

În Elveția a avut loc, la 4 Octombrie a.c., Congresul Partizanilor Păcii din această țară, în prezența a trei sute de delegați din toate cantoanele Elveției. Printre ei se aflau: muncitori, funcționari, preoți, profesori, învățători, ziaristi și studenți.

În cuvântarea de deschidere, pastorul Baroni, care făcea parte din prezidiul de onoare, a subliniat că Comitetul de pregătire și-a pus drept sarcină să uncască la Congres pe toți oamenii cinstiți, indiferent de convingerile lor politice și credințele lor religioase. «În acest Congres urmăm, ca prin discuții sincere să facem tot ce ne stă în putință pentru a menține pacea. În ciuda divergențelor lor politice, marile puteri trebuie să ajungă la o înțelegere, pentru a împiedica războiul. «Lupta pentru pace poate da rezultate pozitive, numai dacă noi toți vom lua parte la ea».

În Franța, problema păcii este larg discutată în Adunări, meetinguri și convorbiri, la care participă oameni de cele mai diferite convingeri politice. Astfel, a fost constituit un Comitet Național de Inițiativă, în vederea Conferinței țăranilor pentru pace, conferință care a avut loc la Paris. Din comitet au făcut parte reprezentanți ai țăranimii, conducători de organizații țărănești, agronomi și cultivatori, oameni de diferite concepții. Printre ei se aflau și Directorul Stațiunii de Experimentare a mașinilor agricole de pe lângă Ministerul Agriculturii și un profesor dela Institutul Național de Agronomie. Președintele Federației Agricole din departamentul Alier, Laforreste, a declarat: «Țăranii care vor să mențină pacea și să-și asigure viitorul, sunt interesați în colaborarea pașnică dintre popoare și în dezarmare. Ei au folosit această Conferință, pentru a declara cu hotărâre și fermitate, că sunt pentru pace și împotriva războiului».

De asemenea, de curând, a avut loc, la Rainey, o Adunare a catolicilor, în vederea pregătirii pentru întâmpinarea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. În cursul desbaterilor Adunării, a luat cuvântul și d-na Mouchère, care a declarat: «Eu sunt alături de oricine luptă pentru pace, fie catolic, fie comunist. În acest moment, datorită noastră este să ne unim pentru a apăra viața copiilor noștri».

Consiliul Național al Păcii din Franța a chemat poporul francez să formuleze în fața guvernului, în timpul pregătirilor în vederea Congresului Popoarelor lumii, o revendicare concretă: «Să renunțe la măsurile îndreptate spre remilitarizarea și înarmarea Germaniei Occidentale».

În Brazilia, cinci sute de delegați au participat la o Consfătuire, în vederea pregătirii Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Consfătuirea a aprobat cu căldură hotărârea cu privire la convocarea Congresului și a lansat un Apel către poporul brazilian, de a intensifica, în cinstea Congresului, lupta pentru pace, sporind numărul semnăturilor la 6.000.000.

La Pekin a avut loc — în prima jumătate a lunii Octombrie — Congresul Păcii din țările Asiei și zona Pacificului. Acest Congres reprezintă o etapă importantă în lupta pentru apărarea păcii și o puternică demonstrație a voinței de pace, libertate și independență a popoarelor. La lucrările Congresului au participat 37 țări ale Asiei și zonei Pacificului, în scopul de a găsi cele mai bune soluții problemelor Japoniei și celorlalte țări din Orientul îndepărtat. «Întâlnirea, pentru prima dată în istorie, a reprezentanților tuturor popoarelor din această parte a lumii, constituie un eveniment de însemnătate mondială, o importantă etapă pe drumul pregătirii Congresului dela Viena al Popoarelor, și, în general, un important eveniment în lupta pentru pace, securitate și înțelegere între popoare».

Popoarele din întreaga lume au salutat cu căldură acest Congres al Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului, ale cărui țeluri ex-

primă aspirațiile comune nu numai ale popoarelor din această parte a lumii, ci și ale tuturor oamenilor cărora le este scumpă pacea și dreptatea.

Partizanii Păcii din America au trimis Congresului un mișcător salut: «Noi, reprezentanții poporului iubitor de pace din Statele Unite, salutăm acest Congres istoric, care are ca scop să salveze pacea și să obțină independența pentru națiunile asuprite din Asia și din zona Pacificului. Considerăm că, războiul ucigaș împotriva poporului coreean ne acoperă de rușine... Noi am promis reprezentanților poporului coreean să ducem o luptă neobosită pentru imediată încetare a focului. Promitem, deasemenea, să obținem încetarea remilitarizării Japoniei».

În Austria, un avânt deosebit domnește în rândurile cetățenilor, în legătură cu hotărîrea organizării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, la Viena. La Consiliul Austriac al Partizanilor Păcii sosesc zilnic scrisori și rezoluții:

«Alegerea Vienei — se spune în rezoluția învățătorilor din Austria superioară — este o mare cinste pentru țara noastră și impune obligații serioase partizanilor păcii din Austria.

«Vrem ca țara noastră să devină o cetate a păcii. De aceea, salutăm convocarea la Viena a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii și jurăm să contribuim prin toate mijloacele la succesul acestui Congres».

În țările din lagărul democratic, oamenii muncii se pregătesc cu entuziasm în vederea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. În Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Albania, în Republica Democrată Germană, precum și în China și alte state, se organizează Adunări și meetinguri de masă, în care partizanii păcii își exprimă hotărîrea lor fermă de a apăra cauza păcii, de a munci și mai avântat la dezvoltarea economiei țărilor lor, de a face o viață nouă, liberă și fericită. În lupta lor pentru pace, aceste țări urmează exemplul luminos al Mării Patrii a socialismului biruitor, Uniunea Sovietică, bastionul păcii din lumea întreagă.

Poporul muncitor din Patria noastră — dornic de a-și da contribuția sa activă la aflarea unui teren solid de colaborare internațională — a primit cu mare însuflețire vestea ținerii la Viena, în luna Decembrie a.c., a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Întru întâmpinarea acestuia, luptătorii pentru pace se vor întruni la 5—7 Decembrie, în **Congresul Național pentru Apărarea Păcii**, spre a pregăti participarea țării noastre la Marea Adunare a Popoarelor de la Viena.

«Prin caracterul său larg, Congresul Național pentru Apărarea Păcii este menit să depășească cadrul actual al mișcării de luptă pentru pace din țara noastră, asigurând reprezentarea celor mai largi mase populare, a tuturor organizațiilor obștești ale poporului, a Cultelor religioase, etc. De asemenea, pregătirea este menită să aibă caracterul unei largi consultări populare asupra problemelor luptei pentru pace. În acest scop, în întreprinderi, instituții, cartiere precum și la sate, în cadrul Căminelor Culturale, au loc dezbateri populare în jurul problemelor păcii... La baza acestei consultări populare stă dezbaterii documentelor Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii, încetarea războiului sălbăteac din Coreea, reglementarea pașnică a problemei germane, reducerea armamentelor, interzicerea armelor atomice, chimice și bacteriologice».

Biserica Ortodoxă Română, potrivit sacrei misiuni ce i-a fost încredințată de Dumnezeușcul ei Învățător, Hristos, — Domnul Păcii și al vieții — desfășoară o intensă activitate în sprijinul luptei pentru apărarea păcii.

Clerul și credincioșii ei — sub îndrumarea statornică a Prea Fericitului Patriarh Justinian, vechiu și încredințat luptător pentru pace — sunt prezenți, printr-o vie și susținută acțiune, în toate manifestările multiplelor forme ale luptei pentru apărarea păcii. Urmând exemplul luminos al Întâistătătorului Bisericii noastre, preoțimea își îndrumază cu zel credincioșii să urmeze căile păcii, să se roage pentru pace, să muncească pentru pace și să biruiască în toate lucrările aducătoare de pace. Participarea slujitorilor altarelor noastre la activitatea Comitetelor de luptă pentru pace este, în ultimul timp, din ce în ce mai remarcată. Indemnul, sfatul și cuvântul părintesc al Prea Fericitului Patriarh Justinian, acesta este: niciun preot, niciun credincios, să nu lipsească din frontul apărătorilor păcii, deoarece «numai pacea zidește mântuirea». Și Părintele duhovnicesc al Bisericii noastre a fost ascultat cu bucurie de cler și credincioși, bineștiind ei, că, «făcătorii de pace, fii ai lui Dumnezeu se vor chema».

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, care este pregătit și așteptat de întreaga omenire iubitoare de pace, va deveni cu adevărat expresia unității de voință și acțiune a tuturor celor care luptă să deschidă păcii un viitor măreț.

Apărarea păcii este, azi, cauza tuturor popoarelor lumii!

Pacea va fi cucerită!

Fortele păcii vor învinge!

«Sab'a vrăjmașilor păcii se va frânge, iar ei se vor prăbuși în fața iubitorilor de pace!» (Lev. XXVI, 6-7).

D. VEȘTEMEAN

SF. MUNTE AL ATHOSULUI

INCERCĂRILE VATICANULUI DE A DESORGANIZA VIAȚA ORTODOXĂ DIN SF. MUNTE ATHOS

Istoria Vaticanului este plină de încercările emisarilor acestui „stat religios” de a subjugă Biserica Ortodoxă intereselor temporale ale papilor, de a fărâmița unitatea sa de credință și de a-i desorganiza viața sa duhovnicească. Mascându-și intențiunile sale, foarte adese ori, sub așa numitele „încercări de unire cu Roma”¹, folosind diversiunea religioasă, corupția, șantajul și fraudă istorică, Vaticanul a devenit notoriu în istoria Bisericii Ortodoxe. El este cel mai declarat dușman al pașnicei Biserici Ortodoxe, un adevărat lup, ascuns sub pielea de oaie a fărânciei „intereselor superioare ale religiei creștine”. Aceste „interese superioare” impun papei dela Roma și cardinalilor săi o politică sâlbatecă de învrăjbire a confesiunilor întreolaltă, o politică de supremație religioasă a Vaticanului asupra celorlalte Biserici creștine și de ingenunchiere a tuturor credincioșilor creștini din lume la picioarele tronului pontifului întreit încoronat din Roma.

Oriunde viața ortodoxă a înflorit și s’a dezvoltat mai pașnic și frumos, Vaticanul a intervenit cu acțiunea sa nefastă de învrăjbire și siluire a conștiințelor. Emisarii Vaticanului sunt întâlniți, astfel, pretutindeni, însinuându-se cu fel de fel de manopere. Pescuitori în apă turbure și profitori abili ai oricăror împrejurări, iezuiții își desfășoară întreaga gamă a diplomației lor secrete, spre a împărți și a stăpâni diferitele comunități religioase ortodoxe din kăsărit.

---

1. Vezi: T. M. Popescu, *Cum s’au făcut „unirile” cu Roma*, în *Ortodoxia*, An. I, Nr. 2-3, 1949, p. 120 și urm.

Sf. Munte Athos a fost, de aceea, una dintre cele mai importante comunități religioase ortodoxe, în spre care s'a îndreptat atenția Vaticanului². Impresionantul număr de călugări ortodoși, care se nevoiau pe acest munte, trăind după asprele reguli monahale; frumosul buchet de alese virtuți, care odrăsleau pe coastele stâncoase și sterpe athonitice, cum și cununa minunată de mănăstiri, zidite lângă cer, au deșteptat gelozia Vaticanului, care a simțit că aici, la Sf. Munte Athos, este unul dintre centrele vitale ale Bisericii Ortodoxe

Și ca deobicei, Vaticanul a purces la folosirea procedurilor sale înfame, cunoscute întregii lumi ortodoxe. Prada de astădată era deosebit de poftită de Vaticanul cel hrăpăreț, deoarece unul dintre reprezentanții săi de marcă, Monseniorul Fr. Ingoli, secretarul Congregației „De propaganda fide”, spunea următoarele: „Este generală părerea tuturor cunoscătorilor în chestiunea Bisericii Răsăritene, că dacă am reuși să atragem de partea noastră pe călugării dela Sf. Munte Athos, am deschide un drum larg pentru unirea acestei Biserici cu Biserica Romano-Catolică. Aceasta din cauza marei influențe, pe care acești călugări o exercită”³.

Prima tentativă de supremație asupra Sf. Munte Athos o încearcă Vaticanul în tulburata vreme a cruciadelor. Cruciații, care plecau spre Locurile Sfinte, se lovesc de imperiul bizantin. În loc să-și vadă de atingerea țintei lor, pentru care porniseră acele cruciade: desrobirea Locurilor Sfinte de sub musulmani, cruciații cuceresc și pradă Bizanțul bazelelor. În acest moment, papa socotește că a venit momentul potrivit de a subjuga, cu ajutorul pumnului de fer al cruciaților și Biserica Ortodoxă, sau Biserica „schismaticilor”. Împăratul Balduin I întemeiază imperiul latin de răsărit; bazelele și Patriarhul fug la Niceea; Muntele Athos cade – ca teritoriu al statului cruciat franc din Tesalonic – sub stăpânirea catolicilor⁴.

Papa Inocențiu III a numit ca „superintendent” al mănăstirilor din Sf. Munte Athos pe episcopul latin de Sebasta. Aceleași abuzuri, jafuri și prădăciuni, pe care le făceau cruciații în imperiu, le făcu și acest falimos episcop de Sebasta în Sf. Munte, încât papa Inocențiu III trebui să-l destitue. Urmășul acestui superintendent se purtă cu călugării și mai barbar. „Îl își clădi în peninsula un castel senioral, din care emisarii săi se răspândeau în mănăstiri, pentru a le despuia de obiectele lor prețioase de aur sau argint, recurgând la tortură, spre a descoperi comorile ascunse”⁵. Aceste fapte

2. Consultă studiul documentat al lui L. Stan, *Problema interortodoxă a Muntelui Athos*, în *Ortodoxia*, An. IV, Nr. 1, 1952, pp. 40-77.

3. K. Kalrophylias, "Αὐτὸς καὶ Βατικάνων" în *Μεγάλη ἑλληνικὴ ἐγκυκλοπαίδεια*, t. II, 361.

4. Stan, *art. cit.* p. 47; L. Bréhler, *Les Croissades*, V éd., Paris, 1928, p. 144.

5. C. Korolevshy, *Athos (Relations avec le monde catholique)*, în *Dictionnaire d'histoire et de géographie ecclésiastiques*, t. V, p. 82

grave, pe care le recunosc chiar publicațiile oficiale romano-catolice, ridică un val de indignare în întreaga peninsulă a Sf. Munte Athos. Toate revocările papale nu mai ajută nimic și încercările de unire și de supremație ale Vaticanului eșuiază. Unirea devine, astfel, atât de odioasă, iar Vaticanul și emisarii se dovedesc a fi atât de mari dușmani ai călugărilor athoniți încât papa Honorius III semnalează, în 1223, pe acești călugări ca „neascultători Scaunului Apostolic și rebeli” (inobedientes Sedi Apostolicae ac rebelles) ⁶.

Călugării athoniți vor fi edificați de intențiunile Vaticanului, încât la 1274, când împăratul Mihail VIII Paleologul încheie o unire cu Biserica Romei, se revoltă și nu recunosc acea unire. Represiunile împăratului au fost groaznice, totuși, călugării athoniți n'au cedat. Ei nu vor ceda de acum niciodată în fața tentativelor viclene ale Vaticanului de a-i subjugă, iar Vaticanul va încerca mereu de-a pune stăpânire pe Sf. Munte, știind că prin el pune mâna pe una din redutele tari ale Ortodoxiei. Întra acești îndărătnici adepți ai subjugării Sf. Munte, trebuie numărat mai ales papa Urban al VIII-lea ⁷.

Situația aceasta defavorabilă unei uniri cu Roma se menține însă până la începutul secolului al XVII-lea, când începe a se interesa de Sf. Munte, acel vestit secretar al Propagandei, Francesco Ingoli. În 1629, Congregația decide de-a studia situația din Sf. Munte cu ajutorul unui preot grec de rit oriental, Alexandru Vasilopoulos din Zante, elev al Colegiului grec din Roma ⁸. Acest călugăr transfug opinează, că e necesar să se trimită în Sf. Munte călugări basilieni misionari, care să pregătească unirea cu Roma. În 1628, urmează un alt emisar al Romei, Canacchio Rossi, care trimite alte referate extrem de laudative la Roma. Vaticanul este iarăși deosebit de interesat de Sf. Munte și studiază câștigarea lui pentru ideea unirii ⁹.

Acum, Vaticanul hotărăște creiarea unei școli de propagandă catolică în Sf. Munte și-l trimite pe Nicolas Rossi s'o înființeze. Școala fu deschisă la mănăstirea Protaton, în capitala republicii monastice, la Karyes, în anul 1635 ¹⁰. Această școală urmărea un scop pur propagandist, ceea ce nu întârzie să se arate. Călugării athoniți se revoltară, atunci, a doua oară și această oficină a Vaticanului trebui să-și mute sediul la Tesalonic, unde vegetă câțiva vreme, apoi se închise dela sine, în lipsă de elevi. Ultimul ei director a fost Nicolas Logothetis († 1643). Fa n'a avut niciodată mai mult de 17 elevi ¹¹.

6. *Ibid.*, ccl. 82.

7. Vezl., Kct-ophylas, *art. cit.* p. 361.

8. Korolevsky, *art. cit.* p. 34.

9. *Ibid.*, col. 35.

10. *Ibid.*, ccl. 86.

11. Cf. Kctrophylas, *art. cit.* p. 362.

După călugăriii basilieni, își încercară norocul la Sf. Munte și călugăriii franciscani. Propaganda se strădui, în veacul al XVIII-lea, să întemeieze un cămin de propagandă catolică la Sf. Munte, dar și încercările acestea se dovediră zadarnice¹². Atunci Propaganda apelă la Iezuiți. Aceștia, cu o deosebită perfidie, utilizează alte mijloace. Ei câștigă mai întâi un călugăr grec athonit, pe care-l folosiră apoi în Sf. Munte, spre a le deschide drum. Având mijloace materiale bogate, ei împărțiră ajutoare cu amândouă mâinile. Iezuitul Isaac d'Aultry s'a insinuat până în interiorul Lavrei celei Mari¹³. Când a fost însă să se hotărască înălțarea unui cămin iezuit în sânul Sf. Munte Athos, călugăriii sesizară din nou primejdia și nu îngăduiră să le intre cel mai periculos dușman în casă. După Isaac d'Aultry veniră alți călugări iezuiți cu aceleași intenții ascunse și cu aceleași apucături viclene¹⁴. Vigilența călugărilor athoniți era însă trează și emisarii Văticanelui au dat greș pentru totdeauna și în Sf. Munte...

Mult trâmbițatele succese ale Văticanelui la Sf. Munte Athos au fost accidentale și neînsemnate, iar încercările de a desorganiza viața ortodoxă înfloritoare de aici, au fost zădărnice. Chiar izvoarele oficiale ale Văticanelui (*Orientalia Christiana*) recunosc că prozelitismul Văticanelui la Sf. Munte Athos s'a redus totdeauna la câte un singur nume de călugăr athonit și acela câștigat de Vatican prin corupție¹⁵. Așa, în 1628, un călugăr Ignațiu dela Vatoped este manevrat de Propagandă după planurile sale ascunse¹⁶; în 1716 inchiziția eliberează un certificat de „corectitudine în credință” (*Rechtgläubigkeit*) călugărului Calinic Anapliotti, iar Propaganda îi acordă o întreținere lunară, în Roma, până la 1738¹⁷. În anul 1728, călugărul Avacum Andriani dela Ivir dăruiește papei Benedict XIII mai multe manuscrise vechi de mare valoare, care astăzi formează partea esențială a bibliotecii Văticanelui¹⁸; în anul 1736 călugărul dela Ivir, Cosma Papasoli trecu la credința romano-catolică¹⁹. La atâta se reduc manevrele Văticanelui la Sf. Munte Athos...

Manevrele Văticanelui, astfel, nu întârzie să se facă cunoscute oriunde încearcă să desorganizeze viața religioasă, să subjuge conștiințele credincioșilor „intereselor sale temporale”, să creeze diversiuni și să mențină starea de ură și de dușmănie între confesiuni. Pretutindeni, Vaticanul se vedește ca un dușman declarat al vieții pașnice și ca un odios adept al

12. Vezi: Kalophylas, *art. cit.* p. 362.

13. Korolevsky, *art. cit.* col. 36—38.

14. Vezi pe larg: Kalophylas, *art. cit.* p. 362.

15. Vezi: G. Hofmann, *Rom und Athosklöster*, în *Orientalia Christiana*, vol. VIII, Roma, 1926, p. 8 și urm.

16. *Ibid.*, p. 11

17. *Ibidem*.

18. *Ibid.*, p. 14 și urm.

19. *Ibid.*, p. 15.

manevrelor oculte, care urmăresc supremația papei dela Roma asupra tuturor credincioșilor.

Vaticanul își cântărește loviturile sale perfide și le dă în centrele vitale ale Bisericii Ortodoxe. Conștiința trează a tuturor credincioșilor cinstiți a funcționat însă cu promptitudine totdeauna²⁰.

Uneltirile Vaticanului au fost vădite și încercările sale iezuitice de unire au fost zădărnice. Sf. Munte Athos s'a verificat, astfel, și în lupta seculară dusă cu Vaticanul, ca un adevărat Sf. Munte al Ortodoxiei.²¹ Conștiința sa trează ortodoxă a vădit, fără cruțare, perfidia și ura sălbatecă a Vaticanului și a înfierat-o pentru totdeauna. Sf. Munte Athos este, pentru credincioșii ortodoși, o pildă demnă de vestejire a acțiunilor reacționare ale Vaticanului și în actualitate. Ca și în trecutul său întunecat, Vaticanul folosește toate mijloacele sale infame, spre a sluji imperialismului ațăfător la noui războaie.²² Camuflându-se în spatele religiei, Vaticanul duce o acțiune de învrăjpire și de ațăfare, care urmărește, ca întotdeauna, subjugarea. Această acțiune de învrăjpire și de ațăfare a fost însă și de astădată vădită, fără cruțare. Ea este destinată eșecului rușinos, ca toate celelalte acțiuni ale Vaticanului, înregistrate în întunecata sa istorie²³.

Pr. Prof. PETRU REZUȘ

SLAVII DIN ATHOS

Exclusiva stăpânire a Athosului de către Greci în timpurile actuale, nu a rămas fără ecoul cuvenit în Bisericile Autocefale Ortodoxe. Acest ecou a determinat o preocupare deosebită față de Athos, întrucât măsurile luate de curentul grecizant al Bisericii Fladei și apoi de Patriarhia din Constantinopol acaparată de greci, sunt împotriva rânduelilor duhovnicești și administrative care stau la baza înființării comunității monahale dela Athos.

Faptul că chiar Patriarhia din Constantinopol și-a îngăduit să se amestece în treburile Athosului, începând în special cu anul 1947 - prin

20. Vezi și: P. Rezuș, *Antiprogresismul Vaticanului*, în *Ortodoxia*, An. I, Nr. 2-3, 1949, pp. 63-71; Id., *Romano-catolicismul în lumina Teologiei Fundamentale*, ibidem, An. II, Nr. 3, 1950, p. 363-382.

21. Consultă și: T. Bodogae, *Ajutoarele românești la mănăstirile din Sf. Munte Athos* Sibiu, 1941, passim.

22. Vezi documentatul studiu al lui M. Șeinman, *Vaticanul, dușman al păcii și democrației*, București, Cartea Rusă, 1952, p. 17 sqq.

23. O lucrare mult folosită de teologii rom.-catolici, în special de C. Korolevsky, care privește problema Sf. Munte Athos prin unghiul de interese al Vaticanului, este cea a lui G. Hofmann, *Athos e Rom*, 1925.

trimiterea unei „exarhii patriarhale” – și că această exarhie obligă forul conducător al republicii monahale să răspundă, de orice executare sau ne-executare de măsuri luate, în fața Patriarhiei din Constantinopol, a fost semnul imixtiunii care nu urmărea decât încadrarea într-o formă aparent legală a tuturor samavolniciilor săvârșite de Biserica Greacă. Plecând dela jurisdicția spirituală, Patriarhia din Constantinopol nu urmărește altceva decât să acapareze puterea administrativă a Athosului. De aci sesizarea Bisericilor Ortodoxe care au datoria de a apăra atât soarta fiilor lor aflați la Athos, dar mai ales datoria de a păstra intact sistemul federativ și republican instaurat de Sf. Atanasie Atonitul „iubitul de străini”. Interesul Bisericilor Autocefale Ortodoxe este determinat nu numai de grija păstrării patrimoniului artistic lăsat Athosului, cât mai ales de aceea a salvării principiului autonomiei și apărării monahilor acestor Biserici care sunt persecutați la Sf. Munte.

Inițiativa rezolvării tuturor problemelor care depind de Athos a fost luată de reprezentanții Bisericilor Sârbă și Bulgară, la Conferința dela Moscova din Iulie 1948. Astfel, în ședința dela 15 Iulie 1948 (vezi „Actes de la Conference des Chefs et des representants des Eglises Orthodoxes Autocephales réunis à Moscou à l'occasion de la célébration solennelle des fêtes du 500-ème anniversaire de l'Autocéphalie de l'Eglise Orthodoxe Russe” 8–18 Juillet 1948, vol. II Moscou 1952 p. 329), Episcopul Veniamin, reprezentantul Bisericii Sârbe a prezentat un referat cu privire la „Situația călugărilor slavi la Muntele Athos”.

După o scurtă introducere Episcopul Veniamin arată că începuturile monahismului, sub forma trăirii eremitice, datează din sec. VI-lea, iar împăratul Constantin Pogonatul (668–685) donează această peninsulă muntoasă și singuratecă monahilor. În sec. VIII și IX călugării atoniți apără cultul icoanelor. La Athos se refugiază călugării persecutați de musulmani, din Muntele Sinai și Egipt. Acum începe activitatea literară și preocuparea teologică pentru apărarea purității doctrinei ortodoxe a călugărilor atoniți (p. 330). Teritoriul obține autonomie administrativă în mod oficial în timpul lui Vasile I Macedoneanul, care ia sub protecția sa Athosul. Primul statut de organizare a Athosului e promulgat de împăratul Ion Tzimiskes (972). Marele ascet, Sf. Atanasie, imprimă Athosului viața cea mai curată. Al II-lea statut de autonomie apare la 1046 în timpul lui Constantin Monomahul, care numește aceste locuri Sf. Munte. Al III-lea statut îl dă Patriarhul Antonie la 1394. Dușan al Serbiei păstrează această autonomie. Turcii, după 1453, acordă aceeași autonomie, datorită faptului că Athosul este socotit „leagănul pietății creștine și civilizației pentru toate popoarele ortodoxe”, devenind apărătorul ortodoxiei împotriva catolicismului și pregătind misionari pentru popoarele ortodoxe, cum a fost Sf. Antonie, părințele monahismului rusesc și fondatorul Lavrei Kievene, devenită bastionul

apărător al Ortodoxiei contra atacurilor papiste, dirijate de Polonia împotriva Rusiei. Poporului Sărb Athosul i-a dat pe Mitropolitul reformator Sava și pe Mitropolitul Daniil al II-lea (op. cit. p. 330-332).

Datorită vieții care înflorea acolo, Athosul era în sat să-și păstreze autonomia sa, respectându-i-se regulile stabilite de inițiatori și astfel devine un îndreptar pentru toată lumea. Munca și viața ascetică a monahilor atoniți, poartă amprenta celui mai înalt spirit evanghelic (op. cit. p. 334).

Datorită vieții curate, arhivelor bogate, monumentelor de artă, obiectelor de preț, manuscrise ș. a., Sf. Munte a atras tot felul de savanți și artiști, iar relicvele sfinte au adus pelerini care să le venereze. Viața cu rată de aici a fost îmbunătățită de călugării diferitelor popoare ortodoxe veniți din alte mănăstiri și împreună cu aceștia și cu ajutorul dat de respectivele popoare, Athosul a luat un caracter panortodox. De aceea este necesar ca mai ales viața spirituală să i se păstreze Athosului, deoarece aceasta este un fenomen rar, constituind un exemplu minunat pentru monahism, fiind totodată izvorul vivificator al monahismului în țările ortodoxe. De aici rezultă necesitatea păstrării autonomiei sale cu vechea sa organizare de viață și administrație și posibilitatea de a fi accesibil tuturor Bisericilor Ortodoxe ca loc de pelerinaj și loc de îmbrățișare a unui superior fel de viață duhovnicească (op. cit. p. 335-336).

Începând cu secolul al XVI-lea la Athos își face loc șovinismul grec, care determină pe călugării slavi să ceară protecția țarilor ruși. Șovinismul grec va opri mai ales pe slavi și pe români (op. cit. p. 336).

În a doua jumătate a sec. al XVIII-lea, când autodeterminarea națiunilor își face loc în Europa, opresiunea grecească la Athos va degenera în naționalism șovin grecesc, aflat sub influența mișcării șovine „Fanariotul”, formată din greci îmbogățiți, mișcare care va fi îmbrățișată și de Patriarhia din Constantinopol, mai ales la venirea Patriarhului Samuil I (1763-1768 și 1773-1774), care prin tendințe paneliniste voia să facă din Athos un „Vatican Oriental”. Constantinopolul își introduce puterea în conducerea spirituală dar și în cea administrativă (op. cit. p. 337). Patriarhul Gavriil al IV-lea (1780-1789) prin statutul din 1783 imprimă Athosului șovinismul național cărui i se împotrivesc Rusia, apărând vechea autonomie atonică. Organizând apărarea Athosului se obțin: Hati-Șeriful lui Abdul Medjid din 1893 și Hati-Humaiumul din 1856, care-i garantau libertatea (op. cit. p. 338). Acestea au fost întărite de Conferința dela Paris din 1856, Tratatul dela San Stefano din 1876 prin art. 22, Tratatul dela Berlin din 1878 și Legea Statului Turc din 1878 prin art. 4 care acordau egalitate călugărilor de orice națiune, păstrând totodată și autonomia Athosului. Împotriva acestor legiuiri, Patriarhul Ioachim al III-lea aprobă la 31 Octombrie 1911 un Statut prin care se dă drepturi de prioritate grecilor la Athos (op. cit. p. 339-340).

După războiul din Balcani și mai ales după primul război mondial, restricțiunile cu privire la așezarea noilor călugări de altă naționalitate decât cea greacă în Athos, sunt tot mai aspre și chiar pătrunderea pelerinilor este plină de dificultăți. Aceasta se explică prin dorința grecilor de a vedea că dispăre penetrația călugărilor de altă naționalitate, adică prin dorința de a realiza elinizarea Sf. Munte. Acestui curent i se opune Patriarhul Serbiei, Dimitrie, însă fără rezultat. Sesizată și Patriarhia din Constantinopol se înalță oarecum tendința șovină a lui Papas Anastasiu de a legifera șovinismul exagerat (op. cit. p. 339-341).

Indreptarea stării grele în care se află Athosul nu se poate face - conchide episcopul Veniamin - decât recunoscând regulile de autonomie tradițională pe care le-a avut Athosul, depinzând numai spiritual de Patriarhia din Constantinopol. Această autonomie va servi cauza unității dogmatice și canonice, înălțând autoritatea Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol care se află în stare de grea umilință, adusă de republica Turcă de azi.

Deci: autonomia bisericească și de viață, intrarea în depline puteri a chinotitei, liberă intrare a savanților, a pelerinilor și credincioșilor, libertatea de veni la Athos a tinerilor călugări pentru a experimenta și intra în mănăstirile de acolo, indiferent de naționalitate sau rasă, cu respectarea legilor de cetățenie și supunerea spirituală față de Constantinopol sunt singurele deziderate, care împlinite vor aduce servicii Athosului și Ortodoxiei. (op. cit. p. 341-42).

În aceeași ședință (15 Iulie 1948) Arhimandritul Metodie din partea delegației Bulgare, a prezentat referatul: „La situation des Monastères slaves au Mont Athos”.

Arhimandritul Metodie tratând problema Athosului își împarte materialul din referat în patru epoci istorice, adică după perioada de influență pe care a avut-o republica monahală: bizantină, latină, turcă și greacă.

Perioada bizantină excelizează prin legiuirile din 670 (Constantin Pogonatul), 912 (Constantin al VII-lea Porfirogenetul), 1091 (Alexios Comnenul) și 1095, prin care Athosul constituie o republică monahală autonomă (op. cit. p. 343-344).

Perioada latină se afirmă prin ingerințele papei Inocențiu al III-lea care-și trimite un emisar special, cu mandatul de catolicizare sau exterminare a călugărilor. Scăparea vine dela Caloian și mai ales dela Ioan Assan al II-lea care înlătură pe latini și dă libertate Sf. Munte. Vărsărilor de sânge - instigate de papă și executate de Mihail al VIII-lea Paleologul - li se opun călugării ruși, sârbi și bulgari. Necazurile încetează în 1313 când latinii predă Athosul, trecând sub dominațiile schimbătoare greacă sau sârbă (op. cit. p. 344-345).

Perioada turcă începe în 1371 și a fost relativ favorabilă Athosului cu excepția timpurilor de război, când din lipsa pelerinilor Athosul suferea și apela la milostenia Rusiei, Munteniei și Moldovei, iar la 1625 o delegație Atonită merge la Moscova și e încărcată cu daruri, însă pentru că era război între Polonia, Lituania și Moldova și deci nu putea trece prin aceste părți, Țarul o trimite pe la Arhanghelsk în Anglia și roagă pe regele Angliei să-i acorde tot sprijinul (op. cit. p. 346).

Mai ales în sec. XVIII-lea și al XIX-lea protecția Rusiei a fost însemnată. Când, în 1821, Mahmud al II-lea vrea să pornească cu represalii împotriva athoniților, Alexandru I intervine energic și salvează Athosul. Afluența călugărilor ruși și bogăția monumentelor lor, stârni invidia grecilor, care au mers până acolo încât au distrus numeroase manuscrise slave aflate în mănăstirile Sf. Munte. Cu toate că numărul monașilor ruși depășea pe acela al grecilor, ei nu erau acceptați la conducerea treburilor obștești, iar darurile mai prețioase venite din Rusia pentru chinoviile rusești, erau confiscate de greci sub pretext că sunt demne de o mănăstire și nu de o chilie. (op. cit. p. 350).

Șovinismul grecesc merge până acolo încât vrea să răpească mănăstirea Sf. Pantelimon și nereușind, răspândește zvonul că Rusia urmărește „scopuri strategice” în Athos, cu toate că scopul cu adevărat strategic grecesc este satisfăcut de intervenția engleză și nu se permite ridicarea la rangul de mănăstire a schiturilor Sf. Ilie și Sf. Andrei (op. cit. p. 351).

După 1912 când statele balcanice încep să iasă de sub jugul otoman, urma ca statele ortodoxe: Rusia, Grecia, România, Bulgaria, Serbia și Muntenegru să-și spună cuvântul, însă grecii șovini încep campania antirusă. Patriarhia din Constantinopol și primul ministru grec se ridică împotriva oricărui amestec în treburile Sf. Munte (op. cit. p. 322).

Perioada dominației grecești. Data de 9 Noiembrie 1912, când amiralul Paulos Kundurlotis debarcă pe Athos în numele Greciei, sub pretextul apărării, este socotită ca începutul dominației grecești care va culmina prin nerespectarea oricărui tratat și mai ales a art. 125 al Tratatului de la Sevres din 1920 prin care: „Grecia se angajează să recunoască și să respecte drepturile și libertățile tradiționale, de care s'au bucurat comunitățile monahale negrecești de la Athos, în conformitate cu art. 62 al Tratatului de la Berlin, din 13 Iulie 1878”. Totul rămâne literă moartă, căci printr-o lege din 1926, guvernul grec declară pe toți călugării Athosului, indiferent de naționalitate, supuși greci, iar cei care n'au supușenie nu pot fi admiși în mănăstirile Sf. Munte. Pentru a căpăta naturalizarea fiecare călugăr are nevoie de avizul poliției. Violând, deci, în mod grosolan orice lege, Grecia a lovit mănăstirile slave, așa încât la Athos nu mai sunt decât 900 de călugări slavi, în mare majoritate bătrâni și infirmi. Scopul este ca grecii să pună mâna pe mănăstirile rusești (slave). În sprijinul șovi-

nismului grecii au angajat elemente ca Alizivatos, Petrakakos, Stephanidis, Papadopoulos și Grecas, care falsificând adevărul istoric al contribuției și apariției Rușilor la Athos, scornesc basmul cu călugări din orașul dalmațian Rossa, care ar fi înființat Rusiconul și că în consecință această mănăstire „trebuie să fie restituită grecilor”. Răspunsul Profesorului A. V. Soloviev, pe date istorice este usturător pentru savanții greci părținitori ca Petrakakos și Alivizatos, răspuns în care li se argumentează drepturile de necontestat ale rușilor la Athos și că orașul Rossa din Dalmația fusese distrus încă din anul 841, dată de la care istoria nu mai înregistrează absolut nimic despre acest oraș (op. cit. p.354-356). Documentele istorice publicate arată drepturile slavilor la Athos și neadevărurile grecești.

În concluzie, Arhimandritul Metodie cere să se pună capăt opresiunii grecești împotriva călugărilor de altă naționalitate.

La întrebarea, ce mijloace ar propune pentru a se putea veni în ajutorul călugărilor atoniți negreci, Arhimandritul Metodie răspunde: să se ceară Patriarhului Ecumenic din Constantinopol și Sinodului Bisericii din Grecia să se dea posibilitatea – fără niciun fel de restricții – oricărui ortodox negrec de a intra în mănăstirile Athosului, iar dacă este necesară naționalitatea greacă, aceasta să se acorde fără dificultăți; să se ceară Patriarhului Ecumenic și Sinodului Bisericii din Grecia de a reforma felul de administrare existent actualmente la Athos, în sensul principiilor democratice ale zilelor noastre, pentru ca astfel la conducerea Athosului să participe și călugării de altă naționalitate decât cea greacă (op. cit. p. 358).

În aceeași ședință, în urma expunerii reprezentanților Bisericii Serbiei și Bulgariei, se aprobă propunerile ca Bisericile Ortodoxe Autocefale și guvernele din țările ortodoxe să stăruie pe lângă Biserica Greciei și guvernul grec, pentru intrarea în legalitate cu privire la Athos și se aprobă o rezoluție în 4 puncte:

1. Autorizarea accesului în Sf. Munte, fără deosebire de rasă sau naționalitate, a celor ce vor să viețuiască în mănăstiri, pe temeiul documentelor care atestă buna sa purtare și loialitate.

2. Dacă după legile statului grec este necesară obținerea cetățeniei grecești, formalitățile să se facă fără întârziere;

3. Autorizarea accesului liber la Athos a pelerinilor și savanților de sex masculin, veniți din orice țară ortodoxă;

4. Restabilirea tuturor vechilor privilegii cu privire la scutirea de dări asupra produselor de aprovizionare în cantitatea necesară și a orărilor alte lucruri indispensabile vieții monahale și culturale (op. cit. p. 369).

*

Din cele două referate prezentate la Moscova în 1948, reese limpede aportul adus Athosului de călugării popoarelor slave, cât și rolul pe care

I-a avut Athosul în dezvoltarea vieții spirituale a popoarelor: Rus, Sărb, și Bulgar. Toate acestea au fost posibile numai atunci când a fost respectată tradiționala autonomie a republicii monahale atonite și când șovinismul nu-și făcuse apariția. Atunci rolul Athosului în lumea ortodoxă a fost un rol de conducător și inspirator de tradiții sănătoase în toate problemele religioase.

A da Athosului autonomia pe care a avut-o, înseamnă a contribui la renașterea unui focar de adevărată spiritualitate creștină, dela care s'au inspirat multe popoare în decursul timpului. Datoria Bisericilor Ortodoxe Autocefale este de a întrebuița toate mijloacele pentru a convinge că șovinismul grecesc este dăunător nu numai unui popor, ci lumii întregi ortodoxe, și mai ales poporului grec.

Pr. ION MARGINEANU

CÂTEVA FIGURI DE ROMANI ATHONIȚI

Muntele Athos, prin rânduețile sale, putea fi socotit o republică autonomă monahală, în care erau înglobați și tratați egal, călugării de diferite naționalități, care trebuiau să trăiască în adevărată frăție creștină, așa cum îi sfătuisese Atanasie, organizatorul vieții monahale din acele locuri.

Orientându-se după felul de viață superioră a Sf. Teodor Studitul, Atanasie introduce acest stil de viață monahală și la Athos, deși dela început întâmpină rezistența anahoreților și schimnicilor. Atanasie însă se impune printr-o viață desăvârșită și o autonomie peste care n'au îndrăznit să treacă decât „creștinii” veacului al XX-lea.

Dorind să aplice cât mai mult o viață curată monahilor, Atanasie reușește să dea dela început Mănăstirii sale o conducere de sine stătătoare, păstrând intact fondul dogmatic ortodox, dar nedepinzând de nicio autoritate administrativă bisericească sau civilă. Această independență îi aduce Sf. Atanasie avantajul trăirii superioare călugărești, scopul pentru care se retrăsese el din Asia Mică la Athos.

Viața sa curată, puterea de muncă și capacitatea de organizare, îl impune pe Sf. Atanasie lui Nichifor Foca, creatorul prim al autonomiei Athosului. Această autonomie se va preciza mai ales în timpul lui Ion Tzimiskes și al Comnenilor, însă va degenera începând cu sec. al XX-lea, când amestecul autorității de stat grecești va duce la ruină, viața atât de curată pe vremuri, a monahilor din Sf. Munte.

Prin exemplul vieții sale mai ales — și nu numai prin prescripțiile Sf. Teodor Studitul — Sf. Atanasie izbutise să imprime o trăire super-

rioară călugărilor atoniți. În timpul vieții sale și multă vreme după sfârșitul Sf. Atanasie, călugărit din Athos nu vor face deosebire de naționalitate, păzând felul de comportare al conducătorului lor, care se distingea și prin „iubirea față de străini“. Acelei „chinuiri a trupului“ care se practica în Athos, Sf. Atanasie îi opune o viață practică organizată, în care munca și timpul aduceau îmbunătățirea traiului, fără să-l sustragă pe monah dela preocupările lui superioare spirituale.

Încercarea monahilor extremiști de a reveni la tradiția dezorganizată dă greș, pentru că începând cu tratativele duse de Eftimie, trimis de Ion Tzimiskes, călugării primesc Tipiconul lui Atanasie, supunându-se după așegerea fiecăruia, vieții de obște sau pustniciei.

Faima lui Atanasie crește și viața dusă de călugării Laurei sale atrage atenția multor popoare creștine. Începe chiar în timpul vieții lui Atanasie și după moartea sa organizarea Mănăstirilor: Ioir, Vatoped, Filoteu, Esfigmenu, Dohiar, Xenofont, Xeropotam, Zografu, Caraca'u și Costamonitu, ca apoi (sec. XII) să se înființeze Rusiconul și Hilandarul, în care trăiau călugări greci, bulgari, sârbi, ruși, iolri ș. a., iar mai târziu (sec. XIII), XIV și XVI) să apară mănăstirile: Cutlumuș, Pantocrator, Sf. Pavel, Grigoriu, Simonpetra, Dtonistu și Stravronichita.

O mare turburare a liniștii Athosu'ul o aduce cucerirea Constantinopolu'ului de către latini și mai ales încercarea unionistă dela Lyon din 1274, împotriva căreia atoniții luptă cu toate puterile.

Ca o tendință contrară vieții de obște, își face loc în Athos marea plăgă a monahismu'ui din toate premurile, viața idioritmă. Aceasta va întărâta patimile specifice monahismu'ui: dorința de trai bun, pofta de mărire, iubirea de bogăție, adică tocmai ceea ce este contrariul poturilor depuse la intrarea în monahism. Aceste patimi determină pe monahi să capete un Tipicon contrar chiar sfaturilor evanghelice, Tipicon prin care se dădea voie călugărilor să se îmbogățească și să facă ce vor cu averea lor. Viața idioritmă a adus dezastru' Athosu'ui în administrație și viață duhovnicească. Arhieroșii, desfrâu și beția erau în floare la Athos, depe urma acestei tendințe călugărești de a duce viața după un „stil propriu“.

Revenind la viața de obște, în sec. XVIII-lea, starea monahismu'ui atonit începe să se îndrepte, însă într-o foarte mică măsură, deoarece nu toate mănăstirile au părăsit idioritmia și aceasta datorită exclusivismu'ui și șovinismului grecesc, doritor de îmbogățire. Iată ce scrie înnotorul vieții monahale dela noi, Paisie Velicicoschi: „Când eu am venit în Sf. Munte din patria mea ortodoxă, am fost în așa sărăcie, încât n'am putut să plătesc o datorie de trei parale, pe care le împrumutasem dela fratele ce venise cu mine. Față cu asemenea sărăcie trupească, eu trăiam numai din pomană. Și dacă sfinții părinți din neamul

slovean, care se aflau în Sf. Munte, nu m'ar fi ajutat, eu n'aş fi putut în nici un chip să trăiesc aco'o. De multe ori am umblat descu't chiar şi iarna, şi fără cămaşă pe mine şi această stare a mea a durat patru ani". Dar nu numai că nu exista "iubirea de străini" — recomandată de Sf. Atanasie — la călugării greci pentru a acorda o cât de mică asistenţă materială nouilor veniţi. Nu exista nici dorinţa de a îndruma cărturări reşte pe cei de alt neam. Tot Paisie ne povesteşte că „am început să citesc câte puţin scrierile Sf. Părinţi, primindu-le de la binefăcătorii mei, monahii sârbi şi bulgari" şi deci în nici un caz de la greci.

Dealtfel acest şovinism va merge atât de departe, încât cu toate binefacerile lor, Românii nu vor avea nici un reprezentant în forul de conducere al Athosului, iar cea mai veche Mănăstire românească va fi desfiinţată.

Sec. al XIX-lea, cu reformele sale bine venite, aduce noi schimbări în viaţa politică a Țărilor Româneşti. După trădarea elementelor burgheze din 1848, o sarcină grea de îndeplinit revine lui Alexandru Ion Cuza, care dorind îmbunătăţirea stării ţăranilor obidiţi, studiază în amănunţime starea averilor mănăstirilor închinat şi arendate de călugării greci ai Athosului. Cuza constată că între 1848-1854, călugării greci încasaseră din veniturile moşii'or din Mo'dova şi Muntenia suma de 20.996.443 piastri. Pe deasupra acestor jefuiri, „călugării greci deveniseră agresivi şi nu voiau să respecte nici chiar legile ţării", trăind în lux şi desfrâu — ca o consecinţă a pieţii idioritmice, — iar când Averbhie, un arhimandrit român este trimis de la Athos pentru îngrijirea moşii'or mănăstireşti şi nu-şi satisface „plăcerile dobitoceşti" după exemplul călugări'or care uitaseră făgăduinţele de a intrarea în monahism, este chemat la Athos şi în'ocuit cu un egumen grec „o bucată de carne, asemenea unui buciom gros, brut şi inert, fără învâţătură, fără sentimentul uman... destinat numai şi numai a mânca şi strânge bani".

Problema averilor mănăstireşti este transformată de călugării greci într-o problemă naţionalistă, şovină, ca o urmare a spiritului de decadenţă monahicească şi de imixtiune a a'tor foruri în treburile obşteşti ale Athosului. Astfel, din întâmpinarea unor atoniţi făcută lui Averbhie la 1862, rezultă că drepturile lor asupra pământurilor româneşti erau socotite drepturi naţionale: „ai prădat interesele şi drepturile unei naţiuni" spuneau ei lui Averbhie. Se urmărea deci trecerea Athosului ca şi a averilor lui de a noi, în patrimoniul Statului Grec. Drept rezultat al acestui nesăţios şovinism a fost otrăvirea nevinovatu'ui călugăr român Averbhie de către călugării greci, care se socoteau, în răfăcirea lor, atunci când veneau în Principate, drept „autorităţi greceşti".

Încercarea formăi de împăcare între reprezentanţii mănăstirilor greceşti cu reprezentantul lui Cuza dă greş, cu toată susţinerea de care se

bucura Arhimandritul Nylos, trimisul Athosului, din partea ambasadorului englez Sir Henry Bulmer și astfel la 13 Decembrie 1863 este votată Legea care „a răspuns sentimente'or țării” — secu'arizarea averilor mănăstirești închinată și neînchinată — în folosul țăranilor „cu care toți domnii anteriori au fost nepăsători și răi”.

În prezent cu toată importanța pe care o prezintă Athosul pentru Ortodoxie în general, el se află în stăpânirea fascismului grecesc dela Atena, care operând pe linia imixtiunii, a înlăturat vechea autonomie a Athosului, călcând cu nerușinare tratatele din 1878 dela Berlin, protocoalele din 1913 dela Londra și București, precum și tratatul dela Lausanne din 1923, prin care s'a stabilit că „Grecia va recunoaște deplină egalitate de drepturi a monahilor de altă nație decât greacă, obligându-se a păstra întreagă autonomia Sfântului Munte ca și înainte”.

Aceste nedreptăți se datoresc: I. spiritului șovin de care sunt înfierbântați monahii greci ai Athosului și II. direcției nefaste pe care a luat-o guvernarea monarho-fascistă dela Atena.

Cu toată această opoziție de a se acorda autonomia tradițională Athosului, opoziție arătată de arghirofilia instaurată în conducerea Athosului, este necesar să se cunoască importanța interortodoxă și internațională a acestei peninsule și faptul că dictatura care conduce acum Athosul nu poate determina o stare de lucruri definitivă, ci din contră starea dezastruoasă a Athosului poate constitui o bază de discuție pentru desegarea unei probleme care interesează în special popoarele ortodoxe.

Vechile influențe sau patronaje ale unor națiuni asupra Athosului, prin faptul că-l ajutau efectiv și chiar îl salteau, nu pot fi invocate de actualele legiuri alcătuite de bostangii și spahii, pentru că tot ce se află pe Athos este expresia solidarității sentimentului religios ortodox și dorința de a găsi permanent în instituțiile Athosului un îndreptar pentru viața religioasă ortodoxă din toate țările.

Patronajul românesc a adus Athosului îmbunătățiri uimitoare. Fără să amintim ca o obligație la recunoștință, trebuie să spunem că pentru bunul mers al vieții religioase de acolo și pentru păstrarea independenței sale totale, Athosul a fost dăruit cu saci grei de bani din partea poporului român, bani care au contribuit nu numai la salvarea autonomiei, dar și la crearea unor opere de artă care vor rămâne bunuri ale întregii omeniri. Nu există colț al Athosului în care să nu se vadă dania Valahilor, după cum nu există mănăstire în Tara noastră care să nu fi suferit dijmuirea grecească și foarte puțină influență binefăcătoare a călugărilor greci.

Supunându-l suveranității sale, Statul Grec prin aplicarea unor regimuri de imixtiune, pune în pericol însăși existența Athosului ca instituție de cultură interortodoxă și interconfesională și de aceea

îndreptarea unor stări de lucruri anormale existente azi, pune problema luării în discuție a situației Athosului, pentru repunerea în toate drepturile sale tradiționale și legale a republicii monahice întemeiată de Sf. Atanasie. Jignirii aduse de statul grec de astăzi, tuturor Bisericilor Ortodoxe care au participat la viața înfrigoritoare a Athosului, i se poate pune capăt întrucât pentru îngenuncherea demnității autonomiei Athosului, numai o minoritate c'erica'ă oportunistă a făcut cauză comună cu puterea laică, pe când majoritatea monahilor athoniți sunt împotriva acestui amestec dăunător.

Athosul fiind integral creația ortodoxiei în decursul veacurilor, este necesar ca toate Bisericile Ortodoxe să participe la apărarea demnității lui și la reînflorirea vieții spirituale de acolo.

Nimeni nu poate contesta participarea elementului grec la zidirea materială și spirituală a Athosului, dar nici poporul grec nu poate contesta participarea reală la creșterea Athosului a celorlalte popoare ortodoxe: românii, ruși, bulgarii, sârbi, ierici ș. a. — Dea'tfel cea mai puternică lovitură o primesc astăzi Bisericile Rusă și Română, cele care au contribuit mai mult la înflorirea Athosului, despre care contribuție vorbesc: Bisericile, inscripțiile, documentele, hrisoavele, obiectele de artă, obiectele de cult, bibliotecile și mai ales viețile îmbunătățite de athoniți români, printre care poporul român are și sfinți. Argumentăm această afirmație cu următoarele exemple:

1. — SFANTUL ANTIPA

După izvoare rusești rezultă că, Alexandru Lucian, născut la 1816 în satul Calapodești Jud. Tecuci, a intrat în monahism la una din mănăstirile din Muntentia pe când avea 20 de ani. În această mănăstire a petrecut viață cuvioasă aproape 2 ani plecând apoi la Sf. Munte, pentru desăvârșirea vieții sale. Acolo a fost tunș în monahism la Schitul Sf. Dumitru. Nu se știe datorită cărui fapt, tânărul călugăr trece în mănăstirea Esfigmenu, unde stă mai multă vreme, primește numele de Antipa și îmbracă schima nevoitorilor. Antipa este hirotonit ierodiacon și atrage luarea aminte a celorlalți călugări din Athos prin sporirea vieții sale duhovnicești, despre care se dusesse vorba și în alte țări. Într-o vreme Antipa se afla prin părțile Moldovei, se pare la Iași, unde este cunoscut ca mare nevoitor și bun duhovnic, fiind căutat de credincioșii din toate părțile, care auziseră de puterea sa duhovnicească.

Cu experiența câpătată la Athos și îndemnat de dorința de a cunoaște roadele pravosăviei rusești, Antipa se duce la Petersburg, iar de acolo la cunoscuta și strălucita mănăstire Va'aam. În această mănăstire Antipa trăiește o viață cuvioasă, împăinându-și făgăduințele pentru ajun

gerea la chipul cel cu adevărat îngeresc. La 10 Ianuarie 1882 Antipa moare.

Ieromonahul Pimen, ucenic prednic al lui Antipa, a tipărit în 1883 la Petersburg „Vrednica de pomenire viață a ieroshimonahu'ul Antipa”, în care descrie faptele minunate ale acestui ascet. Peste 10 ani, în 1893 apare a doua ediție din lucrarea lui Pimen despre Antipa.

Popularizarea lucrării lui Pimen și studierea mai amănunțită a vieții lui Antipa, a avut ca rezultat trecerea lui Antipa în rândurile sfinților. Această înscriere în cărțile de rituat, fără o canonizare expresă, a fost efectuată de călugării ruși de la Athos, care-l înscriu în Minetul slavon de pe luna Ianuarie, tipărit în 1906 la Rustconul din Athos, iar pomenirea lui se face în fiecare an la 10 Ianuarie.

2. — VISARION, UCENICUL LUI PAISIE

La trei luni după tunderea lui Paisie Velicicopschi, veni la el din Mo'dova, tânărul monah Visarion care-i ceru povești duhovnicești. În urma convorbirii cu Paisie, Visarion îl roagă să-l primească întru ucenicie și după ispitiți și rugăciuni de 3 zile se învoiesc „să trăiască în pace adâncă, arzând cu duhul în fiecare zi, punând un nou început desvolsării lor duhovnicești”.

Viața acestor Athoniți străini și mai ales insistențele lui Visarion, determină pe Paisie să primească alți ucenici slavi și mai ales români, încât chilia Sf. Constantin deveni neîncăpătoare pentru cei „12 oameni valahi și 5 s'avi” astfel că dacă la început „pravila bisericească o săvârșeau în limba valahă”, au fost nevoiți și „au început să citească și să cânte s'ujba în biserică în două limbi, în limba valahă și slavă”.

Nevoile lui Visarion și frumoasa sa viață au atras și alți călugări, astfel că obștea s'a mărit.

Visarion îl urmează pe Paisie la Dragomirna, unde moare în 1766 acest „ucenic al starețului Paisie în Athos, prietenul său de un gând și cel mai deaproape ajutor” pe care „pângărându-l cu durere starețul hotărî ca în fiecare an să facă pomenirea lui”.

3. — ATANASIE DELA CAVSOCALIVIA

Înălțat de curentul idioritmnic și mai ales de socialismul grecesc, starețul Atanasie dela schitul Cavsocalivia, intră într-o dispută publică cu Paisie, Atanasie fiind adeptul vieții ascetice, și având pe lângă sine și mulți a'epși pentru gânu'ul său curat.

Primind răspunsul lui Paisie în 14 Capitole și analizându-l temelnic, ca un om luminat ce era, starețul Atanasie „își recunoscă nedreptatea sa” și se împacă cu Paisie, iar „între ei se statornici o pace deplină”.

Atanasie se bucura de o mare stimă în Athos pentru curajul cu care își susținea părerile și pentru viața sa împozițată cu fapte bune, căreia i-au dat urmare și unii călugări din Tara noastră.

4. — IEROMONAHUL DANIIL DELA SCHITUL LACU

În 1760, ieromonahul Daniil, ucenic al lui Paisie și Visarion, după o muncă încordată de aproape 6 ani, întemeiază schitul Sf. Dumitru numit și Lacu, pentru așezarea sa în ținutul din apropierea ghețarilor. Daniil uimește pe athoniți prin perseverența și munca sa încordată pentru a zidi această vatră românească, dependentă de mănăstirea Sf. Pavel, ctitorită de domnitori români. Exemplul vieții lui Daniil determină și pe alți monahi români să se nevoiască în viața cinstită și astfel cronică înregistrează călugări români vrednici ca: Leontie, Atanasie, Dositei, Vlasie, Dionisie, Antim, Visarion, Nectarie, vestitul cântăreț († 1898), Ghedeon, ș. a.

5. — IEROMONAHUL MACARIE DELA NEAMȚ

Fost egumen la Bistrița, ieromonahul Macarie de loc din București, se afla printre ucenicii lui Paisie la Athos. Macarie își însușise limba greacă în mod strălucit și-l învăța și pe Paisie. Mai târziu, Macarie o reprezenta Athosul la noi în țară prin munca sa neobosită în a prelua și tălmăci din grecește. De la Macarie au rămas: „Gramatica”, „Dicționarul Grec-Român”, „Viața Sf. Ioan Damaschin”, „Bucoavna”. Tot el traduce: „Tălcuirea psalmilor lui Teodor al Cirului”, „Tipic”, „Oglinda trinitară a vieții călugărești”, „Viața lui Dimitrie al Rostovului”, „Tălmăcirea Apocalipsului”, „Viețile Sfinților”, „Omiliile lui Macarie Egipteanul”, „Măcinarea Sf. Fecioare” (versuri), „Tainica Florărie”, „Viața Sf. Ion Scărarul” și altele, făcându-se cunoscut sub numele de „Dascălul cel mare” pentru români.

6. — NECTARIE DELA PRODRAMUL

Cu deosebită eplavie se pomeneste astăzi la Athos numele monahului Nectarie, mort pe la 1898, vestit cântăreț, cunosător al muzicii orientale și poezia Athosului în secolul al XIX. Acest român își însușește mai întâi limba greacă și se adâncește în studiul Sf. Părinți. Cronicându-și o viață luminată de gândul curat al trăirii duhovnicești, Nectarie își pune talentul muzical în slujba Bisericii, reușind să creeze o serie de lucrări muzicale cu care se mândrește și astăzi Athosul.

7. — NIFON DELA PRODRAMUL

În dorința de a-și împlini făgăduințele făcute la intrarea în monahism, românii de la Athos duceau o viață vrednică de admirat de către

ceia!și călugări ai Athosului. O ascultare roditoare la Athos era și aceea de a înființa un locaș de închinare și de a înjgheba o obște monahicească. Astfel, pornind pe drumul instituirii de schituri, la începutul sec. XIX, călugărul român Nifon pune bazele schitului Prodromul. El se distinge între athoniști printr'o viață curată, muncă, curioșie și prednăcie. Un călător român povestește următoarele despre Nifon:

„Părintele Nifon, originar din Bârlad nu mai este; el însă n-a lăsat marea sa figură care ca un luceafăr a strălucit și va străluci îndepărtatul orient al Europei. Carele cu atât mai mult este prednic de admirat, cu cât după o viață atât de îmbunătățită și plină de osteneți f. lăositoare Bisericii și nației sale, apoi nici de necazurile întâmpinate în lume n'a fost scutit. Căci după ce a înființat schitul chinotal român din muntele Athos, a ajuns a fi necăjit și alungat din chi'ta și dela biserica lui; după care acest mare și curios stareț a viețuit într'o peșteră, cu totul retras și unde le era interzis călugărilor a-l vizita. În cele din urmă, la adânci bătrânețe s'a dus către Domnul, părăsit și uitat de ai săi, iar mult truditul și istovitul său trup de osteneți, posturi, privegheri și rugăciuni, deosebit de a'le sa'e mănăstirilor mai sus pomenite, a fost îngropat în peștera sa, numai de cei 3 ucenici ai săi, cari mai rămăseră pe lângă dânsul”.

Nifon moare în peștera dela Vigla. Pentru viața sa sfântă este pomenit și astăzi de călugării dela Athos.

• • •

Acestea sunt însemnări pe scurt numai despre câțiva athoniți români, care prin trăirea, talentele, munca și viața lor îmbunătățită, au dus numele Athosului în lumea credinței ortodoxe. Viețile acestor sfinți și curioși arată tuturor că ei și-au putut desfășura activitatea duhovnicească atât de împodobită, datorită faptului că în acele vremuri Athosul se bucura totuși de independență, cu toate șicanele făcute de călugării greci șoptiți și că în virtutea faptului că republica monahală a Athosului se bucura cel puțin de o quasiautonomie, prin mari greutăți și-au impus punctul de vedere al unei trăiri după pravilele Sfântului Atanasie Athonitul, fiind cinstiți de o bună parte a creștinătății.

Ei nu sunt revendicați ca aparținând unui popor. Ei aparțin Athosului, însă un fapt este concludent: nu numai grecii sunt cei cari au dat strălucirea Athosului ci și celelalte popoare ortodoxe și mai ales faptul că revenind la o adevărată autonomie, Athosul poate fi de folos întregii creștinătăți și întregii omeniri.

Imixtiunii statului grec și acum în urmă celei a Patriarhiei din Constantinopol, trebuie să i se răspundă printr'o rezoluție: independența republicii autonome monahale a Athosului. Reușind să se ajungă la împli-

nirea acestei dreptăți pe care o vor Athoniții, Athosul va progresa, iar celelalte popoare își vor putea da partea lor de contribuție prin ele-mentele care se vor simți chemate în marea familie a adevăratului monahism.

Înfățișarea independenței administrative și jurisdicționale spirituale a Athosului pe care o pune în aplicare statul fascist grec (începând cu anul 1927) iar acum în urmă (1947-1951) Patriarhia din Constantinopol, prejudiciază interesele Athosului și ale ortodoxiei în general. Se poate spune mai precis, că Athosul ca instituție este în pericol și în fața acestui pericol Biserica Ortodoxă trebuie să se unească pentru a-l salva.

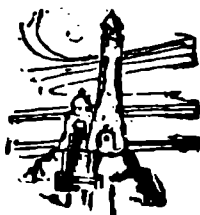
Ce este mai dureros e faptul că, prin intermediul unor ierarhi greci oportuniști, Athosul poate ajunge într-o zi sub influența „Mișcării Ecumenice” și deci supus unui cosmopolitism ruinător, pradă curentelor sectare care stau la baza mișcării ecumenice, luată în stipendie de imperialismul yancheu.

Pentru aceștia, Athosul va deveni un teren turistic și nu spiritual, iar obiectele sacre și lucrurile de artă vor fi duse peste ocean ca și cele din Italia, deoarece ei nu au contribuția românilor sau rușilor și sunt inexistenți la înflorirea materială sau spirituală a Athosului.

La trezirea conștiinței drepturilor de republică monahală autonomă care se face zi de zi loc în sufletele monahilor de pe Athos — cu toți arginții care se varsă de Vatcan, mișcarea ecumenică sau oricare alt ghiseu imperialist — trebuie să se răspundă cu trecutul luminos de participare la zidirea sufletească a Sfântului Munte și mai ales cu rezolvarea precisă: independența Athosului, locul adevărat sfânt pentru întreaga ortodoxie.

Athosul care a dat sfinți, înțelepți, curioși, Athosul care a păstrat istoria multor neamuri și înfruntând toate urgile, a conservat arta sub toate formele ei, trebuie salvat. La aceasta pot contribui — cu respectul autonomiei republicii monahale Athonite — Biserica Ortodoxă Rusă și Română singurele care au doborât în ultima vreme o orientare justă și o interpretare obiectivă a formelor sociale pe care le îmbracă plața întregii omeniri.

Pr. ION IRIMIA

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

CLERUL DIN REGIUNEA PLOEȘTI TOT MAI ACTIV ÎN LUPTA PENTRU PACE.

Documentele adoptate de Consiliul Mondial al Păcii, în sesiunea extraordinară dela Berlin, au stârnit un viu interes în rândurile oamenilor cinstiți de pretutindeni. Mesajul adresat guvernelor celor patru Mari Puteri și tuturor popoarelor, rezoluția în chestiunea încetării războiului din Coreea, apelul cu privire la convocarea Congresului Popoarelor pentru apărarea Păcii, sunt chemări care privesc sutele de milioane de par'izani ai păcii de toate convingerile, de toate credințele; sunt chemări adresate tuturor acelor care își dau seama de primejdia ce amenință omenirea întreagă și exprimă totodată încrederea în capacitatea popoarelor de a se înțelege, de a găsi forma de acțiune comună pentru înlăturarea unui nou război.

Consiliul Mondial al Păcii declară solemn că, pentru desfășurarea imediată a unei acțiuni eficace, este necesară colaborarea între toți oamenii.

Insuflețiți de hotărârile Consiliu'ui Mondial al Păcii, partizanii păcii din toate țările, își intensifică lupta împotriva unui nou război mondial. Acțiunea pentru traducerea în viață a acestor hotărâri de importanță istorică, atrage noi și noi milioane de oameni în rândurile partizanilor păcii.

„Bărbați, femei, de toate convingerile și credințele, întruniți-vă! Discutați! Căutați soluții! Voința voastră de pace trebuie să-și găsească expresia“, spune Apelul cu privire la convocarea Congresului Popoarelor.

Peste tot se întrunesc mii de cetățeni iubitori de pace: în cartiere, în întreprinderi, în instituții, pe străzi, în case, se discută despre Pace.

Pretutindeni masse tot mai largi din diferite pături ale populației, de opinii și credințe diferite, aprobă cu entusiasm chemările Consiliului Mondial

al Păcii pentru rezolvarea pașnică a problemei germane, pentru intensificarea luptei împotriva remilitarizării Japoniei, pentru încetarea războiului în Coreea, pentru interzicerea armei bacteriologice, pentru încheierea unui Pact al Păcii.

Laolaltă cu toate popoarele iubitoare de pace, poporul nostru participă activ la uriașa mișcare pentru apărarea păcii.

Hotărârile Consiliului Mondial al Păcii privesc și Biserica noastră. Ele se adresează și slujitorilor și credincioșilor ei. Prin cuvântul rostit de către Mitropolitul Nicolai al Krutițelor, Bisericile Ortodoxe au și subscris la aceste hotărâri.

„Programul luptătorilor pentru pace este limpede, simplu, indiscutabil, incontestabil; el corespunde năzuințelor tuturor oamenilor cinstiți din întreaga lume” — a spus Mitropolitul Nicolai. „Trebuie ca, la zidirea păcii, să fie atrase toate ideile constructive, toate ideile viabile și atunci se vor deschide noi posibilități pentru înfăptuirea înțelegerii. Uneltirile de război trebuiesc demascate. Solidaritatea credincioșilor, indiferent de religia lor și în deosebi a creștinilor, poate juca un rol important”.

Biserica Ortodoxă Română, alături de Biserica Ortodoxă din Uniunea Sovietică, alături de Bisericile Ortodoxe din toate țările de democrație populară, își desfășoară și ea, din plin, lucrarea în slujba păcii. Clerul și credincioșii Bisericii noastre, sub permanenta îndrumare a Sf. Sinod, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, s'au încadrat ca factori activi în uriașa mișcare de apărare a păcii. Clerul și credincioșii Bisericii noastre condamnă pregătirile de război ale imperialiștilor americano-englezi și stigmatizează crima fără de nume a întrebuițării armei bacteriologice, în Coreea.

Clerul, conștient de misiunea sa, înflăcărat de hotărârile Consiliului Mondial al Păcii, cum și de pilda capului Bisericii Ortodoxe Române, I. P. S. Patriarh Justinian, își intensifică în același ritm activitatea în lupta pentru pace: participă activ la ședințele Comitetelor de luptă pentru pace, duce muncă de lămurire în sânul credincioșilor, sprijină toate acțiunile de interes obștesc, la care este îndemnat, citește și comentează scrisorile pastorale, primite dela conducerea bisericească, prelucrează documentele adoptate de Consiliul Mondial al Păcii în sesiunea dela Berlin.

Cum a înțeles să lucreze clerul din Regiunea Ploești, pentru ca activitatea sa în lupta pentru pace să fie cât mai rodnică?

În vederea stabilirii unei acțiuni comune și unitare, cu rezultate pozitive clerul din Regiunea Ploești, cu sprijinul Comitetului regional de luptă pentru pace, în cursul lunii August a. c., avut consfătuiri pe protopopiate. La 20 Iulie c., P. C. Protoierei de Raioane s'au întrunit într-o ședință comună la Protoieria orașului Ploești, la care a participat Tov. Tănase Plăcintă, secretarul Comitetul regional de luptă pentru pace și împuternicitul Ministerului Cultelor. S'a fixat programul și data conferințelor cu preoții, pe protopopiate. Consfăturile s'au ținut întocmai după programul stabilit: La 4 August, în

orașul Ploești; 11 August la Câmpina; 12 August la Sinaia; 18 August la Urlați; 19 August, la Urziceni; 20 August, la Văleni de Munte; 25 August la Târgoviște; 26 August la Pucioasa. La toate aceste consfătuiri au participat aproape 450 preoți. Părinții Protoieriei de Raioane s'au îngrijit de organizarea și buna reușită a ședințelor, iar organele locale au pus la dispoziție săli speciale și și-au trimis delegați.

Programul ședințelor a fost în genere acesta: Cuvântul ocazional al Protoiereului, prelucrarea documentelor adoptate de sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii dela Berlin; prelucrarea proiectului de Constituție, prelucrarea îndrumărilor primite pe linie bisericească în vederea intensificării luptei pentru pace în rândurile credincioșilor.

Au urmat discuțiuni și angajamente.

La discuții preoții au arătat metodele de lucru pe care le-au folosit și au primit prețioase îndrumări din partea delegatului Comitetului regional de luptă pentru pace.

Din discuții a reeșit colaborarea cu autoritățile locale și cu organizațiile de masă.

S'a putut constata că preoții, în majoritate, desfășoară o frumoasă activitate în lupta pentru pace, că foarte mulți fac parte din Comitetele de luptă pentru pace, că participă activ într-o mare măsură la acțiunile de interes obștesc. Succesul a depins de felul cum preotul a știut să țină legătură cu organele locale. Acolo unde preotul a mers la Sfatul Popular și și-a oferit colaborarea, acolo unde preotul a știut să se facă util și pe linie socială, a fost apreciat și munca lui a fost încununată de succes. Așa au înțeles să lucreze foarte mulți preoți, dintre care cităm pe: Pr. Gh. Negulescu - Florești, Raionul Câmpina; Pr. Ilie Rădulescu - Ceraș; Pr. Florescu - Bughile, Raionul Teleajen; Pr. Gh. Mateescu - Gornet-Cricov; Pr. Tacea - Prutași; Pr. Hatmanu - Degerați, din Raionul Cricov; Pr. T. Sachelarie - Țândărei, Raionul Ploești, dați ca exemplu de colaborare cu organele locale de către Raioanele Respective.

Pr. Lazăr Nițescu - Lazuri, Raionul Târgoviște a fost primul la predarea cotelor, primul la achitarea impozitelor. Pr. Gh. Mirică-Glodenii Pr. Simion Cotovici - Runcu II, Mircea Răzescu - Glodenii II, Raionul Pucioasa, au obținut primele chitanțe pentru plata autoimpunerii, Pr. Aurel Ciocodici - Pietrari Raionul Târgoviște, conduce activitatea muzicală la căminul cultural.

Aceștia sunt exemplu de felul în care preoțimea noastră poate colabora cu autoritățile de stat locale la înfăptuirea unei vieți mai bune și mai fericite pentru întreaga colectivitate.

Rezultatul acestor consfătuiri a fost acela, că fiecare a plecat la locul său mai bine orientat și mai hotărât să-și îndeplinească îndatoririle de preot și de cetățean. „Acum știu că preotul nu e singur. El este încurajat. Plec la

parohia mea cu un nou avânt de muncă pentru pace, pentru înflorirea Patriei", a spus Pr. Sinca Stan, dela parohia Bădeni, Raionul Pucioasa.

Pentru Regiunea Ploești, luna August a fost bogată în realizări, în legătură cu orientarea clerului în lupta pentru pace. Sunt încredințat că aceste consfătuiri și-au atins scopul urmărit, datorită sprijinului efectiv din partea Comitetului de luptă pentru pace al Regiunii Ploești, cum și al reprezentanților organelor raionale, care au participat la aceste consfătuiri, împărțându-le din experiența lor bogată în realizări practice.

Clerul din Regiunea Ploești și-a luat angajamentul de a contribui la intensificarea luptei pentru pace, de a populariza însemnătatea istorică a Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii, ce se va ține la Viena la 12 Decembrie a. c.; de a corespunde întru totul îndrumărilor date de Sf. Sinod și îndemnurilor permanente ale I. P. S. Patriarh Justinian, înțelegând să meargă pe drumul pe care merge poporul întreg: drumul apărării păcii împotriva uneltitorilor la noi măceluri — imperialiștii americano-englezi.

Pr. Al. VLAICULESCU
Consilier Cultural

CONSTATĂRI ȘI PROPUNERI DELA CONFERINȚELE PROTOPOPEȘTI DE ORIENTARE.

P R O C E S — V E R B A L

Astăzi 15 Septembrie 1952 s'a luat prezentul proces verbal în ședința comună a delegaților chiriarhali cu prezidarea conferințelor protopopești de orientare, ținute de preoțimea tuturor raioanelor din Arhiepiscopia Bucureștilor, pe luna August a. c., sub președinția Prea Sfințitului Episcop Dr. Antim Nica, Vicar Patriarhal.

Sunt de față: Prea Cucernicul Părinte Alexandru Ionescu, Vicar; Prea Cucernicii Părinți: Ioan Gagi, Gheorghe Maior, Grigore Burlușanu și Atanasie Preda, Consilieri Administrativi Patriarhali; Prea Cucernicii părinți: Alexandru Petcu, Vasile Ștefan, Alex. Vlaiculescu, Gheorghe Pașoi și Alexandru Slăvescu, Consilieri Administrativi ai Sf. Arhiepiscopii; Prea Cucernicul Părinte Diacon Dr. N. Nicolaescu, Profesor Universitar; P. C. Preot Gh. Bejgu Secretarul Cabinetului Patriarhal; Prea Cucernicul Părinte Aurel Bălțeanu, Inspector Eparhial și Dl. Rădulescu-Cerna, Consilier de presă la Sf. Patriarhie, iar ca secretar Preotul Constantin Hașcău, Secretar Eparhial.

Ședința se deschide prin cuvântul Prea Sfințitului Episcop Dr. Antim Nica, la orele 11, arătându-se pe deoparte importanța covârșitoare a conferințelor protopopești de orientare, inițiate de Înalt Prea Sfințitul Patriarh

Justinian, iar pe de altă parte rostul întrunirii în această ședință a tuturor delegațiilor chiriarhali cu prezidarea lor.

Urmează la cuvânt Prea Cucernicul Părinte Vasile Ștefan, Consilier Administrativ la Sectorul Cultural Social, amintind centrele unde s'au ținut conferințele protopopești de orientare în cursul lunii August 1952, primirea proceselor verbale luate cu această ocazie și a rapoartelor-memorii din partea delegațiilor, precum și evidența absențelor motivate și nemotivate.

După ce fiecare delegat prezintă raportul verbal și după mai multe discuțiuni făcute pe marginea acestor informațiuni, pentru îndreptarea deficiențelor și inițierea unui plan uniform și complet, delegații în unanimitate prezintă Înalt Prea Sfințitului spre aprobare, cu toată smerenia, următoarele propuneri :

1. Subiectele pentru anul viitor să fie date din vreme și prezentate unui colectiv de profesori și consilieri verificați în problemele de orientare, pentru pregătirea materialului necesar preoțimii în astfel de lucrări.

2. Subiectele, conform dispozițiunilor inițiale comunicate la timp, vor fi pregătite de toți preoții din raion, nu numai de colectivul restrâns din care se aleg cele mai reușite.

3. Ținerea cât mai repede a unei conferințe la Centrul Eparhial, cu toți Protoiereii de raioane, pentru ca să li se poată aduce la cunoștință toate dispozițiunile și măsurile aflate de bine, pentru o bună conducere a protopopiatelor și o bună reușită a conferințelor protopopești, atât din punct de vedere profesional, cât și din punct de vedere cultural-social, formulându-se toate sarcinile.

4. Înlăturarea unor protopopi de raioane care nu au corespuns sarcinilor ce le-au fost încredințate.

5. Rapoartele-memorii ale delegațiilor chiriarhali trebuie să fie înaintate Centrului Eparhial, separat de rapoartele de decontare a sumelor cheltuite cu transportul și de procesele verbale redactate în cursul conferințelor, care se înaintează de părinții protopopi. Din ele în mod fidel și obiectiv, Centrul Eparhial trebuie să constate maniera în care se prezintă preoțimea noastră dintr'un Raion, felul cum pune ea problemele și felul cum se antrenează la discuții, precum și calificarea celor antrenați în discuții.

6. Problemele de ordin profesional, evidențiate în conferința administrativă prezidată de Prea Cucernicii Părinți Protoierei, să fie prezentate de către consilierul administrativ cultural într'o ordine de zi, cu referat, delegatului chiriarhal cu ocazia instructajului ce premerge conferințelor de orientare, pentru ca să se poată avea o evidență precisă a prezentării lor, a posibilităților de rezolvare în ședință, de delegatul chiriarhal și a acelor care urmează a fi rezolvate de Centrul Eparhial cu ajutorul organelor competente.

7. Telegramele de omagii trimise cu aceste ocazii, să fie propuse din partea preoțimii și nu de delegatul chiriarhal.

8 Absențele dela astfel de conferințe să fie riguros cercetate de Prea Cucernicii Părinți Protopopi, pentru aflarea motivelor care le-au determinate. Motivarea sau nemotivarea se va face în ședință de către președinte la propunerea P. C. Părinți Protopopi. Aceasta însă nu scutește pe niciun preot de a nu-și înainta, în termen, conferința și rezumatele, sau a le prezenta prin colegi biroului în ziua conferinței.

9. Președinții acestor conferințe protopopești, trebuie să aibă cunoștință din timp de temele date, măcar pentru un trimestru al anului viitor și atât dâșilor, cât și prea Cucernicilor Părinți Protopopi să li se dea de Sectorul Cultural Social, câte un normativ și câte o schișă a acestor teme programate.

10. Toate temele bine lucrate, vor fi prezentate de către delegații cu prezidarea conferințelor, la Sectorul Cultural Social, pentru ca din ele să fie aleasă cea mai bună, pentru a fi publicată în buletinul eparhial, iar autorul ei evidențiat.

11. Intrucât instrucțiunile date de Centrul Eparhial, în legătură cu menținerea contabilității la parohii sunt prezentate de preoțime ca fiind în contradicție cu instrucțiunile trimise de Ministerul Cultelor, ai cărui inspectori pe teren fac dese observațiuni în această cauză. Contabilitatea Eparhială să fie îndrumată ca, în cel mai scurt timp să pregătească materialul necesar de îndreptare, fie pentru a lămuri preoțimea, printr'un ordin circular, fie pentru ca acest material, să fie prezentat și prelucrat în conferința protoiereilor ce va avea loc la Centrul Sf. Arhiepiscopii.

12. Să se fixeze durata timpului în care să se desfășoare aceste conferințe, în așa fel, ca preoțimea să nu piardă posibilitățile de întoarcere acasă, cu mijloacele de locomoțiune oficiale, tren sau autobuze.

13. Să se facă intervențiile trebuitoare ca repararea materialelor necesare la construcții sau reparații de biserici, declarate șantiere, să se efectueze în ordinea în care sunt necesare construcției, nu țigla sau tablă, înainte de a avea cărămida, cimentul, varul, fierul, etc., înlăturându-se prin aceasta stocarea de materiale în curtea Sf. Arhiepiscopii.

14. Intrucât conferințele acestea își au rostul în orientarea preoților, atât în problemele sociale, cât și în cele pastorale și intrucât în atingerea acestui obiectiv greutatea cea mai mare o întâmpină din cauza lipsei de material pentru folosirea lui la dezvoltarea temelor ce li se dau, colectivul redactorilor buletinului eparhial se va îngriji să publice acest material.

După ce Prea Sfințitul Episcop Dr. Antim Nica mulțumește tuturor pentru felul cum s'au achitat de sarcinile date, în prezidarea conferințelor și de felul cum au privit problemele supuse înalt Prea Sfințitul Patriarh, pentru aprobare, declară ședința închisă, ora fiind 15 $\frac{1}{2}$.

Drept care s'a încheiat prezentul proces verbal.

P R E Ș E D I N T E,
Episcop ANTIM TÂRGOVIȘTEANU

S e c r e t a r,
Pr. Const. Hașcă

ORGANIZAREA MUNCII IN MĂNĂSTIRI

— COOPERATIVELE MEȘTEȘUGĂREȘTI —

Când Dumnezeu a așezat pe cel dintâi om în grădina raiului, printre poruncile ce i-a dat, i-a hotărît și slujba ce trebuia să facă: „Să lucreze și să păzească grădina” (Fac. 2, 15). Potrivit acestei porunci a lui Dumnezeu, omul trebuia să păstreze creația și s'o desăvârșească prin munca și opera sa personală, prin eforturile și geniul minții lui.

Munca în creștinism nu este un scop în sine, ci este un mijloc pentru existența vieții. Munca, cu alte cuvinte, este o lege de temelie a vieții. Insuși Mântuitorul Iisus Hristos, care a venit în lume să reconstitue întreaga creație, înainte de a-și începe misiunea dumnezeiască, mai întâi a exercitat meșteșugul tâmplăriei în atelierul bătrânului Iosif din Nazaret, unindu-și lucrarea sa cu opera pe care Dumnezeu neîncetat o face, pentru a putea spune: „Tatăl Meu până acuma lucrează și Eu lucrez”. Dar în acest șantier nemărginit al Tatălui, și salahorul și meseriașul calificat și tehnicianul și savantul și eroul care-și dă viața pentru anumite idealuri mari, au locul și rostul lor. Fie că unul a primit cinci talanți, altul doi sau altul un talant, fiecare are locul și rostul lui în opera vieții. Deaceia, nimeni nu trebuie să se dea în lături dela partea sa de muncă folositoare. Mântuitorul, pentru a vesti Evanghelia Sa în lume, a ales oameni, care ca și El, munciseră cu palmele. Sf. Pavel nu s'a mulțumit numai să propoveduiască Evanghelia, deși slujirea lui îi dădea dreptul la întreținere. (Luca 10, 7; II Tesal. 3, 10). El, pe lângă misiunea de apostol, în timpul liber, îndeplinea meseria compatrioților săi, lucrând pânză groasă de Cilicia, din care făcea corturi. Cu demnitățile spunea el Efesenilor: „voi știți că pentru nevoile mele și ale celor cu mine am muncit cu mâinile acestea ale mele, și toate v'am arătat că așa muncind, trebuie a sprijini pe cei slabi” (Fapte 20, 34-35). Iar Tesalonicienilor, îndemnându-i la rugăciune, le spunea: „nici n'am mâncat în dar pâinea cuiva, ci cu osteneală și trudă am lucrat ziua și noaptea, ca să nu îngreuiem pe careva din voi; nu că doar n'am fi avut dreptul, ci am voit să dăm pildă de urmat pe noi înșine. Căci și când eram la voi aceasta vă spuneam: dacă cineva nu voește să lucreze, nici să nu mănânce” (II Tesal. 3, 8-10). Aceasta era pilda pe care o dădea Sf. Apostol Pavel comunităților creștine. Pilda și învățătura sa este ca un cod al muncii pentru conștiința creștină din toate timpurile.

Cei dintâi creștini, după cele mărturisite de scriitorul Origen, (Contr. Cels. I, 28-29), primiseră cu bucurie o lege care-i făcea să semene mai mult cu Iisus din Nazaret. Ei ridicau capul plin de demnitate, când păgânii, obișnuși să disprețuiască lucrul mâinilor lor, îi luau în râs, că ei cinstesc pe fiul unei Biete Lucrătoare, care-și câștigă viața torcând”.

În cel mai vechi catehism creștin, scris la începutul secolului al II-lea, care este cunoscut sub numele de *Didahii*, se făcea următoarea precizare în legătură cu felul cum trebuiau să fie primiți în Biserică creștinii în trecere: „dacă noul venit vrea să rămână printre voi și dacă este meșteșugar, să muncească și să se hrănească, dacă n'are meserie, aveți grije să nu lăsați un creștin trândav în mijlocul vostru. Dacă vrea să trăiască fără a lucra, este un om care vrea să facă negoț din Hrislos. Feriți-vă de oameni de acest fel” (Cf. G. Chevrot: *Viața omului nou*, pag. 69).

Importanța și rostul muncii, se poate vedea însă și în vechile rândue i monahale pe care le-au dat organizatorii monahismului.

În Mănăstirile organizate de Sf. Pahomțel cel Mare, în afară de timpul folosit pentru rugăciuni, timpul celălalt se folosea pentru lucru; „mâna lucra iară mintea cele dumnezeiești gândea”. Frații de aceeași meserie locuiau într-o casă cu supraveghetorul lor. Astfel, cei care făceau pânză într-o casă; cei care făceau rogojini în alta. Cismarii, croitorii, lem-narii, fiecare în corpul lor de case, cu supraveghetorul lor, care-i conducea și care-i dădea stărețului socoteală în fiecare săptămână.

De obicei, cel mai întins lucru de mână, în Mănăstirile organizate de Sf. Pahonie, era pregătirea rogojinelor, a coșurilor și a frânghiilor. Materialul folosit la confecționarea acestor lucruri erau în special crengile de palmier, care în urma unui proces de prelucrare a materiei prime erau folosite. Este vrednic de observat că în regulile de muncă fixate monahilor Tabeniți, așa cum de altfel este caracterizată toată legislația pahomiană, se fixează cu precizie toate regulile după care trebuie să se conducă monahii.

În fiecare dimineață, după rugăciune, îngrijitorul de săptămână, lua dela Avva, dispoziții și ordine pentru tot ceea ce trebuia să îndeplinească: Frau cazuri când monahii trebuiau să iasă din Mănăstire pentru diferite ascultări. Această ieșire era în cea mai perfectă ordine. Supraveghetorul casei dintâi stătea în frunte; iar ceilalți îl urmau în ordinea caselor și a fraților. Cu o disciplină militară mergeau cu toții în rând, neavând voie să vorbească, atât pe drum, cât și în timpul ucrului, ci fiecare în tăcere, să se gândească la locurile cunoscute din Scriptură.

Masa, rugăciunile rânduite, erau fiecare păzite, la timpul lor, ca și la Mănăstire. În genere organizarea lucrului în Mănăstirile Pahomiene ajunsesese la norma, ca munca să nu îngreueze pe nimeni. Regulamentul spune: „frații să nu fie siliți să facă prea multe lucruri, ca lucrul cu măsură să le fie o plăcere și nu un chin”, iar Îngerul poruncise Sf. Pahonie: „rânduiește lucrul potrivit cu puterea fiecăruia, lucrurile mai grele să se dea celor mai tari, iar cele mai mici și ușoare celor slabi”. Deasemenea lenea și cârtirea nu erau încurajate nici într'un fel în rânduelile pahomiene. Dacă cineva se plânga de supraveghetorul lui, că a fost pus la muncă prea

grea, se cerceta plângerea sa și dacă plângerea era întemeiată, supraveghe-torul primea dela Avva cuvenita povață ; iar dacă plângerea era nedreaptă, el era sfătuit până de cinci ori, să nu mai ceartească și dacă totuși era nemulțumit, se socotea între bolnavi, fiind trimis la infirmerie, unde i se dădea mâncare până ce singur se întorcea la lucru, rușinat de tot cecece a făcut.

După regulile Sf. Pahonie, lucrul făcut de monahi în Mănăstiri, tre-buia să fie folosit pentru nevoile personalului mai întâi, iar lucrul ce era în plus trebuia să fie vândut. De aceea stătea la dispoziția economului și casierului principal, două corăbii cu care se trimeteau mărfurile Mănăsti-rilor la Alexandria sau în alte părți pentru vânzare, aducând înapoi la Mănăstire toate cele de trebuință obștei. (Conf. Vechile Rândueli ale vieții monahale, pag. 128-134).

Sf. Vasile cel Mare, căutând să justifice în regulile sale necesi-tatea muncii pentru monahi, sprijină aceste reguli pe anumite texte din Sf. Scriptură.

Folosind textul din Evanghelia după Sf. Matei, (10, 10) el spune : „nu oricine este vrednic de hrana sa, ci acela ce lucrează. Monahul trebuie să muncească făcând cu mâinile sale lucruri folositoare, ca să aibă din ce da și celor ce au nevoie” (Efeseni 4, 28).

Scopul muncii după Sf. Vasile cel Mare este oțelirea trupului și iubirea aproapelui, „muncind să sprijinim pe cei slabi” (Fapte 20, 35). „Cine nu vrea să lucrează să nu mănânce” (II Tesal. 3, 10). Deaceea pe cât de tre-buincioasă este pentru fiecare mâncarea zilnică, tot pe atât de trebuincios este și lucrul, după măsura puterii noastre”.

Dar care sunt indeletnicirile potrivite chemării călugărești după Sf. Vasile ? Dela început Sf. Vasile precizează că trebuie alese meșteșugurile care nu strică pacea și tăcerea vieții noastre, care nu cer multe griji pentru procurarea materiei prime, iar lucrurile să le facem să se poată vinde ușor și să nu pricinuiască întâlniri necuviincioase între bărbați și femei. Orice lucru făcut de monahi trebuie să fie simplu și ieftin. Sf. Vasile recomandă în special meșteșugul cismăriei și al țesutului, însă un țesut simplu de folos oamenilor care muncesc. Tâmplăria, lemnăria, fierăria și plugăria, desi sunt de trebuință în viață și aduc mult folos, dar când strică tăcerea, sau abat pe frați dela unitatea vieții, ele nu se recomandă. Se recomandă meșteșugurile prin care monahii pot să-și inchine viața nevoițelor celor cucernice, nedepărtându-se de cântarea psalmilor și a rugăciunilor.

Plugăria se recomandă numai când pământurile nu sunt prea departe de Mănăstire și numai când nu se pricinuesc certuri și turburări cu ve-cinii (Reg. 38).

Sunt interzise ocupațiunile cu caracter negustoresc și cu câștig neîn-găduit. Fiecare trebuie să lucreze la cecece a fost rânduit ; nu cecece vrea,

ci ceea ce i se dă, nu ceea ce dorește, ci ceea ce este învățat de alții să facă, pentru că voia lui, voia monahului este încredințată în mâna altora.

După regulile Sf. Vasile, fiecare monah trebuie să-și dea osteneala ca lucrul lui să fie cât mai bine făcut și nici nu era îngăduit ca un monah să umble cu mai multe indeletniciri, pentru că aceasta dovedește nestatornicie. De asemenea, cel ce era încadrat în muncă, trebuia să lucreze, nu numai să-și acopere nevoile personale, dar să ajute și pe cel nevoiaș, îndeplinind legea Domnului care spune: „am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc”, (Mat. 25, 35); iar cel care vrea să meargă spre desăvârșire, acela trebuie să lucreze zi și noapte, ca să aibă de unde da și celui care cere (Efes. 4, 28).

În regulile Sf. Vasile cel Mare se recomandă că toți cei cari au ascultări, sunt datori să aibă grijă în mod deosebit de uneltele ce le sunt încredințate; iar cel ce nu va avea grijă, sau va strica uneltele, să fie judecat ca un batjocoritor de cele sfinte, pentru că toate acestea – după Sf. Vasile – sunt aduse în dar Domnului și sfințite Lui. (Pravila mică). Munca și uneltele folosite în muncă fac parte din marele proces de creație la care este angajat omul, continuând creația lui Dumnezeu.

În regulile Sf. Vasile se arată și felul cum să se vândă lucrurile făcute de călugări. „Vânzarea să se facă la un loc cât mai aproape de Mănăstire, iară prețurile să fie cât mai reduse”.

Sf. Vasile arată că monahul nu poate nici o clipă să dispună de sine și nici să lucreze ceva de sine, fără voia starețului. „După cum unealta nu se poate mișca fără meșter și după cum nici un mădular din trupul nostru nu se poate despărți de trup, nici monahul nu poate să facă ceva fără voia starețului”. Numai cei bolnavi erau scutiți de lucru, dar și acestora li se dădea recomandarea să se gândească la cuvintele din Scriptură: „oare Hristos n'a suferit până la sânge, luptând împotriva păcatului?” (Evrei 12, 4). De aceea și călugărului îi trebuie sârguință și răbdare până la moarte (conf. Vech. Rând. ale Vieții monahale, pag. 428-429).

Regule și dispoziții în legătură cu organizarea muncii, se găsesc și la alți Cuvioși Părinți, cum ar fi Sf. Ioan Casian, Teodor Studitul, Benedict de Nursia și alți organizatori, despre ale căror opere se pot spune multe lucruri. Nu este însă locul ca să aprofundăm această chestiune aici. În general regulile Sf. Pahomie și ale Sf. Vasile cel Mare, au fost ca un fel de îndreptar pentru toți monahii, atât în ceea ce privește organizarea muncii, cât și în ceea ce privește duhovniceasca disciplină în Mănăstiri. Aceste reguli au fost cunoscute și de călugării Mănăstirilor noastre, care prin strădania și priceperea lor, au lăsat în istoria Bisericii noastre destule urme de vrednicie.

În istoria monahismului nostru, cunoaștem călugări cari s'au ocupat cu diferite indeletniciri practice: călugări pictori, sculptori, caligrafi, tipografi; cunoaștem călugări cari s'au ocupat cu lucrări de artă, care fac

cinste monahismului și care sunt apreciate și astăzi chiar de criticii cei mai severi. Aceste ocupațiuni au fost însă ocupațiuni izolate, indeletnicindu-se cu dânsle un număr restrâns de monahi; mai mult cei ce aveau talent, cei ce aveau chemarea pentru asemenea preocupări artistice-meșteșugărești.

Știm că Sf. Nicodim se pricepea la construirea de clădiri din lemn și piatră, dar știm despre el că a sădit vie, și conducea vinul pe olane direct în pivnița Mănăstirii în butoaie enorme; el a sădit grădini de nuc și de castani și era caligraf de seamă, lăsându-ne un Evangheliar scris cu mâna sa la Mănăstirea Prislop, în 1404, împodobit cu frontispicii și inițiale artistice (conf. Pr. Prof. St. Lupșa: Studii Teologice, anul II, 1950 pag. 397).

Știm deasemenea că monahii Sfântului Nicodim dela Vodița-Tismana sau Prislop se ocupau și ei cu anumite indeletniciri practice, însă în măsura în care Mănăstirile au fost inzestrate cu moșii, cu sate și cu fel de fel de acareturi, munca și preocupările călugărilor au început să se îndepărteze din ce în ce mai mult dela rânduiala vechilor așezăminte, ei ocupându-se, în afară de pravila și slujbele bisericești, de administrarea și munca acestor proprietăți agricole.

Dacă în tipografiile dela Govora, dela Snagov și dela Mănăstirea Antim lucrau călugării, nu trebuie să credem că toți monahii din timpul acela erau organizați într'o breaslă de meșteșugari tipografi. Dacă unii din călugării dela Bistrița lui Alexandru cel Bun, se ocupau cu albinăritul sau dacă ucenicii stareșului Paisie dela Neamțu știau și anumite meșteșuguri, înființând în Mănăstire ateliere de croitorie, cismărie, tâmplărie, farmacie, fesoitorie, etc., totuși nu putem spune că monahismul a fost organizat după un sistem de muncă unitară. Din ceea ce se cunoaște din istorie se poate constata că aproape în fiecare Mănăstire au fost călugări cari s'au ocupat cu indeletniciri practice, însă ocupațiunea mai de seamă a călugărilor a fost *plugăria*.

Această ocupațiune era cerută de nevoile locale, de nevoile gospodărești ale fiecărei Mănăstiri, întrucât fiecare Mănăstire - după cum știm - a avut mari proprietăți agricole a căror lucrări și administrație cerea o întreagă masă de muncitori. Această ocupațiune a făcut de multe ori ca monahii să-și piardă liniștea lor sufletească, să se instrăineze de duhul tăcerii și al rugăciunii, recomandate dintru început de marii organizatori ai monahismului.

Venind prea des în contact cu lumea care muncea pământurile mănăstirești, ivindu-se de multe ori conflicte sau litigii în legătură cu aceste proprietăți, o parte din călugări, aproape fără voia lor - ci prin natura ocupațiunii lor - au pierdut din ce în ce adevăratul lor rost, viața duhovnicească și unitatea spirituală, despre care vorbea Sf. Vasile cel Mare, destrăbându-se în preocupări străine de duhul adevăratului monahism

Așa s'a făcut că în decursul timpului, unii din monahi s'au mulțumit să trăiască din veniturile ce le aduceau proprietățile mănăstirești, iar alții au căutat să-și dobândească ei singuri proprietăți și să se desprindă de trunchiul obștei, trăind fiecare de sine, viața lor ajungând un fel de compromis și o sfidare a jurămintelor depuse, atunci când au îmbrăcat haina călugărească.

Dar vremurile nu stau pe loc, viața este în continuă curgere, aducând mereu schimbări și innoiri.

Cred că e bine să se spună că agricultura nu se mai potrivește sub nicio formă pentru Mănăstiri și pentru monahi.

De aceea forul superior de conducere al Bisericii noastre Ortodoxe, Sf. Sinod, în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Patriarh Iustinian, - care, cu mintea clar văzătoare și cu spiritul său de adevărat arhipăstor a luat o serie de măsuri pentru reorganizarea monahismului după adevăratele lui predanii mănăstirești, -, a rânduit ca munca și disciplina din Mănăstiri să se adapteze vremurilor și imperativelor actuale.

Potrivit hotărârilor luate de Sf. Sinod, averea mobilă și imobilă, aflată în proprietatea personală a monahilor și monahiilor, a fost inventariată, trecându-se în proprietatea comună a Mănăstirilor. Deasemenea, tot în vederea creerii condițiunilor favorabile introducerii vieții de obște și pentru încadrarea într-o muncă constructivă a personalului monahal, Sf. Sinod a luat măsuri ca toate atelierele casnice, proprietatea monahilor și monahiilor, să fie desființate, iar sculele, uneltele, instalațiile, materiile prime și toate comenzile, să treacă pe seama și în proprietatea Mănăstirilor, organizându-se producția în comun. Această producție în comun s'a organizat în Mănăstirile cele mai de seamă din Țară, sub forma cooperativei meșteșugărești, iar în Mănăstirile mai mici sub forma atelierelor mănăstirești.

Dar, care sunt principiile după care se organizează munca într-o cooperativă meșteșugărească mănăstirească?

Potrivit Statutului tip, după care se conduc toate cooperativele meșteșugărești, maicile sau călugăriile dintr-o Mănăstire, au dreptul să se asocieze din voință proprie în cooperativă meșteșugărească, pentru ca prin muncă și mijloace comune, să creeze, în locul atelierelor înapoiate, o întreprindere colectivă de producție, pusă sub protecția Statului, care folosește o tehnică superioară (art. 1).

În cooperativă poate să se înscrie orice frate și orice soră, care a împlinit vârsta de 16 ani; iar o cooperativă nu se poate constitui decât cu cel puțin 25 membri (art. 7).

Conducerea cooperativei repartizează fiecărui membru din cooperativă munca potrivită aptitudinilor lui în producție, pentru ca această muncă să se desfășoare în cele mai bune condițiuni. Niciun membru al cooperativei

nu are dreptul să refuze munca ce i se încredințează și nici nu are dreptul să lipsească dela muncă fără motive bine justificate (art. 19, 23).

Scopul acestor cooperative este mărirea producției de mare consum, deservirea trebuințelor celor ce muncesc, îmbunătățirea neîntreruptă a condițiilor de trai și ridicarea nivelului cultural și profesional al membrilor din cooperativă (art. 2).

Cooperativele mănăstirești se conduc după acelaș statut, după care se conduc toate cooperativele meșteșugărești, cu excepția destul de importantă, a art. 46 bis, adăugat special pentru cooperativele mănăstirești, care prevede: „Controlul și îndrumarea cooperativelor din Mănăstiri se va face numai în prezența organelor de conducere bisericească sau a delegaților acestora.

„Munca în cooperativele din Mănăstiri să se desfășoare în afara orelor de rugăciune. Utilajul va fi dat de către Mănăstire cooperativei, sub titlu de folosință”, spre deosebire de prevederile art. 5 din statut care prevede că: „toate uneltele de lucru, mașinile și întreg utilajul ce-l posedă membrul cooperator, devine proprietatea comună a cooperativei”.

Prin crearea cooperativelor meșteșugărești în Mănăstiri, monahii și monahiile au fost încadrați în câmpul muncii, reușind ca prin munca și priceperea lor, să producă diferite articole de larg consum și articole de artă națională: covoare pentru export, pânză, articole de croitorie, cusături și împletituri de tot felul, pentru nevoile clasei muncitoare și pentru comerțul de stat; ceramică și jucării pentru copii, folosind în munca lor atât materiile prime cu care au fost programați, cât și deșeurile și resursele locale.

Prin încadrarea aceasta în cooperativele meșteșugărești, munca personalului din Mănăstiri nu mai este pusă în slujba intereselor personale, cum de obicei s'a făcut în cele mai multe din Mănăstiri, ci este o muncă pusă în slujba colectivității, trecându-se prin aceasta dela sectorul particular ale intereselor proprii, la sectorul socialist de muncă organizată. Munca făcută în cooperativele mănăstirești are acelaș coeficient de valorificare cu munca celor din uzine și fabrici, cu munca țăranilor harnici de pe ogoare, pentru că pânza făcută în Mănăstiri, ajunge să fie purtată, atât de țăranul de pe ogoare, cât și de muncitorul din fabrică.

Covoarele și cusăturile naționale, făcute cu atâta măiestrie de mâinile harnice ale maicelor, fac cunoscut specificul comorilor noastre de artă populară, culorile munților noștri, florile de pe întinsul câmpiilor noastre, cerul Patriei noastre...

Datorită muncii lor, monahii și monahiile Mănăstirilor noastre primesc salarii după randamentul muncii lor. Din salariile lor pot să-și asigure o viață mai bună, organizându-se în Mănăstiri masă în comun.

În cursul anului 1951 - anul de începere al cooperativelor meșteșugărești în Mănăstiri, - personalul monahal, care numără 1084 maici și călugări încadrați în cooperative meșteșugărești au produs mărfuri a căror manoperă se ridică la suma de 42.008.754 lei. Salariile directe încasate de acest personal se ridică la 27.167.268 lei; iar salariile indirecte administrative, la lei 2.394.172.

În atelierele mănăstirești, au lucrat 220 maici și călugări, realizând comenzi a căror manoperă este de lei 937.426, în afară de lucrările executate fără preț de cost pen'ru nevoile proprii ale personalului din Mănăstiri.

În cele ce urmează, vom da anumite date în legătură cu producția și cu sumele încasate de cooperativele meșteșugărești din Mănăstirile Arhiepiscopiei Bucureștilor și anume vom da anumite date despre cooperativele meșteșugărești dela Mănăstirea Țigănești și Mănăstirea Pasărea, urmând ca datele, în legătură cu celelalte cooperative din Mănăstirile Arhiepiscopiei Bucureștilor, să fie date în'r'un alt număr al revistei.

1. *Cooperativa meșteșugărească din Mănăstirea Țigănești*

Această cooperativă a fost constituită în ziua de 23 Dec. 1950, începându-și activitatea la 2 Ianuarie 1951, cu un număr de 91 cooperatoare, care au subscris drept capital social suma de lei 274.400.

La sfârșitul anului 1951 numărul cooperatoarelor a ajuns la 106. În baza statutului, capitalul subscris a fost de lei 328.400, repartizați: 82.100 lei fond de bază și 246.300 lei fond social. Până la 31 Dec. 1951 s'a vărsat în contul capitalului subscris suma de lei 93.100; rest de vărsat 235.300 lei. În procente, capitalul social subscris vărsat este de 28%.

În cooperativă, în cursul anului 1951 au funcționat 3 secții:

1. Secția covoare, cu 29 lucrătoare
2. „ confecții „ 28 „
3. „ țesut „ 49 „

Din aceste lucrătoare au lucrat în permanență în cooperativă 72 persoane.

Activitatea lucrătoarelor la cele trei secții a dat în cursul anului 1951 următoarea producție:

- Covoare	235	m ²	in val. de lei 1.173.044
- Șorțuri pt. pers. de îngrijire.	10.575	buc.	„ „ „ „ 387.009
- Fote plisate diferite modele.	271	„	„ „ „ „ 1.394.158
- Chiloși de sport	5.350	„	„ „ „ „ 119.748
- Pânză zefir muncitoresc . .	3.189	m.	„ „ „ „ 150.970

- Gulerase pentru trupă	2.389 buc.	"	"	"	"	13.386
- Șorțuri pentru copii	180 "	"	"	"	"	58.880
- Stofă	68 m.	"	"	"	"	5.440
- Halate	555 buc.	"	"	"	"	80.109
- Cămăși de noapte bărbătești.	12 "	"	"	"	"	30 000
- Pijamale	145 "	"	"	"	"	31.508
- Truse de doc	1.746 "	"	"	"	"	27.342

Valoarea lucrărilor executate este de lei 3.471.590.

Din această sumă s'au plătit salarii directe în valoare de lei 2.014.495, salarii indirecte 213.072 lei; C.A.S. 248.504 lei; diferite impozite 355.603 lei; cheltueli de regie 179.117 lei; beneficii 107.508 lei; valoarea materialelor din magazie 363.291 lei.

În cursul anului 1952 - dela 1 Ianuarie - 1 Iunie, Cooperativa din Mănăstirea Țigănești are următoarea situație :

- Covoare	39,50 m ²	în valoare de lei	13.690,40
- Șorțuri negre	12.185 buc.	"	20.176,81
- Fote	26 "	"	7.488,—
- Braie	115 m.	"	3.737,50
- Fețe de pernă	114 buc.	"	359,52
- Cearșafuri	123 "	"	304,02
- Dosuri de pernă	139 "	"	261,32
- Saltele de pae	45 "	"	690,28
- Țesături naționale	17 m.	"	1.063,83
- Preșuri-covor	132 m ²	"	10.149,37
- " populare	1.227 m.	"	16.206,20
- Bluze de damă	41 buc.	"	1.204,85
- " tricolore	13 "	"	1.430,—
- Șorțulețe pentru copii	171 "	"	1.991,95
- Batiste	360 "	"	1.214,10
- Fețe de masă țesute	10 "	"	1.168,60
- Rochițe pentru fete	145 "	"	2.958,—
- Pijamale de finet	10 "	"	350,—
- Nasturi de lemn	5.412 "	"	3.276,—

Din suma incasată în valoare de lei 88.730,62, s'a plătit :

Salarii muncitori : lei 46.763,48; salarii administrative lei 5.661,10; C.A.S. lei 5.028,28; impozite lei 16.591,11; cheltueli de regie lei 11.145; și beneficii, cuprinse în diferite materiale, lei 3.541,51.

Cooperativa are astăzi 5 secții : covoare, confecții, țesut, strung și cismărie, angajând în muncă pe toate maicile în stare să muncească și organizându-și producția din-ce în ce mai bine.

2. Cooperativa meșteșugărească din Mănăstirea Pasărea

Statutele acestei cooperative au fost aprobate la 19 Dec. 1950, iar activitatea și-a început-o în ziua de 2 Ianuarie 1951.

Cooperativa are 3 secții, încadrând în muncă 81 de cooperatoare.

Secția de covoare cu 26 lucrătoare,

"	"	țesătorie	"	38	"
"	"	confecții	"	17	"

Capitalul social subscris a fost dela început de lei 292.400, fiind repartizat în modul următor: 73.100 lei fond de bază, iar lei 219.300 fond social.

În cursul anului 1951 s'au mai înscris încă 29 cooperatoare, cari au subscris suma de 87.000 lei, drept capital social, ajungându-se astfel la sfârșitul anului, ca unitatea cooperatistă să aibă înscrise 110 cooperatoare, cu un capital social subscris, care totalizează suma de lei 379.400. Din acest capital social s'a vărsat suma de lei 94.000 sau circa 25% din capitalul subscris.

Cooperativa n'a fost planificată cu materiale decât la secția covoare, care a lucrat în contul societății Româno-Export, la fel ca și la Mănăstirea Țigănești. Celelalte secții au lucrat în contul altor cooperative meșteșugărești mai mari, cu materiale repartizate de U.C.E.C.O.M. sau Uniunea respectivă.

Producția cooperativei înfățișează următoarele realizări :

- Covoare oltenești clasice	126 m ² în valoare de lei 1.220.425
- Cerguțe	89 " " " " " 164.680

Prin contractul încheiat cu Româno-Export, cooperativa trebuia să livreze lunar 16 m.p. covor diferite modele. Cooperativele au depășit însă prevederile contractului, cu 22,81 m.p.

- Pânză	2881 m. în valoare de lei 164.680
- Mătăsică	84 " " " " " 20.078
- Chingă	63 " " " " " 7.094
- Fote	98 buc. " " " " " 570.770
- Li și poale	20 " " " " " 23.300
- Diferite tricotaje	47 " " " " " 9.365
- Cămăși	1019 " " " " " 152.995
- Pijamale	100 " " " " " 11.500
- Halate pentru medici	610 " " " " " 87.670
- Rochițe	119 " " " " " 44.587
- Chiloși	1060 " " " " " 34.419
- Truse militare	10710 " " " " " 189.495
- Ismene	295 " " " " " 16.815
- Măști sanitare	200 " " " " " 13.020

~ Șorțuri sanitare	100	"	"	"	"	"	5.772
~ Capoate	298	"	"	"	"	"	61.268
~ Bluze	30	"	"	"	"	"	17.080
~ Pantaloni	90	"	"	"	"	"	2.941

Pe lângă producția de mai sus, dela secția de confecții, cooperatoarele au confecționat din 500 m. diferite cupoane, cumpărate dela Cooperativa Munca Colectivă, următoarele articole :

~ Bluze	18 buc.
~ Cămăși bărbătești	65 "
~ Fuste și bluze	12 "
~ Chiloși	60 per.
~ Spielhosen	16 buc.
~ Rochițe	80 "

Aceste articole au fost vândute cu 93.715 lei.

Deasemenea s'au mai lucrat din deșeuri de lână, puse la dispoziție de U.C.E.C.O.M., 20 de fote în valoare de lei 122.190, precum și alte articole ca: fulare, ciorapi, etc., în valoare de lei 3.808.

Din sumele incasate de cooperativă, s'au făcut următoarele plăți :

Salariile personalului muncitor : 1.806.282 lei; salarii administrative 241.286 lei; C.A.S. 194.894 lei; cheltueli de regie 109.230 lei; impozite 283.265 lei materiale folosite în procesul de producție 299.763 lei; și beneficii 102.884 lei.

În cursul anului 1952, dela 1 Ianuarie până la 1 Iunie, cooperativa meșteșugărească dela Mănăstirea Pasărea a avut următoarea producție :

~ Covoare	34 m ²	in valoare de lei	12.030,43
~ Mănuși militare	7913 buc.	"	39.353,40
~ Slipuri	1800 "	"	1.729,—
~ Cămăși bărbătești	892 "	"	3.001,—
~ Preșuri din deșeuri	1145 m.	"	42.642,80
~ Fote	8 buc.	"	2.344,—
~ Stofe de damă	1000 m.	s'a primit aconto	21.408,—

Pentru producția de mai sus s'a incasat suma de 122.508,63 lei. Din această sumă s'au făcut următoarele plăți :

Salarii pentru muncitori lei 62.253,15; salarii administrative lei 4.458,60; C.A.S. lei 5.639,68; impozite lei 25.772; diferite cheltueli de regie lei 4.917,36; furnizori achitați lei 9.031, și beneficii cuprinse în diferite materiale 8.476,74.

Din datele ce am inserat mai sus, în legătură cu producția și cu munca desfășurată în cooperativele meșteșugărești din Mănăstirile Țigănești și Pasărea, se poate constata în mod neîndoelnic, că personalul monahal

din aceste Mănăstiri s'a încadrat în procesul de muncă productivă. Această încadrare în muncă trebuie susținută și organizată în sensul ca tot personalul mănăstiresc să fie angajat în munca meșteșugărească din cooperative făcând ca viața Mănăstirilor să intre pe adevăratul ei făgaș de trăire spirituală, în disciplină și rugăciune curată, în muncă constructivă spre folosul și cinstea celor ce muncesc.

Monahismul este chemat să-și organizeze viața după vechile predanii mănăstirești, următor acelorași năzuinți și idealuri sfinte, adaptându-se însă, cu folos și rânduială, transformărilor sociale de astăzi, prin încadrarea într-o muncă organizată și productivă, pe noi baze folositoare Bisericii și Patriei noastre.

Arhim. JUSTINIAN FLOREA

PRACTICI CULTICE DENATURATE

Sf. Apostol Pavel spune, că acum vedem cele de dincolo, în ghicitoră (I Cor. XIII, 12).

Așa dar, în condiția noastră pământească, realitățile spirituale nu sunt prinse aidoma, ci numai întrezărite și redate adecvat, prin mijloace care să justifice și să sprijine intuiția noastră în acest domeniu.

Cred că, plecând dela această intuiție figurativă a Sf. Apostol Pavel, despre realitățile de dincolo de simțurile trupului, ne putem explica și justifica mai clar sensul unor acte de cult, care nu pot fi altfel decât așa cum le-a orânduit Sfinții Părinți. Aceste acte au rațiuni adânci și numai pe temeiul acestor rațiuni au fost ele stabilite și orânduite. În linii mari, cultul nostru divin nu are nimic caduc; deaceia, cadrul lui nu este lăsat la bunul plac, la intuiția sau inspirația de moment a slujitorului, și nimeni nu este îndreptățit a-l schimba. Dacă în Tipicul nostru se spune pe alocurea: «Cum va voi cel mai mare», aceasta în niciun caz nu însemnează capriciu și arbitrarie. Iar această specificare se face numai în cazuri cu totul mărunte și care nu aduc o schimbare a sensului, care, adică, nu contrazice prima posibilitate.

Așa, spre exemplu, dacă la prefacerea elementelor Sf. Euharistii, ușile împărătești și perdeaua stau închise, Tipicul nu adaugă aici: «Cum va voi cel mai mare», căci aceasta ar contrazice primul aspect, singurul cu o rațiune și un sens adânc.

Cultul divin ortodox, prin felul cum se desfășoară, ne înfățișează analogic și simbolic, etape din iconomia mântuirii. Chipul în care decurg analogiile și simboalele, arată că ele nu pot fi nici înlocuite, nici schimbate, căci s'ar falsifica rațiunea și raportul dintre realitatea spirituală, nevăzută simțual, și modul de a o reda accesibil intuiției noastre. Slujitorul nu face decât ceea ce a fost odată, ab initio.

Pot fi oare redate schimbat datele istoriei, fără riscul de a nu mai fi istorie veridică?!...

Poate arta să redea o realitate în alte linii decât acelea în care se mișcă realitatea ca atare?... Poate să modifice o bucată de creație muzicală, micșorând, multiplicând sau eliminând numărul și valoarea notelor și totuși să credem că această schimbare reprezintă exact ceea ce a consumat odată sufletul geniului creator?... Iată atâtea întrebări la care nu se poate răspunde decât negativ.

În simbolismul cultului divin lucrurile se petrec, am zice, similar. Noi nu avem altă posibilitate de a reda realitățile spirituale decât prin analogie și simbol. Calea lor este ultima și singura posibilitate în această materie. Dar analogia și simbolul trebuie să aibă o rațiune și trebuie să respecte sensul firii lucrurilor, căci altfel ele rămân seci de conținut. Ori, se știe că, nicio minte sănătoasă nu lovește în vânt. Denaturarea nu poate aduce nimic în plus; întotdeauna ea strică.

1. Să luăm un exemplu. Cele șapte Laude, Sf. Liturghie, ca și ierurgile în general, încep cu binecuvântarea și se termină cu otpustul. E vorba dar de un început și un sfârșit. Realitățile spirituale din iconomia mântuirii redată prin aceste părți din cult, sunt încadrate în anumite linii de timp, și la propriu și la figurat. Atât începutul, prin binecuvântare, cât și sfârșitul lor prin «otpust», marchează deosebirea dintre părți, și ca sens și ca timp în care se desfășoară. Realitatea spirituală care lucrează prin ele rămâne mereu aceeași, dar mereu lucrează în alt chip, până s'a desăvârșit mântuirea. Aceste etape, redată prin cult, au o continuitate desăvârșită, deoarece același Dumnezeu a grijit totdeauna pentru mântuirea noastră. Din acest punct de vedere cultul nostru divin este un tot unitar desăvârșit, dar armonizat din mai multe părți, după cum a ajuns la împlinire procesul mântuirii noastre. Căci, chipul în care noi am sesizat și ne-am făcut părtași la această grație divină, încă dela început, se împarte în etape bine distincte. În cultul divin, prin analogie, ele sunt demarcate prin binecuvântare și prin «otpust».

Deci se pune întrebarea: se poate trece la Sf. Liturghie fără a mai face otpustul Utreniei? Socotim că nu. Dacă se poate, atunci avem neapărat nevoie de o rațiune a lucrului, de un sens al lui. Un frate îmi spunea că se poate, atunci când se trece imediat dela Utrenie la Sf. Liturghie. Dacă aceasta ar fi o rațiune justă, atunci să o împingem la limită și să zicem: un preot fiind solicitat să facă, una după alta, slujbe la mai mulți credincioși, în aceeași zi, numai la prima slujbă va da o binecuvântare, iar otpustul îl va face abia la ultimul credincios, căci doar trece repede dela unul la altul și deci dela o slujbă la alta. După această rațiune, ar mai putea scurta și alte părți cari se repetă.

Socotim că a trece la Sf. Liturghie fără otpustul Utreniei, ne facem culpabili de o abatere dela firea lucrurilor.

Utrenia preînchipue zorile mântuirii, razele soarelui ce are să răsară. Sf. Liturghie însemnează soarele de amiază, drama mântuirii din plin, desăvârșită, consumată. Dacă în natură este o deosebire între zorile dimineții și soarele de amiază, pe care penelul niciodată nu le-a confundat în creația de artă, socotim că realitățile duhovnicești pe care le redăm prin analogie, nu se pot confunda. A nu face otpustul Utreniei și a trece direct la Sf. Liturghie, însemnează a trece la o nouă perioadă fără a se fi terminat o altă perioadă — cea precedentă. Ori, aceasta este un non-

sens, după însăși logica rațiunii. Ceeace săvârșim noi prin nenumărată repetare, este și trebuie să rămână ceea ce a fost odată ab origine.

După același sens, este imposibilă săvârșirea Sf. Liturghii fără Utrenie, după cum sfârșitul lumii nu va veni înainte de a se consuma semnele «primăverii» acestui universal sfârșit (vezi: Matei, cap. 24). Deci, lucrurile se consumă în integritate, pentru a face loc altei stări a lucrurilor. Imixtiuni nu se cunosc nici în natură.

II. Un alt aspect. În bisericile noastre, altarul este despărțit de naos prin catapeteasmă. Accesul dintr-o parte în alta se face prin ușile împărătești și prin ușile îngerești. Catapeteasma a fost ridicată nu pentru a nu se trece din altar în naos, ci invers. Cei din naos, credincioși, nu au acces în altar. Sfinții slujitori, cari au acces în cele mai înalte au, firește, acces și în cele de mai jos. Pentru aceasta s'au făcut ușile. De fapt, în anumite momente, ele nu se deschid pentru slujitori, pentru că, întră sau iese însuși Arhiereul cel veșnic, care este Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Pe de altă parte, sunt anumite momente din cult când, înfricoșata lucrare divină nu poate fi expusă pr'virii credincioșilor. Aceste realități spirituale sunt redată și ele prin acte de analogie sau simboale. Pentru aceea, a nu respecta strict închiderea sau deschiderea Sf. Uși, înseamnă a nu respecta rațiunea lucrurilor, înseamnă a rămâne în afară de realitatea primară și tainică a lucrării, înseamnă a nu ne mișca în ritm cu aspectul «ab origine» al acestei lucrări sfinte.

La sfințirea Jertfei celei nesângeroase, ușile nu pot rămâne deschise, căci acest act nu l-au văzut decât Ucenicii, și numai lor le-a fost îngăduit să-l săvârșească. Am putea spune că acest act face parte d'nt'r'o inițiere la care i-a făcut părtași Mântuitorul pe Apostoli, și prin ei pe urmașii lor legiuți. Deaceia zicem că aici Sf. Ingeri doresc să vadă cu ochii lor chipul Sfintei Jertfe și să se îndulcească de dumnezeiasca și Sf. Liturghie. Ori, ceea ce nu este dat nici Ingerilor, poate fi expus privirii credincioșilor?...

Căci, mai la vale, în aceeași rugăciune, zicem că «aducem daruri și jertfe pentru păcatele noastre și pentru neștiințele norodului».

Deci credincioșii din naos n'au ce ști și n'au a cunoaște nimic, ca să zicem așa, din procedura acestei săvârșiri. Ea rămâne ascunsă privirilor ca și mintii credincioșilor.

Prin fragmentul de rugăciune redat mai sus, și mai cu seamă prin expresia: «pentru neștiințele norodului», înțelegem că omul, în chip obșnuit, păcătuiește din slăbiciunea firii și din neștiință.

Dar el nu-și poate sublinia cunoașterea și puterea de rezistență împotriva păcatului, dacă ar fi martor ocular la săvârșirea tainică a Jertfei celei nesângeroase. Cunoștința lui se luminează și puterea lui crește când primește această Taină. Adică nu privind, nu printr'o participare mijlocită se dă aici harul, ci primind Jertfa așa cum o oferă Hristos; după cum ne încălzim nu privind soarele, ci deschizând ușa, ca razele lui să pătrundă la noi. Iar cineva care nu vede soarele, nu însemnează că nu poate primi căldura lui. Vederea nu este, în aceste cazuri, o condiție sine qua non.

Intrebând pe un frate de ce procedează altfel decât prevăd prescripțiunile Liturghierului și contrariu tradiției de veacuri, mi-a motivat că această privește deschide curiozitatea credincioșilor și atrage, ținând atenția concentrată. Observația e justă în formă, dar nu și în fond. Curio-

zitatea nu face parte din virtuți, ori cultul divin promovează virtuțile. Curiozitatea nu trebuie promovată în materie de cult, după cum un fotograf iscusit, de dragul curiozității unui copil, nu va comite imprudența să dezvolpeze clișeele în plină lumină, căci chipul ce va trebui să se contureze din umbre, se va voala. Sunt alte sentimente mai nobile ce trebuiesc promovate prin cult. Curiozitatea e, poate, cel mai secundar dintre ele. Crede fratele meu că dacă eu aș săvârși Proskomidia la un loc deschis, n'ar fi destui curioși cari să mă urmărească? Dar cu aceasta ce vreau să fi realizat pentru împărăția lui Dumnezeu? Amintesc că protestantismul a expus curiozității norodului înțelesul mai adânc al Sf. Scripturi, și se vede la ce mozaic și puzderie de interpretări au ajuns. În evlavia creștină, elementul de taină al lucrărilor sfinte este ca și cimentul care leagă, încheagă și mai strâns părțile între ele.

III. Dar lângă acest act simbolic al închiderii sau deschiderii Sf. Uși, apare un altul, în legătură directă cu el, și anume: ridicarea sau lăsarea perdelei. Nu ne vom cobori la explicațiuni de amănunt. Instrucțiunile din Liturghier prevăd când trebuie ridicată sau lăsată perdeaua.

Pe noi ne interesează, deocamdată, sensul și rațiunea adâncă a lucrurilor.

La Vecernie dăm binecuvântarea din fața ușilor împărătești cu perdeaua lăsată fiindcă, în această perioadă, suntem departe de a vedea clar mântuirea ce se va consuma în Sfânta Sfintelor. Vecernia preînchipuie perioada de dinaintea Mântuitorului, când lumea zăcea încă în întunec, întreținută în așteptarea ei de revelația dată prin profeți. La Utrenie dăm binecuvântarea din Sf. Altar, cu perdeaua ridicată, după ce la Miezonotică fusese lăsată, deoarece acum apar zorile cari ne prevestesc lumina cea pururea fiitoare. Partea dela început a Utreniei preînchipuie perioada de dinaintea activității Mântuitorului. Pentru aceea, Vecernia se face seara — cum arată și numele — iar Utrenia se face dimineața. Iată analogia între seara și dimineața din natură, cu noaptea și dimineața mântuirii. Chiar când, la Liturghia Celor mai înainte Sfinți, facem Vecernia, d' dimineața, noi totuși zicem: «să plinim rugăciunile noastre cele de seara, Domnului». Așa dar, nu respectăm sensul fizic, ci pe cel tainic al analogiei sau simbolului. Realitățile spirituale sunt numai prefigurate adecvat.

Nu e deloc surprinzător faptul acesta că într'un fel se prezintă lucrurile vederii noastre celei din afară, și altul este înțelesul lor mai adânc. Căci, doar, însăși litera Sf. Scripturi are o dublă înfățișare, un dublu înțeles. Înțelesul cel din afară poate sminti, iar cel dinlăuntru zidește. De aceea și zice Sf. Apostol Pavel, că «litera omoară, iar duhul face viu» (II Cor. III, 6). De aceea zice și Psalmistul: «Odată a grăit Dumnezeu și iată, două lucruri am auzit» (Ps. 61, 11), adică Sf. Scriptură se scrie firește, dar se înțelege duhovnicește.

Desigur, nu vom trage concluzia că tot ce este scris în Sf. Scriptură este o simplă alegorie, și nici nu împărtășim părerea vechii școale Alexandrine că textul Sf. Scripturi trebuie interpretat numai alegoric. Ci numai că în litrea ei, ca într'un înveliș, sunt redată și lucruri de taină, mai ou anevoie de înțeles, dar care nu trebuiesc înlăturate pentru că nu apar stringent, în literă, ca atare.

Tot așa și în desfășurarea cultului divin se folosesc lucrări și acte firești — dar ele trebuiesc înțelese duhovnicește. Când se pierde sensul acesta, învelișul rămâne sec. Pierzând aderența cu cele tainice ale cultului divin, protestantismul l-a înlăturat aproape complet. Consecința e logică și consecvența e evidentă — dar nu e și fericită, căci ramurile se usucă numai pe vreme de secetă.

La citirea Sf. Evanghelii dela Utrenie, perdeaua este ridicată și se deschid și ușile, în semn că se aude și vine în lume Fiul lui Dumnezeu care se răstignește pentru noi, se îngroapă și înviază.

Puțin mai târziu, la «Cu mila și cu îndurările Unuia Născut Fiului Tău», se lasă și perdeaua, ușile fiind închise. Intr'un alt sens lumea mai rămâne încă în afara mântuirii, al cărei rod binecuvântat răsare din Sf. Fecioară, care este aleasă ca «Născătoare de Dumnezeu și Maică a luminii». Aici iar se ridică perdeaua, dar ușile rămân închise, până către sfârșitul Utreniei, când adică lumina Invierii umple lumea, pentru care și strigătul de bucurie: «Slavă Ție celui ce ne-ai arătat nouă lumina». Acum se deschid și ușile — adică cerul se deschide, lumina se revarsă în lume aduce pentru toți har peste har.

La Sf. Liturghie, ridicarea și lăsarea perdelei este deasemenea în concordanță cu desfășurarea mântuirii și a dramei creștine.

Schimbarea lucrurilor însemnează schimbarea sensului.

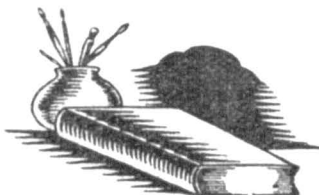
Dovadă notorie că așa stau lucrurile, este faptul că Ceasurile, cari reprezintă alte perioade, cu alte sensuri, în ordinea istorică a mântuirii, se citesc cu ușile închise și cu perdeaua lăsată. Cu cât ne apropiem de desăvârșirea obiectivă a mântuirii în timp, cu atât jocul evenimentelor este mai viu și mai colorat. Toate aceste aspecte le redăm simțual prin cultul divin, folosind, din plin, analogii și simboale.

Noi am subliniat numai câteva din ele și numai în linii generale. Schimbările nu pot fi aduse decât de Sf. Sinod. Nimeni altcineva nu-și poate justifica gestul și gândul inovațiilor.

Dacă cineva ne-ar întreba pe ce ne sprijinim cele arătate mai sus, n'am putea răspunde mai corect și mai succint decât printr'o altă întrebare: pe ce se sprijină acela care schimbă tradiția și orânduirea de veacuri, consacrată în toate cărțile de cult, până la ultima ediție?...

Avem speranța că dacă descifrăm clar unde se poate ajunge prin banalizarea și ignorarea sensurilor adânci și adevărate, vom avea tăria să ne oprim la vreme din drumul greșit.

Pr. I. Pășaru
Biserica Iancu-Nou

ACTIVITATE PAROHIALĂ LAUDABILĂ

Înalt Prea Sfințitul Patriarh — apreciind activitatea gospodărească desfășurată de Epitropia și Consiliul Parohial al parohiei Sfântul Vasile-Cotroceni din București, activitate care a fost încununată de cele mai frumoase realizări, dând pentru închinare o biserică împodobită cu lucrări de pictură și cu plantație de flori și pomi, executate numai din contribuția benevolă a enoriașilor respectivi, — trimite numitelor foruri parohiale, patriarhicești binecuvântări și mulțumiri, cum și tuturor credincioșilor cari și-au dat obolul lor.

POLIȚE DE ASIGURARE PIERDUTE

Se publică pierderea polițelor de asigurare dela următoarele parohii:

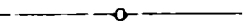
1. Parohia Crânguri, polița nr. 2027
2. „ Dărăști-Filipescu, polița nr. 1543
3. „ Letca Nouă, polița Nr. 1840
4. „ Mihăilești II, polița nr. 1837
5. „ Novaci, polița nr. 3283
6. „ Strâmba de Jos, polița nr. 2139
7. „ Strâmba de Sus, polița nr. 1845
8. „ Tangâru, polița nr. 1850
9. „ Sf. Împărați din Ploești, polița nr. 815.

EVIDENȚIERI

Comitetul de Luptă pentru Pace al raionului Istria-Babadag Regiunea Constanța, a evidențiat — în mod deosebit — pe Preotul Horațiu Ionescu, protoiereu al Raionului Babadag, pentru rodnică activitate depusă de P. C. Sa în cadrul Comitetului raional de Luptă pentru Pace.

Comitetul de Luptă pentru Pace al Raionului Istria-Babadag a adus la cunoștința I. P. S. Patriarh această evidențiere, pentru a fi dată de pildă slujitorilor altarelor.

MOARTEA UNUI PREOT TÂNAR

În ziua de Sâmbătă 9 August 1952, s'a stins din viață, după o grea și chinuitoare suferință, abia adus dela un spital din București, preotul Aurel Dumitrescu, parohul parohiei Teșila, Raionul Sinaia, Regiunea Ploști.

Moartea prea timpurie — căci răposatul n'avea decât 31 ani — a acestui tânăr și vrednic preot a însăngerat inimile unora, a îndurerat sufletele altora și a impresionat adânc pe toți cei cari l-au cunoscut. Înarmat cu duh deosebit pentru cele sfinte, așa cum a fost crescut în casa bătrânului său tată, Părintele Ioan Dumitrescu, el a depus mari stăruințe, ca să ajungă păstor de suflete, în satul în care s'a născut și a copilărit, până ce a absolvit seminarul din Buzău și a obținut titlul de licențiat, al Facultății de Teologie din București; a fost hirotonit preot la Parohia Soroștin din Târnava Mică, iar după o vreme, prin transferare, a ajuns paroh al parohiei Teșila, în locul părintelui său, ieșit la pensie. Aci a început să lucreze cu râvnă în ogorul Domnului. Fără la trup dar negrăit de sprinten, a fost plin de viață, mereu cu zâmbetul pe buze, gata la îndeplinirea datoriei, legată de mîsiunea sa preoțească. Pentru el nu exista osteneală. Pe vreme bună sau rea răspundea chemării credincioșilor sau ordinelor oficiale. Bun slujitor, evlavios, gospodăru priceput, îngrijindu-se de Sf. Locas la care Dumnezeu l-a rânduit să slujească, el lasă urme neșterse în puținul timp — aproape 7 ani — cât a păstorit enoriașii dîn Teșila.

Îl plângem pentru viața lui scurtă, pentru timpul așa de puțin petrecut pe pământ, deoarece aveam nădejdea că el putea să realizeze încă multe, spre binele păstorilor săi și slava Sf. noastre Biserici. Cine va putea uita figura sa blândă, vorba sa caldă, sfatul său plin de înțelepciune duhovnicească, pe care-l dădea cu voie bună credincioșilor săi? Lasă nemângăiată o soție, care l-a înțeles și ajutat în scurta-i viață, ca și un copil orfan de tată, pe scumpul său Costin, de numai 6 ani, lasă părinți și frați îndurerați, ca și un gol adânc în sufletele enoriașilor săi, cari l-au iubit și ascultat, și în rândurile preoției noastre, de care era așa de atașat și prețuit.

Așa a trăit și așa s'a stins Preotul Aurel Dumitrescu.

Slujba înmormântării s'a oficiat în ziua de 3 August a. c., de către un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Pr. Vasile Hăisan, protoiereul Raionului Sinaia, și în prezența unei imense mulțimi de credincioși și enoriași. După terminarea serviciului religios a vorbit Pr. Protoiereu V. Hăisan, în numele administrației bisericești și a preoților din Raion, depunând — în cuvinte simțite — sincere regrete pentru pierderea așa de timpurie a Pr. Aurel Dumitrescu și aducând cuvânt de mângâiere familiei și de îmbărbătare credincioșilor.

A mai vorbit P. C. Prof. Gh. Moisescu, care era de față și care, în cuvinte alese și calde, a prezentat viața plină de strădanie neîntinată a răposatului, în ogorul Domnului.

În numele enoriașilor, a vorbit un parohian, care a înfățișat durerea și regretele întregii comunități creștine din Teșila.

După aceea a fost condus până la locul de veci, de toți cei prezenți, copleșiți de durere și jale.

Protoieria Raionului Sinaia

CĂRȚI ȘI REVISTE

JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, APOSTOLAT SOCIAL, Vol, IV, PILDE ȘI INDEMNURI ÎN LUPTA PENTRU PACE, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, XX+520, pag. București, 1952.

Adunând în volum și prezentând, într-o formă tehnică impecabilă, o bună parte din cuvântările, pastoralele, alocuțiunile, mesagiile și articolele I. P. S. Patriarh, din timpul celor patru ani de arhipăstorire pe scaunul de Întăistător al Bisericii Ortodoxe Române, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a îndeplinit o îndoită datorie : pe deoparte față de Înaltul Ierarh, ale cărei strădanii de mai bine pentru conducerea turmei celei cu vântătoare și a slujitorilor ei, pe căile poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos și pentru instaurarea păcii în lume, merită să rămână posterității ca o dovadă de cea mai înaltă conștiință pastorală ; pe de altă parte, față de clerul Bisericii noastre Ortodoxe Române, care va avea la îndemână un izvor nesecat de bogată experiență și de sigură orientare în îndeplinirea apostolatului creștin, în cadrul lumii noi care se construiește.

Activitatea I.P.S. Patriarh Justinian, dacă ar fi să o arătăm cu un alt termen decât acela de „apostolică“, singurul de altfel, care o justifică, o motivează și i se potrivește pe deplin, desigur că ar trebui să o numim prodigioasă. Păstrarea legăturilor frățești cu celelalte Biserici Ortodoxe surori, în cadrul celei mai autentice, ecumenicități și adâncirea acestor legături în vederea unei acțiuni comune, în lupta pentru triumful binelui și pentru îngrădirea și desființarea răului ; așezarea Sf. Sinod al Bisericii noastre în rosturile lui firești de for suprem al Bisericii Ortodoxe Române și completarea lui cu Ierarhi vrednici de clipele mărețe pe care le trăiește Biserica noastră ; transformarea Adunării Naționale Bisericești și a Adunărilor Eparhiale în organisme vii, care să contribuie la promovarea intereselor bisericești și la viața creștină ; readucerea clerului la stricta îndeplinire a îndatoririlor pastorale, prin reconsiderarea apostolatului creștin în lumina vrierii celei nefalsificate a Mântuitorului Iisus Hristos ; călăuzirea continuă a slujitorilor altarului, prin cursuri de îndrumare misio-

nară și socială și prin conferințe protopopești, către un apostolat creștin efectiv; reforma școalelor teologice în sensul vital al Bisericii, pentru ca ele să dea elemente bine pregătite și devotate altarului și misiunii preoțești; o nouă propulsie dată mănăstirilor prin transformarea vieții monahale într-o viață de muncă intensă și de rugăciune; contact strâns cu masele credincioșilor, prin sfaturi și indemnuri părintești, date fie prin pastoralele trimise cu diferite ocazii, fie prin vizitele canonice și pastorale, sau cu prilejul sfințirilor de biserici; luarea de contact cu reprezentanții celorlalte culte din țară, în vederea strângerii și întăririi frontului păcii și al luptei împotriva ațățătorilor la un nou război; concursul nelimitat dat înaltelor strădanii ale Consiliului Mondial al Păcii prin participarea la lucrările Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. și prin indemnurile fără răgaz date preoților de a face parte și de a fi printre cei dintâi în Comitetele de luptă pentru pace; în fine, colaborarea loială cu Statul în vederea construirii unei vieți mai bune, mai drepte și mai ferice, pentru oamenii muncii, țintă tot atât de scumpă Bisericii ca și Statului nostru de democrație populară și Conducătorilor către socialism ai patriei noastre: iată laturile multiple ale activității Întăistătătorului Bisericii Ortodoxe Române, care-și consumă forțele, cu o energie tinerească, într'un chip vrednic de admirat, în slujba Bisericii lui Hristos.

Volumul IV din „Apostolat Social”, intitulat „Pilde și indemnuri în lupta pentru pace”, ne înfățișează străduința acestei activități multilaterale a Întăistătătorului Bisericii noastre, care se desfășoară sub semnul măreției și nobilei lupte pentru pace. Nu este împrejurare în care Înaltul Ierarh să nu zugrăvească măreția acestei lupte. Nu este prilej în care să nu împărtășească din elanul său de luptător activ pentru cauza păcii, dor de luptă și celor din jurul său. Și, atitudinea aceasta a I.P.S. Patriarh Justinian nu este ceva de circumstanță. După câte aflăm din prefața cu care Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă prezintă cititorilor acest al IV-lea volum, I.P.S. Patriarh încă din 1936 făcea parte din „Comitetul pentru Pace” al elementelor progresiste din Europa. Dealtfel, pacea fiind un element constitutiv al vieții creștine, propoveduirea ei și strădania pentru încetățenirea ei în lume fac parte integrantă din misiunea slujitorilor lui Hristos, din activitatea Bisericii creștine. Cine nu înțelege acest lucru și cine face cărdășie cu ațățătorii la război și cu exploătorii omenirii, oricât de înaltă ar fi pozițiunea lui în cler, se situează în afara soborului ucenicilor Domnului și este un trădător al cauzei lui Hristos și al Bisericii creștine.

Necesitatea unei acțiuni comune a tuturor Bisericilor Ortodoxe surori pentru înlăturarea urii, împămăntenirea dreptății și încetățenirea păcii pe pământ, o arată I.P.S. Patriarh Justinian, chiar în prima scrisoare irenică, trimisă tuturor Bisericilor Ortodoxe surori, îndată după alegerea și înscăunarea Sa ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române (Iunie 1948), pag.

-9). După ce, mai întâi, împreună cu mărturisirea de a păzi neclintite învățăturile și tradițiile Sf. Biserici Ortodoxe de Răsărit, I. P. S. Patriarh dă chezășie că „totdeauna, potrivit cu datoria ce va avea și pe cât împrejurările vor îngădui, grija cea mai mare și cea mai sfântă pentru noi va fi de a păstra și întări legăturile de dragoste și de conlucrare între Bisericile surori”, zice: „In aceste vremuri de adânci prefaceri sociale și de frământări între popoare, când se folosesc toate mijloacele pentru înlăturarea urii și împământenirea dreptății, omenirea așteaptă – mai dornică decât oricând – să audă răsunând cuvântul de pace și iubire. Trăim la răscrucea unui veac, când se găsesc destui ațăfători care ostenesc să semene ură și să provoace dușmănie, săpând prăpastii de neînțelegeri și ridicând ziduri despărțitoare între oameni și popoare. Impotriva acestora Biserica trebuie să lupte cu neînfricare, propoveduind neîncetat, că toți oamenii sunt fii ai aceluias Părinte Cereș și că avem poruncă sfântă să ne iubim unii pe alții, dărâmand zidurile ridicate din dușmănie și astupând prăpastiile adâncite de ură, fiindcă „nu duhul temerii ni l-a dat nouă Domnul, ci al puterii, al dragostei și al întregii înțelepciuni” (II Tim. 1,7)” „„Deaceea, față de străduințele și de încercările pe care le fac astăzi toți conducătorii popoarelor iubitoare de pace și progres, pentru alinarea durerilor și vindecarea rănilor pricinuite de războiu, Biserica lui Hristos are marea datorie de a fi neconținut prezentă la munca uriașe pentru refacerea omenirii” „„In lumina acestor porunci ale ceasului de față, când noi, cei cu Domnul, în suflet, după pilda Apostolului Pavel „nu mai suntem ai îndolelii, spre pieire, ci suntem ai credinței pentru câștigare de suflet” (Evrei X,39) și refacerea lumii, înțelegem să întindem punți de prietenie și pace trainică între toate neamurile și popoarele Bisericilor surori întru Ortodoxie”.

„In scrisoarea irenică de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului și și Anului Nou 1949, amintind cântarea pe care au rostit-o îngerii deasupra staulului din Betleem, I.P.S. Patriarh face urarea ca această cântare „să străbată și azi sufletele noastre, sporindu-le râvna pentru propoveduirea în lume, de bune înțelegeri, a dragostei și a păcii între neamuri și popoare” (pag. 55). Dar „porunca păcii și a dragostei frățești între toți oamenii constituie, pentru noi creștinii, piatra unghiulară, care dă tărie nezdruclată Bisericii pe pământ și încoronarea care asigură biruința învățăturii lui Hristos pentru veșnicie”, zice I.P.S. Patriarh în scrisoarea irenică cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Învierii, din 1949. Deaceea „această poruncă, și noi – împreună cu iubirii noștri credincioși ai Bisericii din România – ne-am propus să o meditam într'un chip mai deosebit, cu prilejul marelui praznic al Paștelor din anul acesta, când lumea întreagă așteaptă triumful aceloră – din fericire cei mai mulți la număr – care apără cu hotărâre pacea, împotriva aceloră care vor să arunce popoarele într'un nou război” (pag. 76-77). In scrisoarea irenică, trimisă cu ocazia Crăciunului din 1949,

I.P.S. Patriarh Justinian scrie II.PP.SS. Patriarhi ortodocși : „Noi, păstoriile sufletești ai credincioșilor noștri, avem cei dintâi datoria să amintim această veste (a Nașterii Domnului)” ...„Și tot noi avem datoria să fim cei dintâi și cei mai râvnitori crainici ai păcii pe pământ și ai buneivori între oameni, pace și bunăvoină, cu care îngerii au însoțit vestirea Nașterii Mântuitorului, pace și bunăvoină, fără de care nu poate fi viață creștină și nici mântuire”. „Deci Nașterea acestui Hristos – frate al celor umili și săraci și Domn al păcii și al buneivori între oameni – voim noi să V'o amintim în aceste clipe, pentruca întreaga creștinătate să o prăznuiască în acelaș duh al păcii și al dragostei frățești”. (pag. 88-89). Dorința de pace și de înfrățire între oameni, cu timpul ia însă o formă concretă de luptă pentru obținerea lor, printr'o acțiune directă și hotărâtă. Așa se face că în scrisoarea irenică cu prilejul Sf. Paște, 1950, I.P.S. Patriarh scrie căpeteniilor Bisericilor Ortodoxe de peste hotare : „Biserica noastră Ortodoxă Română ia parte, în înțelegimea ei, la bucuria acestui mare praznic al Paștelor și dorește sincer ca toate Bisericile și toate popoarele pământului... să fie încărcate de binefacerile Învierii și anume : mântuirea, dragostea frățască și pacea” ...„Ea e măhnită, totuși, auzind că mai sunt încă Biserici și popoare – pretinse creștine, din păcate – care nesocotesc aceste dăruiri dumnezeiești... și care voiesc să arunce omenirea într'un nou război”. ...„Față de astfel de întunecate planuri, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a găsit de bine să întreprindă o acțiune evanghelică și a îndreptat o chemare către toți credincioșii săi ortodocși, ba chiar către toți ceilalți creștini din țara noastră, îndemnându-i să-și unească eforturile pentru a apăra pacea și a pune războiul în afară de lege”. „Biserica noastră este gata să colaboreze cu toți aceia care doresc că lucreze pentru ca pacea să domnească peste tot pământul, cu conștiința că în felul acesta se va aduce slujbă lui Hristos, Celui înviat și Evangheliei Sale” (pag. 181-182). Ca un răsunet al voinței hotărâte al puternicului front al Partizanilor Păcii care crește neconținut, găsim în scrisoarea irenică, trimisă de I.P.S. Patriarh Justinian, cu ocazia Crăciunului din 1950, următoarea constatare plină de nădejde : „Popoarele tresaltă de nădejdea cea nouă și de perspectiva fericită ce se deschide pentru ele, perspectiva unei păci drepte, generale, care să nu mai fie niciodată turburată de ambiție, de egoism și de duhul de stăpânire. Pereții despărțitori între popoare și între rase, ridicați de ură, mândrie și ambiție ca și Turnul Babel n'au putut ajunge până la cer. Ei se dărâmă la sunetele trâmbițelor păcii, prin care se aud din ce în ce mai limpede apelurile, care proclamă hotărârea tuturor neamurilor de a întări și apăra pacea și de a pune războiul în afară de lege”... „Deaceia și noi – conchide I. P. S. Patriarh Justinian – păstoriile sufletești ai popoarelor noastre, avem datoria sfântă să ne unim cu toți și să ridicăm glasul nostru mai puternic, decât al tuturor celorlalți

conducători ai lumii, pentru a vesti „pace și bunăvoină între oameni”, fiii aceluiași Părinte Cereșc, ca să trăiască între ei ca frații și nu ca dușmanii” (pag. 198-99).

În fine, poziția de luptător neînfricat pentru pace a I. P. S. Patriarh Justinian rezultă în chip și mai categoric din scrisoarea irenică trimisă tuturor Patriarhilor ortodocși, cu prilejul Sf. Paște din anul 1952: „Multe sunt bucuriile și nădejile pe care ni le aduce praznicul Sfintei Învieri, dar,, mai presus de marea bucurie de care este cuprinsă întreaga noastră ființă, în aceste strălucite zile ale Paștelor, împlinirea testamentului dragostei și al păcii, la care ne-a chemat Cel care a călcat moartea și ne-a dăruit viața, este condițiunea de căpetenie a misiunii noastre, căci creștinismul fără dragoste și fără pace este ca pomul fără flori și fără roade”.

Față de adevăratele crime împotriva umanității, care se săvârșesc astăzi în cadrul războiului nedrept care a fost deslănțuit asupra Coreei, I. P. S. Patriarh Justinian arată nevoia unirii în rugăciune și a protestului comun împotriva unor astfel de crime: „Păstorii Bisericii lui Hristos să fie uniți în rugăciunile lor, mai ales acum, cerând Domnului să oprească pe cei ce rătăcesc în „calea pierzării” și să-l întoarcă dela cruzimea războaielor, trezindu-le conștiința iubiri de frați, a păcii și a „bunei voini între toți oamenii și toate popoarele pământului”. Căci mai mult decât oricând, este acum momentul de a uni glasurile noastre în numele Celui care a venit ca „lumea viață să aibă și cât mai multă să aibă” (Ioan X, 10), pentru a protesta cu toată energia împotriva celor ce folosesc cele mai ucigașe arme, până și microbii ciumei și holerei, pentru suprimarea vieții oamenilor: bătrâni, femei și copii nevinovați” (pag. 419-42).

Scrisorile irenice din cuprinsul acestui volum, a căror analiză sumară am făcut-o mai sus, ies din perioada lirismului, pentru a se înrădăcina adânc în realitatea de toate zilele. Ele nu mai sunt numai evocatoare de amintiri sfinte și cuprinzătoare de urări de circumstanță, ci sunt expresiunea conștiinței de sine la care a ajuns Biserica față în față cu nevoile arzătoare ale timpurilor prin care trecem și vivificarea dinamismului caracteristic Bisericii lui Hristos, ca instituție divino-umană, neglijat până acum, întocmai ca o lumină pusă sub obroc.

În acțiunea aceasta de reșezare a Bisericii în rosturile ei adevărate și firești, I. P. S. Patriarh Justinian nu este însă singur. I. P. S. Sa a găsit aceeași înțelegere și același fel de a vedea lucrurile la marea noastră soră dela Răsărit, Biserica Ortodoxă Rusă, care, în frunte cu I. P. S. Patriarh Alexei, poate fi socotită astăzi făcliera strădaniilor de a pune în lucrare adevăratul apostolat creștin și inițiativa tuturor mărețelor acțiuni, pornite din comandamentele autentice ale Mantuitorului Iisus Hristos și menite să aducă înfrățirea oamenilor și pacea pe pământ. În felul acesta se explică

faptul că legăturile Bisericii noastre cu Biserica Ortodoxă Rusă devin din ce în ce mai strânse și urmările lor din ce în ce mai eficace.

Legăturile acestea se oglindesc în volumul IV al Apostolatului Social în „Scrisoarea răspuns către I. P. S. Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, cu prilejul unui an dela conferința dela Moscova, din vara anului 1948” (pag. 70-75), unde I. P. S. Patriarh Justinian caracterizează Conferința dela Moscova ca pe „un front al Ortodoxiei atât de necesar pentru propoveduirea dragostei și apărarea păcii în lume”; în scrisoarea de mulțumire pentru primirea în dar a 100 kg. Mir pregătit, dar nesfințit, pe care Patriarhia din Moscova ni l-a trimis cu ocazia sfințirii Sfântului și Marelui Mir, în 1950 (pag. 156-158); în alianța încheiată între cele două Biserici surori, în lupta pentru apărarea păcii, în vara anului 1950 (pag. 164-165) și ratificarea acestei alianțe de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (pag. 166); în decernarea de către Academia Duhovnicească din Moscova I. P. S. Patriarh Justinian a titlului de membru de onoare al acestei străvechi instituții (pag. 159-160 și 161-163); în cuvântarea ținută la Moscova, la recepția dată de Președintele Comitetului Afacerilor Bisericești din U.R.S.S., în onoarea I. P. S. Patriarh Alexandru III al Antiohiei, în vara anului 1951, cu care ocazie I. P. S. Patriarh Justinian evidențiază „sincera manifestare a dorinței ferbinte de pace a clerului și credincioșilor Bisericii Ruse și arată că „în desfășurarea luptei pentru apărarea păcii, Moscova a devenit un centru istoric pentru Biserica Ortodoxă din lumea întreagă” (pag. 308-311); în cuvântarea rostită la reședința Comitetului pentru Afacerile Bisericești din U. R. S. S., la 16 Iulie 1951, când arătând contribuția Bisericii Ortodoxe Române la lupta pentru pace, I. P. S. Justinian grăiește: „Mai mult de 80% din clerul Bisericii Ortodoxe Române s'a încadrat în Comitetele de Luptă pentru Pace, activând cu toată sinceritatea și conștiinciozitatea pentru întărirea frontului păcii” (pag. 312-313); în cuvântarea rostită în biserica Socolnic din Moscova, în ziua de 16 Iulie 1951 (pag. 314), ca și în cuvântarea ținută în catedrala Sf. Patriarhiei din București, după întoarcerea dela Moscova, la 27 Iulie 1951, când, făcând bilanțul roadelor întrevederii dela Moscova, I. P. S. Patriarh Justinian a zis: „Viața fiecărei Biserici în parte este strâns legată de biruința păcii. De aceea, vă îndemn: Strângeți rândurile în jurul nostru, pentru a duce la îndeplinire hotărârile luate de Capii celor cinci Biserici Ortodoxe, la Moscova” (pag. 315-321).

Găsim apoi în acest volum „Apelul către toți creștinii din toată lumea, votat de consfătuirea Întăistătorilor și reprezentanților Bisericilor Autocefale Ortodoxe, la Moscova, 17 Iulie 1948” (pag. 451-456); „Actul încheiat la 30 Mai 1950 în palatul Patriarhiei din Moscova, pecetluind alianța dintre Bisericile Ortodoxe Rusă și Română, pentru apărarea păcii” (pag. 471-472); „Chemarea către creștinii din lumea întreagă, adresată de

Intăistătătorii Bisericilor Ortodoxe din Antiochia, Rusia, România, Georgia și Bulgaria, în Iulie 1951" (pag. 491-496) și, în fine, telegrama Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, către I. P. S. Patriarh Alexei, prin care „Biserica Ortodoxă Română se solidarizează cu hotărârile Consfătuirii tuturor cultelor din U. R. S. S. în problema luptei pentru apărarea păcii", trimisă la 14 Iunie 1952 (pag. 500-502).

Dar dacă în calitate de Intăistătător al Bisericii Ortodoxe Române, I. P. S. Patriarh Justinian este inițiatorul tuturor acțiunilor mari pe care le-a săvârșit Biserica noastră în timpul ultimilor patru ani, nu este mai puțin adevărat că I. P. S. Sa s'a bucurat în toată clipa de sprijinul, concursul și colaborarea cea mai sinceră și cea mai entusiastă din partea întregii Ierarhii dela noi din țară, care constituie Sfântul Sinod.

I. P. S. Patriarh Justinian s'a străduit ca scaunele episcopale vacante să fie completate cu Ierarhi, care să le cinstească nu numai prin sfințenia vieții, ci și cu zelul necesar marilor acțiuni la care este chemată Biserica astăzi.

Alegerea P. S. Episcop Teofil Herineanu la Roman, în 1949, a fost dovada cea mai grăitoare de felul cum Biserica Ortodoxă Română, în frunte cu Intăistătătorul ei, a știut să treacă cu buretele pentru totdeauna asupra celor 250 ani de despărțire, considerând pe frații reveniți la Ortodoxie, deopotrivă în rang și în cinste cu toți ceilalți creștini ortodocși. „Faptul că, potrivit vrierii lui Dumnezeu, ~ a grăit cu acea ocazia I. P. S. Patriarh Justinian ~ ai fost înălțat în acest istoric scaunul vlădicesc, Cucernicia Ta, care reprezintă pe acei frați ai noștri reînforși la sânul Ortodoxiei, în toamna anului trecut, dovedește tuturoara că noi, cei ce am păstrat veșnic nestinsă făclia dreptei credințe a Răsăritului, am încetat a mai face vreo deosebire între „voi" și „noi" și socotim revenirea voastră în Biserica străbună drept o pagină, pe care nimenia nu va mai putea-o șterge din cartea vieții religioase a poporului român" (pag. 56-60).

În alegerea P. S. Theoctist Botoșeneanu ca Vicar Patriarhal, I. P. S. Patriarh Justinian apreciază „alegerea unui tovarăș de muncă, a unui tovarăș de strădanie și în acelaș timp a unui tovarăș care să-mi fie, treptat și un reazim al vârstei, care începe să alunece spre anii bătrânețelor" (pag. 200-201).

Cu ocazia înscăunării I. P. S. Mitropolit Sebastian, printre sfaturile pe care I. P. S. Patriarh le dă noului Mitropolit al Moldovei, răzbate din plin preocuparea sa de luptă pentru înfrățirea mai binelui social și pentru întronarea păcii în lume: „Să fii înțelept și bun sfătuitor al poporului, nu numai în viața religioasă și în ce privește mântuirea sufletelor, ci și în îndrumarea lui în viața cea nouă, în care să fie mai multă dreptate socială, mai multă pace și înfrățire, bunuri pentru realizarea cărora se străduiesc din toate puterile și conducătorii scumpei noastre Patrii, Republica

Populară Română". „Să păstrezi legături de dragoste cu toți exponenții poporului și ai Statului, din toate administrațiile locale, dând tot concursul pentru îndeplinirea planurilor gospodărești pe care conducătorii Statului le întocmesc spre binele și propășirea poporului muncitor". „Să predici iubirea față de Patrie, în aceste timpuri, când cu durere constatăm că sunt oameni care vor să determine un nou război, un nou cataclism mondial". „Vei fi cel mai îndreptățit să duci lupta, cu timp și fără timp împotriva ațățătorilor la un nou război și pentru apărarea păcii, fiindcă la tot pasul te vor îndemna la aceasta ruinele din orașele și satele din tot cuprinsul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, precum și rănille adânci din trupurile credincioșilor pe care-i păstorești, lăsate de ultimul război mondial" (pag. 202-207). Găsim în aceste cuvinte de indemn ale I. P. S. Patriarh adevărata icoană a episcopatului zilelor noastre.

Cu ocazia instalării P. S. Episcop Chesarie în scaunul dela Galați, I. P. S. Patriarh conturează și mai precis îndatoririle pastorale ale Înaltei Ierarhii: „Acum, când cu această solemnitate se încheie înscăunarea Ierarhilor ortodocși la posturile lor de răspundere, fiecare Eparhie a Bisericii Ortodoxe având titularul său, asigurăm Guvernul Țării, că Biserica Ortodoxă Română, care-și are încheiat tot statul său major, în persoana Întăistătătorilor Eparhiilor sale și a membrilor Sf. Sinod, va putea lupta cu toată hotărîrea, alături de apărătorii păcii, devenind pe locurile unde se găsesc, apărători sinceri și sprijinitori hotărîți ai acestei istorice misiuni, lupta pentru pace, lupta pentru înfrățirea popoarelor, lupta pentru progres și buna stare generală" (pag. 208-216).

Deacea și Prea Sfințitului Episcop Valerian al Oradiei, cu prilejul înmănării cărții episcopale îi grăiește: „În câmpul larg de activitate ce ți se deschide, să-ți pui deopotrivă toată puterea și elanul în slujba lui Dumnezeu și a aproapelui, servind deopotrivă Biserica și patria și păstrând aceeași dragoste și ascultare rânduelilor Sf. Sinod și conducătorilor Patriei noastre, Republica populară Română" (pag. 413-415).

Dar Înalta Ierarhie a Bisericii noastre se completează, către sfârșitul anului 1950 cu P. S. Episcop Andrei al Românilor ortodocși din cele două Americi. Alegerea și investirea P. S. Sale a pus capăt unei stări îngrijorătoare din Eparhia de peste Ocean, restabilind comuniunea spirituală a credincioșilor de acolo, cu Biserica-Mamă din țară. Lucrul acesta îl relevă I. P. S. Patriarh în cuvântarea rostită cu prilejul hirotonirii într-un arhieru a P. S. Andrei Moldovan (pag. 222-228), pe care, în cuvântarea dela învestitură îl îndeamnă să ducă suflul nou de viață bisericească pe care l-a simțit în țară și dincolo de Ocean: „Dă-le mărturie, că Biserica noastră cultivă și strânge, cu deplină sinceritate legăturile de dragoste frățască cu toate Bisericile Ortodoxe din lume, cu Patriarhiile Apostolice și cu cele mai noi și caută să-și dea contribuția sa generoasă pentru păstrarea și

apărarea credinței adevărate și pentru înfăptuirea unei solidarități a întregii omeniri, în scopul salvării ei dela pieirea sufletească și trupească" (pag. 229-235). Spiritul organizatoric și gospodăresc al I. P. S. Patriarh rezultă cu prisosință din îndatoririle pe care le dă noului Episcop al celor două Americi, în gramata patriarhală de investitură și înscăunare (pag. 237-240).

Ca for suprem de conducere spirituală a credincioșilor, Sf. Sinod, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, a înțeles încă din vreme datoria de a îndruma pe credincioșii creștini pe calea păcii și a mării binelui social și de a le deschide ochii în fața primejdiei unui nou război mondial. Astfel, în pastorală dată de Sf. Sinod, în primăvara anului 1950 se spune: „Prietenii și apărătorii păcii strâng și ei rândurile în fața primejdiei cu care-i amenință vrăjmașii păcii. Tabăra lor este „lagărul păcii și al democrației”, în frunte cu puternica Uniune Sovietică, marea vecină și prietenă a poporului român”. „Dreptatea și sfințenia cauzei pentru care luptă și pe care o apără grupul păcii, ca și numărul luptătorilor pentru această cauză, sunt cheazășia sigură a biruinței ei”. „Nicio putere credincioasă cauzei păcii, nu trebuie să stea deoparte. Fiecare om, ca și fiecare instituție, ale cărei idealuri și a cărei viață sunt primejdiate de război, trebuie să intre degrabă și hotărît în lupta pentru pace, desfășurând cu mijloacele ei, cea mai hotărâtă și mai statornică acțiune pentru apărarea păcii”. „Drept aceea, după indemnul Sf. Apostol Pavel, care ne sfătuiește să urmăm faptele păcii și ale întăririi dintre noi (Rom. XIV, 19), Biserica Ortodoxă Română nu poate sta deoparte în fața primejdiei grave a unui nou război” (pag. 462-468).

Tot astfel în cuvântarea rostită la deschiderea sesiunii Sf. Sinod din Iulie 1952, I. P. S. Patriarh, printre altele, zice: „Cine este „căldicele” este aruncat” – spune Scriptura. Noi avem datoria să lămurim cuvântul dumnezeesc al învățăturii Bisericii noastre tuturor celor „căldicele”, arătându-le primejdia ce-i pândeste de a cădea în ispița celor răi și vicleni, de a se face fără voință, unele ale dușmanilor neamului omenesc. Noi avem datoria de a înfățișa și acelora adevărul, că cine nu apără pacea, cine nu apără viața, cine nu apără pe om – creatura Domnului – acela se ridică împotriva lucrului mâinilor lui Dumnezeu și singur își gătește osânda”. „Luând măsurile de trebuință pentru desfășurarea unei acțiuni mai intense” pe viitor întru apărarea păcii, indemnând pe slujitorii și închinătorii altarelor ortodoxe să muncească pentru întărirea Patriei – luptând astfel pentru pace – Sf. Sinod va da o pildă vie de slujire a lui Hristos, Domnul păcii” (pag. 436-439).

În fine, pastorală dată de Sf. Sinod, al 14 Iunie 1952, credincioșilor din tot cuprinsul țării, îi îndeamnă la intensificarea luptei pentru apărarea păcii: „Muncind cu râvnă în orașe și la sate, pentruca țara și poporul

nostru să aibă cât mai multe din cele ce-i sunt de trebuință, muncind pentru îndeplinirea la timp a planurilor gospodărești ale Statului, voi contribuiți la înflorirea Patriei noastre dragi, la apărarea păcii". „Luptând cu graiul și cu fapta împotriva celor ce uneltesc războaie și pregătesc arme nimicitoare – imperialiștii americani – voi veți dovedi că sunteți adevărați închinători ai Domnului Păcii" .. „Sprijinind lupta celor ce apără pacea, voi vă veți face pe deplin datoria de creștini și veți împlini porunca cea mai de seamă a credinței noastre, vădind dragostea voastră către Dumnezeu și către aproapele" (pag. 514-518).

Volumul IV din „Apostolat social" cuprinde apoi un număr de pastoreale adresate clerului și poporului binecredincios din Eparhia Ungro-Vlahiei cu ocazia Sărbătorilor Nașterii Domnului și ale Sf. Paște, din cursul celor patru ani de arhipăstorire (pag. 12-17; 38-42; 140-143; 244-246; 304-307; 331-335; 427-430); o pastorală adresată tuturor credincioșilor agricultori, cu prilejul muncilor din primăvara anului 1952 (pag. 421-426); alocuțiuni adresate clerului Capitalei, în catedrala Sf. Patriarhii, sau în palatul patriarhal, cu diferite ocazii (pag. 83-87; 322-330); sau cu ocazia aniversărilor anuale ale venirii I. P. S. Patriarh Justinian în fruntea Bisericii Ortodoxe Române (pag. 183-187; 336-338; 339-340); o seamă de cuvântări roștite în cursul vizitelor canonice și pastoreale. Astfel: în catedrala din Râmnicul Vâlcei (pag. 21-25); în sala de festivități a Seminarului din Râmnicul Vâlcei (pag. 26-33); în biserica din Băbeni-Vâlcea (pag. 34-36); în catedrala din Giurgiu (pag. 103-106); în catedrala din Târgoviște (pag. 109-116 și 117-120); în Biserica Sf. Nicolae din Târgoviște (pag. 121-124), în Biserica Sf. Nifon din Târgoviște (pag. 125-127); în Biserica Krefulescu din Târgoviște (pag. 128-129); în catedrala din Sibiu (pag. 243-247); în capela Institutului Teologic din Sibiu (248-249); în Biserica din Săliște (pag. 250-251); la reședințele episcopale din Cluj (pag. 252-258) și din Oradea (pag. 262-264); în catedrala Ortodoxă din Beiuș (pag. 265-269); în Catedrala din Arad (270-274); în Catedrala mitropolitană din Timișoara (pag. 275-278 și 279-282). Găsim deasemenea o seamă de cuvântări roștite cu ocazia unor sfințiri de biserici, ca cea dela Pietroșița-Vlașca (pag. 107-108); Sănătoriul din Techirghiol (pag. 277-283); Cermeghești-Vâlcea (pag. 391-396); Catedrala din Constanța (pag. 406-412). Pretutindeni unde a fost auzit, glasul Înaltului Ierarh a sunat ca o trâmbiță vestitoare de vremuri noi pentru Biserica Ortodoxă Română și de mobilizare a tuturor slujitorilor altarului și credincioșilor în vederea realizării înfrățirii între oameni și popoare și a unei păci trainice, care să cuprindă toate marginile pământului.

Dar în acest volum apare în evidență, în toată însemnătatea ei și grija I. P. S. Patriarh Justinian față de școlile teologice și de mănăstiri și îndrumarea lor în sensul de a fi instituțiuni cu repercusiuni salutare și

imediate în viața Bisericii noastre. Găsim astfel o parte din cuvântările I. P. S. Patriarh, ținute cu ocazia deschiderii, sau închiderii cursurilor: Școalei de cântăreți din București (pag. 90-92); Seminarului monahal dela Plumbuita (pag. 93-96); Institutului Teologic din București, în cadrul A.R.L.U.S. (pag. 167-171); Seminarului Monahal dela Neamțu (pag. 347-350 și 388-390); Seminarului Monahal dela Hurezu (pag. 351-357); ca și la deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială ale preoților, la București (pag. 361-365) și Curtea de Argeș (pag. 366-376).

Valoarea sfaturilor și indemnurilor pe care Înaltul Ierarh le-a dat cu aceste ocazii, ca și orizonturile noi de activitate pe care le-a deschis înaintea ascultătorilor de toate gradele sunt și vor rămâne pietre de temelie ale apostolatului social al vremurilor prin care trecem. Din cuvântările ținute la școalele monahale, ca și din cele două cuvântări ținute la Mănăstirea Viforăta (pag. 97-102) și Sf. Maria dela Techirghiol (pag. 384-387) se poate constata noul ritm dat de I. P. S. Patriarh vieții monahale, pe care intenționează să o ridice până la înălțimea vremurilor de glorie, pe care le-a ajuns în trecut monahismul ortodox în Răsărit. Viața chinovială munca metodică și stăruitoare și rugăciunea neincetată, iată cheazășia adevăratei vieți monahale, menite să facă din mănăstiri „cetăți, zidite pe vârf de munte, spre care privesc ochii călătorilor din toate părțile”, sau faruri „care luminează în mijlocul mării, drumul corăbierilor, drumul sufletelor însetate de lumina evanghelică”.

Sub semnul acestei rodnice activități în toate domeniile de viață bisericească s'a sărbătorit la 25 Februarie 1950 un sfert de veac dela înființarea Patriarhiei Române. În cuvântarea pe care I. P. S. Patriarh Justinian a ținut-o în Sfântul Sinod, cu această ocazie, a zis printre altele: „Cărmuirea bisericească a Bisericii noastre Ortodoxe nu poate uita nicio clipă, că toate strădaniile sale nu tind decât spre mântuirea turmei duhovnicești pe care o păstorește, după porunca Mântuitorului”.

Dar împlinirea acestei frumoase chemări a Bisericii nu este cu puțință „decât sub acoperământul dragostei și al păcii dintre oameni, după cum pacea nu poate fi instăpănită decât într'o lume în care omul nu mai este rob semenului său, ci toți trăesc slobozi și deopotrivă îndreptățiți prin munca lor, la bunurile materiale și morale ale vieții”. „Drept aceia Biserica Ortodoxă n'a conținut să binecuvânteze lupta celor ce lucrează pacea și dreptatea între oameni și noroade...” „tot așiderea Sfânta noastră Biserică n'a încetat să osândească pe vrăjmașii păcii, pe ațâțătorii la război, pe primejdiiții libertăților oamenilor cinstiți și muncitori de oriunde, pe vrăjmașii buneii înțelegeri între popoare, cari, prin faptele lor, primejdiesc lucrarea mântuitoare a Altarelor lui Hristos”. „Alăturându-se celor ce lucrează pacea, Biserica noastră n'a răspuns numai îndatoririlor ei izvorâte din grija pentru mântuirea turmei sale, ea a răspuns și voinței credincio-

șilor în mijlocul cărora își desfășoară lucrarea ei duhovnicească. Sprijinul pe care Biserica noastră l-a dat poporului român, în această luptă a lui, pentru a-și apăra pacea, libertatea și fericirea, a avut un puternic răsunet" (pag. 188-192). Iar în cuvântarea ținută cu aceeași ocazie, înaintea Adunării Naționale Bisericești, I. P. S. Patriarh accentuează din nou că „Biserica s'a străduit a sprijini toate eforturile poporului, în drumul lui spre o viață mai bună, spre un viitor mai fericit, spre prosperitatea și înălțarea scumpei noastre Patrii". Ea n'a pregețat „să-și facă auzit cuvântul ei - izvorit din învățătura lui Hristos - și în lupta ce se dă astăzi între slujitorii păcii și înfrățirii oamenilor pe de o parte și între învrăjbitorii de popoare, asupra neamurilor și înrobitorii noroadelor, pe de altă parte". „Noi, înșine, zice mai departe I. P. S. Sa, și membrii Sfântului Sinod, fiecare în parte, am rostit cuvinte de lămurire a preoșimii și a turmei credincioșilor noștri. Prin pastoralele lor, înalții Ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române n'au încetat să înfățișeze în adevărata lor lumină pe dușmanii popoarelor, pe dușmanii lui Hristos, chiar dacă acești slujitori ai vrajbei vorbesc uneori în numele credinței creștine, pe care o necinstesc prin faptele lor". „Binecuvântând cu binecuvântarea Domnului pe făcătorii de pace, „cari fiii lui Dumnezeu se vor chema" și ajutându-i în strădaniile lor, Biserica noastră a osândit și osăndește pe așăfătorii la noi războaie. Pentru aceea, deci, Biserica Ortodoxă Română, alături de întregul nostru popor muncitor, s'a alăturat cu sinceritate și hotărâre marelui lagăr al păcii și libertății, în fruntea căruia stă Uniunea Sovietică, marea noastră vecină și prietenă" (pag. 193-197).

Prilejuri de sărbătorire au mai oferit Bisericii Ortodoxe Române și aniversările anuale ale memorabilei date de 21 Octombrie 1948, când frații noștri uniți au revenit la sânul Bisericii mame. În cuvântarea rostită de I. P. S. Patriarh Justinian, în catedrala Sf. Patriarhii, cu ocazia împlinirii unui an dela reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române, înaltul Ierarh lămurește, cum nu se poate mai bine, raporturile dintre Biserica noastră și Biserica Romano-Catolică: „Noi nu dușmănim și n'am pornit război cu poporul și clerul romano-catolic. N'avem nimic cu credința lor, cu slujbele lor. Ei le pot practica în liniște, netulburăți de nimeni. Noi ne luptăm cu statul papal, cu acest stat politic dela Roma, slăbind și însetat după puterea de a stăpâni toată lumea creștină, cu Vaticanul, care în loc să meargă și să vestească Evanghelia Domnului și să adune în staulul lui Hristos pe acele neamuri care nu-l cunosc încă, s'a năpustit și se năpustește cu toată armata sa de călugări iezuși, de diplomați în rasă și de alte unelte devotate lui, dar străine de învățătura Domnului, să smulgă oile credincioase și blânde, din vatra Bisericii noastre străbune. Acesta este dușmanul nostru și cu el ne luptăm, pentru a-l face să înțeleagă că Domnul nu a venit în lume, învățând pe oameni calea, adevărul și viața, nu a pășit pe cruce

și nu a înviat din morți, ca să întemeieze un stat politic pe pământ, în care vechii împărași romani să fie înlocuiți cu alt împărat, pretins urmaș al Sfântului Petru" (pag. 61-69).

Atitudinea categorică a I. P. S. Patriarh împotriva Vaticanului este așa dar motivată de devierile scaunului din Roma, dela adevărata credință creștină și de rătăcirile lui pe căile întortochiate ale politicii lumești și ale ambiției personale de a stăpâni lumea, pentru atingerea acestui scop nedându-se la o parte de a deveni chiar unealtă a așăzătorilor la un nou război. Iar în cuvântarea pe care I. P. S. Patriarh Justinian a ținut-o cu prilejul împlinirii a doi ani dela Reîntregire, în Sf. Sinod, printre altele arată că: „Smulgerea acestor frați de sub ascultarea Romei papale, ne-a îngăduit să aducem un număr însemnat de credincioși în marele front al păcii". Căci „lupta aceasta de apărare a păcii în care s'a înrolat cu hotărîre întregul nostru popor - alături de toate popoarele pașnice din lume - a dat puțința Bisericii Ortodoxe Române să-și dovedească încă odată profundul ei patriotism și consecvența ei pe drumul adevăratei doctrine creștine" (pag. 172-180).

Biserica Ortodoxă Română, credincioasă poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos, este așa dar alături de popor. Acest lucru nu rezultă numai din activitatea de zi cu zi a clerului și a Înaltei Ierarhii bisericești, ci și din contribuțiunea pe care sunt chemați să o dea pentru promovarea intereselor bisericești, a vieții creștine, ca și pentru îndrumarea credincioșilor pe calea muncii și a construcției, membrii adunărilor eparhiale. Aceștia nu sunt, sub nouile legiuri bisericești, „deputații eparhiali" de odinioară, care participau la adunările eparhiale numai ca figuranți, ci au îndatoriri constructive, atât în timpul sesiunilor adunărilor eparhiale, cât și în timpul dintre sesiuni. „Adunarea eparhială se deschide în condițiile luptei hotărâte pentru pace" - spunea I. P. S. Patriarh Justinian la adunarea eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor din iarna anului 1950 - „Și în această privință, Biserica Ortodoxă Română și-a dat adeziunea sa totală, încadrându-se ferm în rândul celor ce luptă pentru pace". „Adunarea eparhială a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, urmează deasemeni să se încadreze alături de cler, în lupta pentru pace și să-l ajute în această acțiune". „Deaceea - continuă I. P. S. Patriarh - fac un calduros apel către onorații membri ai adunării eparhiale, ca pe lângă obligațiunile ce au față de Eparhie, să o adauge și pe aceea de a se alătura clerului, în acțiunea pentru pace" (pag. 217-219).

Necesitatea colaborării dintre credincioși și cler ține de însăși viața Ortodoxiei: „Biserica Ortodoxă nu însemnează altceva decât cler și credincioși laolaltă", spune I. P. S. Patriarh în adunarea eparhială din iarna anului 1951. Și tot acum mai spune: „Deși Biserica trebuie să se îngrijească în primul rând de nevoile de ordin sufletească ale fiilor ei, ea nu poate și nu trebuie să se desintereseze de celelalte laturi ale vieții credincioșilor".

„Este îndatorirea ei ca neîncetat să stimuleze și să dinamizeze forțele vieții sociale din acest sector; prin misiunea ei cea mare, neconținut se cuvine să îndemne pe toți credincioșii spre atingerea idealurilor sublime, sprijinind totodată și puternic chiverniseala publică, pentru propășirea întregii colectivități“ (pag. 397-399).

Toată activitatea aceasta deosebit de bogată a I. P. S. Patriarh are la bază dorința sinceră de a colabora în chip loial cu Conducerea Statului pe calea progresului social, și pentru realizarea unei lumi mai bune, mai drepte și mai fericite. Cu ocazia jurământului de credință către Republica Populară Română, I. P. S. Patriarh Justinian a grăit: „Legământul pe care slujitorii Bisericii Ortodoxe Române l-au făcut astăzi prin jurământul pe care l-au depus, pentru sprijinirea și apărarea Republicii Populare Române nu este numai un act de legalitate față de noua noastră formă de Stat, ci și un act prin care recunoaștem că trebuie să colaborăm sincer și să sprijinim regimul democratic, în zidirea cea nouă, în așezarea cea nouă a Statului nostru, Republica Populară Română“ (pag. 10-11). Cu ocazia implinirii unui an de arhipăstorire, înaintea Adunării Naționale Bisericești, I. P. S. Patriarh a asigurat Guvernul „de toată prețuirea și mai cu seamă de toată colaborarea frățească, legală, cinstită, fiind stăpânit de aceleași convingeri pe care le mărturiseam acum un an, că poporul nostru poate să câștige totul prin această colaborare sinceră și loială între Biserică și conducătorii politici“ (pag. 43-45).

În vederea acestei sincere și rodnice colaborări, Biserica, folosindu-se de libertatea religioasă acordată de Constituția țării tuturor cultelor religioase și-a făurit legiuirile ei, în așa fel că „prin nouile așezări, Biserica Ortodoxă Română devine un factor dinamic în neostenitele strădani ale poporului de a-și clădi o viață mai bună, în care omul să nu mai fie rob al semenului său, ci să domnească nepieritoare poruncă a Mântuitorului: „Să vă iubiți unii pre alții, cum v'am iubit Eu“ (pag. 50-54).

Astfel, înfățișând activitatea Bisericii Ortodoxe Române înaintea Adunării Naționale Bisericești din 10 Noembrie 1951, I. P. S. Patriarh a putut afirma cu dreptate: „Colaborarea Bisericii cu Statul s'a desfășurat destul de intens și cu roadele cele mai frumoase, atât pentru Patria noastră, cât și pentru Biserica noastră“. Desvoltarea mai departe a acestei colaborări prin „adâncirea colaborării dintre preoți și organele puterii locale și în special activitatea preoțimii noastre în desfășurarea luptei pentru pace“ este de cea mai mare însemnătate, „fiindcă interesul Bisericii se confundă cu interesele Patriei noastre de a apăra pacea, de a da Patriei noastre liniștea pe care o dorește poporul nostru“ (pag. 400-402).

Biserica Ortodoxă Română în frunte cu Întăistătorul ei nu are alt drum decât acela al poporului muncitor. Acest lucru l-a afirmat I. P. S. Patriarh în nenumărate rânduri, pentruca să ia aminte la el toți: și prie-

teni și dușmani, și cei din lăuntru și cei din afara granițelor Patriei noastre și mai ales pentru ca să fie pus la inimă de toți slujitorii vrednici ai altărilor. Drumul acesta comun se vede din împărțirea de către Biserică, prin slujitorii ei, a tuturor bucuriilor, și tuturor victoriilor poporului nostru muncitor. Așa se explică pentru ce numirea D-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri a fost salutăată de Biserică, întocmai ca și de întreg poporul nostru muncitor, cu cel mai viu entuziasm. „Prezența lui în fruntea Guvernului Republicii Populare Române – a spus I. P. S. Patriarh în cuvântarea ținută la deschiderea Adunării Naționale Bisericești din 15 Iunie 1952 – este garanția sigură că poporul nostru nu se va abate niciodată depe drumul cel drept, care duce spre pace traică, spre lumină și spre progres” (pag. 440-448). De aceea în telegrama trimisă de Adunarea Națională Bisericească, D-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, cu această ocazie, I. P. S. Patriarh zice: „Participând cu entuziasm la avântul constructiv de care este cuprins poporul muncitor din Patria noastră, credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Române, care se bucură de cea mai largă libertate religioasă în Statul nostru de democrație populară, Vă asigură pe D-voastră, conducătorul iubit al întregului popor că vor dovedi patriotismul fierbinte prin muncă, prin împlinirea tuturor îndatoririlor cetățenești, prin respectarea legilor Statului nostru și prin participarea lor activă la lupta pentru apărarea păcii, împotriva imperialiștilor americano-englezi, care încearcă să arunce lumea într'un nou război mondial” (pag. 506-508). Acelaș lucru îl arată I. P. S. Patriarh și în telegrama trimisă D-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej din partea Sf. Sinod al Bisericii noastre (pag. 503-505).

Dar activitatea I. P. S. Patriarh, ca luptător și animator al luptei pentru pace și împotriva ațățătorilor la un nou război, s'a manifestat nu numai pe teren bisericesc și lăuntric, ci și pe teren interconfesional și pe teren extern. Astfel din inițiativa I. P. S. Patriarh au fost convocați, încă din anul 1949, la palatul patriarhal șefii cultelor din țară (reformat, evanghelic luteran C. A., evanghelic luteran S. P., mozaic, unitarian, armeanogregorian și musulman), cari după o matură chibzuință au redacat o moțiune, în care manifestându-și recunoștința față de regim și guvern, pentru libertățile religioase garantate, au mărturisit că „vor căuta să sprijine din toate puterile eforturile comune ale întregului popor pentru consolidarea și ridicarea Patriei noastre, Republica Populară Română” (pag. 457-461).

Conducătorii cultelor din țară mai sunt apoi convocați de I. P. S. Patriarh în 1950, cu care ocazie ei adresează pe deoparte un mesagiu celui de-al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, la Varșovia, iar pe de altă parte o Chemare către toți credincioșii de toate nuanșele din țară (pag. 477-478 și 479-484). I. P. S. Patriarh, împreună cu întreg Sf. Sinod,

aderă în 1950 cu însuflăţire la Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii (pag. 469-470); protestează la Consiliul de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva atrocităţilor americane din Coreea, (pag. 457-476); aderă la Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui pact al păcii (pag. 597); înalţă cuvânt de protest vehement împotriva folosirii armei bacteriologice în războiul nedrept din Coreea (pag. 498-499) şi îşi exprimă solidaritatea sa deplină în numele Bisericii Ortodoxe Române şi împreună cu Sf. Sinod, cu acţiunile pentru pace ale Consiliului Mondial al Păcii (pag. 511). De mare însemnătate este deasemenea şi concursul nelimitat pe care I. P. S. Patriarh l-a arătat din partea clerului Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu ierarhia, Consiliului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. (pag. 283-286 şi 512-513).

Volumul al IV-lea din „Apostolat Social” prezintă apoi câteva din articolele I. P. S. Patriarh Justinian, publicate prin ziare şi reviste (pag. 18 20; 78-79; 80-82; 220-221; 241-242; 289-304; 403-404 şi 431-432).

Activitatea atât de intensă şi de bogată în roade a I. P. S. Patriarh, care se face înţeleasă din paginile volumului acestuia, nu-şi poate găsi răsplata decât în conştiinţa datoriei împlinite în slujba Mântuitorului Iisus Hristos şi a credincioşilor. Cu toate acestea nu au lipsit dovezi de apreciere justă faţă de această activitate şi din afară. Pe lângă alegerea I. P. S. Patriarh ca membru al Academiei Duhovniceşti din Moscova, I. P. S. Patriarh Alexandru al III-lea al Antiohiei a ţinut să dovedească în chip public simfămintele sale de preţuire faţă de opera întreprinsă de I. P. S. Patriarh Justinian, decorând pe Întăistătătorul Bisericii Ortodoxe Române cu „Ordinul Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel”.

În cuvântarea ţinută de I. P. S. Patriarh Justinian cu ocazia înmânării acestei înalte distincţiuni, I. P. S. Sa a zis: „Scrisoarea prin care Prea Fericitul Alexandru ne trimite această binecuvântare... a arătat încă odată că însuşi Scaunul Apostolic al Antiohiei recunoaşte acţiunile Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române în slujba păcii, ca isvorite din neschimbata învăţătură a lui Hristos şi din duhul nepieritor al Ortodoxiei Ecumenice. Pe acest drum al slujirii lui Dumnezeu şi al păstoririi turmei Sale, pe calea evanghelică a păcii şi a bunei înţelegeri, Biserica Ortodoxă Română nu şovăieşte a merge mai departe, încredinţată pe deplin că, prin faptele sale, ea se bucură de binecuvântarea tuturor Scaunelor Patriarhiceşti, care se adapă din izvorul cel limpede al Ortodoxiei şi nu se lasă mâinate pe căi lăaturalnice de interese cu totul străine de interesele Bisericii lui Hristos. (pag. 153-155).

Considerat în ansamblul lui, volumul IV-lea din „Apostolat Social” este un preţios document despre înaltele strădanii din cei patru ani de arhipăstorie ai I. P. S. Patriarh Justinian şi o dovadă grăitoare, că Biserica Or-

todoxă Română, călăuzită de mână viguroasă și de mintea luminată a Patriarhului ei, se găsește prezentă la datorie, străduindu-se laolaltă cu toți fiii cei buni ai Patriei în vederea construirii unei lumi mai bune și mai fericite, în care dreptatea și omenia să triumfe și din care războiul să fie pentru totdeauna înlăturat.

Pr. OLIMP N. CACIULA

„JURNALUL PATRIARHIEI MOSCOVEI“, Nr. 4/952.

Materialul din acest număr al revistei este închinat aproape în întregime Sfințelor Sărbători ale Paștilor. Ca în toți anii, I. P. S. Patriarh Alexei al Moscovei și a toată Rusia adresează arhipăstorilor, păstorilor și turmei, un frumos „Cuvânt de felicitare de Sfintele Sărbători ale Paștilor“. În încheiere șeful Bisericii Ortodoxe Ruse spune: „Așa cum știm cu toții, în timpul de față, dușmanii păcii, creștini după nume, dar nu cu spiritul, visează iarăși să înroșească lumea cu sânge. Dar știm că acestor planuri rele le stă împotrivă hotărârea neclintită a oamenilor și popoarelor iubitoare de pace, de a lupta pentru pacea în toată lumea.

„Suntem fericiți că Patria noastră se află în fruntea acestei cauze cu adevărat creștine. Să ne înarmăm deci cu dragostea lui Hristos și să ne îmbrăcăm cu toate armurile Domnului. Și, în numele lui Hristos, care a biruit moartea și a dăruit viață lumii și pacea a adus-o pe pământ, Hristos care a înviat și ne-a înviat și pe noi împreună cu El, să ne facem vrednici de ajutorul Său în cauza apărării păcii, pentru o viață fericită aci pe pământ, pentru bucuria nemincinoasă de a dobândi și bucuria veșnică în Împărăția lui Hristos“...

ÎNALT PREA SFINȚITUL NICOLAI AL CRUȚITEI ȘI COLOMNEI.
(1892 — 1922 — 1952)

Un documentat studiu asupra vieții și operei marelui ierarh rus, care împlinește anul acesta șasezeci de ani de viață și treizeci de ani de arhipăstorie. „Putem afirma cu încredere — spune autorul, V. Nikonov, — că numele Mitropolitului Nicolai e cunoscut în toate colțurile globului pământesc. Lumea progresistă, indiferent de convingerile religioase și politice, îl cunoaște ca pe un înflăcărat luptător pentru pace și privește cu adâncă recunoștință pătrunzătoarele sale cuvântări împotriva atățătorilor la război. Oamenii credincioși din Rusia ca și de peste hotare, care au avut posibilitatea să citească și fericirea să asculte cuvântările și predicile sale, îl cunosc pe Mitropolitul Nicolai al Cruței și Colomnei ca pe un mare orator bisericesc... Pe lângă toate acestea, Mitropolitul Nicolai este unul dintre cei mai învățați ierarhi, care s'a învrednicit de înaltul titlu de doctor în teologie la noi și peste hotare. Faptul conferirii titlului de doctor în teologie unui arhieru ortodox rus de către o universitate străină (Praga), este un eveniment fără precedent în trecut, însă întru totul meritat“. (pag. 9).

Acest studiu biografic constituie pentru noi un vrednic exemplu de viață și luptă pe tărâm bisericesc și obștesc. Nici un număr din revista Patriarhiei Moscovei nu e lipsit de numeroase pagini pline de rod al minții și muncii marelui bărbat creștin.

Cu prilejul meetingului orășenesc al oamenilor muncii din Moscova (13 Martie 1952) Mitropolitul Nicolai a rostit următoarea cuvântare :

„Un prooroc al Vechiului Testament, care a trăit cu 3800 de ani înainte de era noastră, spunea despre unul dintre popoarele setoase de sânge din vremea sa : „Pentru că au răspândit groaza pe pământul celor vii poartă asupra lor rușinea“ (Iezechiil XXII-25).

„Agresorii americani în Coreea s’au acoperit de rușine pe vecie !

„Actele monstruoase săvârșite de ei stârnesc în inima fiecărui om cinstit oroare, cutremură inimile și mințile !

„Laurii lui Hitler nu le dau liniște acestor „pretendenți la dominația mondială“. Au schingiuit și nimicit cu toate mijloacele populația pașnică a Coreei au distrus monumente de cultură și artă, altare și case de locuit, au chinuit în mod barbar și au nimicit prizonieri de război, — și toate acestea n’au săturat pântecul urmașilor lui Hitler și a slugilor lui.

„Călcând cu grosolănie și nerușinare normele dreptului internațional și principiile umanității, moralei, dreptății, agresorii americani — după cum am aflat din declarațiile guvernelor Republicilor democrat-populare Coreeană și Chineză — au trecut la o acțiune inumană, începând în Coreea și Nord-Estul Chinei războiul bacteriologic, declarat în afara legii de convențiile internaționale, aruncând din avioane baccili de ciumă, holeră, tifos, asupra populației pașnice din Coreea și pe pozițiile vitezei Armate Populare Coreene și ale voluntarilor chinezi.

„Un poet al Romei antice exclama referitor la nelegiuirile din țara sa : „O, cine-mi va da cuvinte ca să exprim cu ele toată mânia mea !“.

„Vom găsi oare și noi cuvinte, care să redca simțămintele acelei nemăsurate indignări de care sunt pline inimile noastre ale tuturor ?

„O, voi viteji luptători coreeni apărători ai gliei strămoșești împotriva cotropitorilor ! O, voi pașnice femei coreene, copii, bătrâni și voi, toți frații coreeni, care suportați cum groaznica și oribila sălbătăcie a asupritorilor voștri ! Toți oamenii simpli, cinstiți din întreaga lume și noi, toți, suntem cu sufletul alături de voi, împărtășim suferințele voastre și sfânta voastră indignare împotriva intervenționistilor ! Noi credem că niciun fel de neleguire nu va înfrânge voința voastră de a lupta pentru Patrie, nu va frânge spiritele voastre !

„Biserica Ortodoxă Rusă prin mine, și eu personal ca unul dintre slujitorii ei, alăturăm în întregime din tot sufletul glasul nostru, inimile noastre la glasul indignat al întregului nostru popor, care protestează împotriva siluirii conștiinței întregei omeniri pașnice și progresiste !

„Pentru orice urmaș adevărat al învățăturii creștine este un mare sacrilegiu

faptul, că acei care au deslănțuit războiul bacteriologic în Coreea și China Nord-Estică, în cuvântările pe care le rostesc în țara lor, citează adesea Biblia, declară că ei „apără civilizația creștină” și se numesc creștini!

„Acești fățarnici nu sunt creștini! Ei n’au nici conștiința, nici principii umanitare, nici conștiința răspunderii pentru crimele lor.

„Față de ororile din Coreea, — noi toți care iubim viața, pacea, demnitatea umană, dreptatea, libertatea, care împărtășim suferințele nemai pomenite ale nobilului popor muncitor coreean, ce-și apără cu pieptul Patria, să ne ridicăm ca unul împotriva monstruoaselor crime ale agresorilor americani!

„Să se pună capăt acestor nelegiuiri, să înceteze folosirea acestei oribile arme inumane de nimicire a oamenilor în masă!

„Să înceteze războiul în Coreea!

„Să triumfe pacea și omenia”! (pag. 22—23)

Aflăm din acelaș număr al revistei că Academia Teologică din Sofia a conferit Mitropolitului Nicolai al Crutiței și Colomnei titlul de doctor în științele teologice.

Pr. I. PAROCESCU

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

MIȘCAREA PERSONALULUI BISERICESC

I. CHEMĂRI IN SERVICIU

Temei Nr. 9402/952/9988/952.

1. P. C. Preot Alex. Vlaiculescu, Protolereul Orașului Ploiești • Prahova pentru meritele sale pe tărâm religios și cultural-social, este chemat prin Decizia Nr. 37/952 a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, pe data de 1 Iulie 1952, în funcția de Consilier Administrativ II, la Sectorul Cultural • Social dela Arhiepiscopia Bucureștilor
Temei Nr. 12317/952.

2. P. C. Preot Dinescu Gheorghe, dela parohia Brănești, este delegat prin Decizia Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian Nr. 44/952, pe data de 15 August 1952, în funcția de Protolereu al Raionului Brănești, Regiunea București.

II. TRANSFERĂRI

a) Preoți :

Temei Nr. 9183/952.

1. Preotul Ioan Mihai, dela parohia Săteni și preotul Marin Petre, dela Mănăstirea Viforâta, Raionul Târgoviște, se transferă reciproc, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9668/952.

2. Preotul Teodor Manole, dela parohia Gîlna, filiala Bobești, se transferă la parohia Cățelu, Raionul T. Vladimirescu • București, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9901/952.

3. Preotul Gheorghe Rădulescu, dela parohia Broșteanca, Raionul Roșiori de Vede și Pr. Nicolae Rădulescu, dela parohia Ionașcu Băsești, Raionul Drăgănești, se transferă reciproc, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 11760/1952.

4. Preotul Marin Davidescu, dela parohia Sf. Filoftela, oraşul Ploceşti, se transferă la parohia Sf. Pantelimon din acelaş oraş, pe data de 1 August 1952.

Temei Nr. 11987/1952.

5. Preotul Ioan T. Nicolae, dela parohia Belciug, Raloul Cricov, se transferă la parohia Sf. Pantelimon Ploceşti, pe data de 1 August 1952.

Temei Nr. 11989/1952.

6. Preotul Gheorghe Popescu, dela parohia Ciolăneşti Deal, Raloul Vârtoapele se transferă la parohia Groşani, Raloul Muscel, pe data de 1 August 1952.

7. Preotul Gh. Constantinescu, dela parohia Socariclu, Raloul Feteşti, se transferă cu post cu tot, la parohia Muntent-Buzău, Raloul Slobozia, pe data de 1 August 1952.

Temei Nr. 10308/1952.

8. Diaconul Iordan Nicolescu, dela Biserica Sf. Nicolae Drujeşti - Curtea de Argeş, se transferă, cu postul său, catg. 3/2 la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 15 Iulie 1952.

b) Cântăreţi bisericeşti :

Temei Nr. 9052/1952.

1. Cântăreţul Sergiu Ganea, dela Biserica Sf. Spiridon Vechi Bucureşti, se transferă la Biserica Kretzulescu, Bucureşti, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 11272/1952.

2. Cântăreţul Marcu Băltolu, se transferă disciplinar, dela parohia Sf. Teodor Roşilor de Vede, la parohia Sf. Apostoli, acelaş oraş, pe 1 August 1952.

c) Personal administrativ :

Temei Nr. 8654/1952.

1. Maria Menglişe, dactilografă se transferă dela Institutul Teologic de grad Universitar Bucureşti, la Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureştilor, pe data de 1 Iulie 1952.

III. ANGAJĂRI ŞI INCADRĂRI DE PERSONAL CLERICAL

a) Preoţi :

Temei Nr. 8355/1952.

1. Preotul Romulus Stănescu, nou hirotonit, se angajează în postul de preot paroh la parohia Negreni de Sus, Raloul Vida, pe data de 1 Mai 1952.

2. P. C. Preot Mihail Bulacu, încetându-i angajarea ca profesor la Institutul Teologic de grad Universitar Bucureşti, se încadrează pe data de 1 Iulie 1952, în post de preot la Biserica Sf. Elefterie Bucureşti.

3. Preotul Haralambie Cojocaru, încetându-i angajarea ca asistent la Institutul Teologic de grad Universitar Bucureşti, se încadrează în post de preot la parohia Sf. Maria-Patriarhul Miron, pe data de 1 Iulie 1952.

4. Preotul Victor Popescu, încetându-i angajarea ca profesor la Şcoala de cântăreţi bisericeşti, se încadrează în post de preot la Biserica Sf. Anton Curtea Veche, Bucureşti, pe data de 1 Sept. 1952.

Temei Nr. 795/1401/1952.

5. P. C. Diacon Gh. Bejgu, dela Biserica Domniţa Bălaşa, a fost angajat, în post de preot paroh la parohia Mihail Bravu, Bucureşti, pe data de 1 Ian. 1952.

b) *Cântăreți bisericești:**Temei Nr. 7259/952.*

1. Preotul Dumitru Soare se angajează în post de cântăreț I la parohia Herăstrău, Raionul Stalin București, pe data de 1 Iunie 1952.

Temei Nr. 8733/952.

2. Dumitru N. Dumitrescu, se angajează în post de cântăreț I la parohia Zgripcești, Raionul Topoloveni, pe 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9213/952, 10434/952.

1. Dumitru N. Iordache, se angajează în post de cântăreț bugetar la parohia Capela Cimitirului Slobozia-Ialomita, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9924/952.

2. Marius Trifu, se angajează în post de cântăreț la parohia Oborul Vechi, București, pe data de 1 Ianuarie 1952, de când prestează efectiv serviciu.

Temei Nr. 10050/952.

3. Teodor B. Ioan se angajează în post de cântăreț la parohia Balotești, Raionul Snagov, pe data de 1 Aprilie 1952, de când prestează serviciu.

Temei Nr. 10685/952.

4. Cântărețul Efrem Mizileanu se angajează în post de cântăreț la Biserica Sf. Maria, Cartierul Diaconescu, parohia Herăstrău, Raionul Stalin București, pe data de 1 August 1952.

Temei Nr. 11313/952.

5. Dumitru Baton, se numește în post II de cântăreț la parohia Chiajna, Raionul Gheorghiu-Dej, București, pe data de 1 August 1952.

Temei Nr. 12163/952.

6. Ilie Trohim se angajează în post de cântăreț la Biserica Buna Vestire-Schitul Măicilor, Raionul Lenin București, pe data de 1 Septembrie 1952.

Temei Nr. 12460/952.

7. Cântărețul Ioan C. Ștefănescu se angajează în post de cântăreț la parohia Surani, Raionul Teleajen, pe data de 1 Iulie 1952.

IV. ANGAJĂRI ȘI INCADRĂRI DE PERSONAL ADMINISTRATIV

a) *La Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor**Temei Nr. 9240/952.*

1. Marinescu Ioan, se angajează în post de tâmplar, categoria III/VI, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9242/10667/952.

2. Roman Adam se angajează în post de tâmplar, categ. III/VIII, pe data de 13 Iulie 1952.

Temei Nr. 11276/952.

3. Constantin Stroescu, se angajează în post de mecanic categ. IV/VIII, pe data de 1 August 1952.

b) *La Institutul Teologic de grad Universitar București.**Temei Nr. 9667/952.*

1. Diaconul Anatolie Lefter se angajează, pe data de 1 Iulie 1952, în post de dactilograf principal, categ. 6/2.

Temei Nr. 10468-9/952.

2. Soare Constantin se angajează pe data de 1 Iulie 1952, în postul de îngrijitor la Centrul de Indrumări Misionare Curtea de Argeș.

c) La mănăstiri

Temei Nr. 9223/952.

1. Mardarie Petre se angajează în post de îngrijitor la Mănăstirea Cernica, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 9668/952.

2. Radu Șerban se angajează pe data de 1 Iulie 1952, în post de îngrijitor la Mănăstirea Suzana.

Temei Nr. 9680/952.

3. Ierodiaconul Roman Stanciu se angajează, pe data de 1 Iulie 1952, în postul de secretar și responsabil al inventarului la Mănăstirea Cernica.

Temei Nr. 10857/952.

4. Monahia Evlampia Ghiță se angajează în postul de stareță la Mănăstirea Ciorogăria, pe data de 1 August 1952.

V. INCETĂRI DE ANGAJĂRI DE PERSONAL CLERICAL ȘI ADMINISTRATIV

Temei Nr. 9667/952.

1. Incetează angajarea, pe data de 1 Iulie 1952, a Dnei Menglide Maria, în postul de dactilografă principală la Institutul Teologic de grad Universitar.

Temei Nr. 9668/952.

4. Incetează angajarea pe data de 1 Iulie 1952, a preotului Spiru Apostol, din postul de preot paroh dela parohia Cățelu, Raionul T. Vladimirescu-București.

Temei Nr. 10857/952.

5. Incetează pe data de 1 August 1952 angajarea monahiei Magdalena Comănescu, din postul de stareță a Mănăstirii Ciorogăria.

VI. DEMISII

Temei Nr. 9223/952.

1. Ștefan N. Ioniță demisionează, pe data de 1 Iulie 1952 din postul de îngrijitor dela Mănăstirea Cernica.

Temei Nr. 9668/952.

2. Ioan I. Duță demisionează, pe data de 1 Iunie 1952, din postul de îngrijitor dela Mănăstirea Suzana.

Temei Nr. 9680/952.

3. Ieromonahul Pimen Georgescu demisionează pe data de 1 Iulie 1952, din postul de secretar și responsabil al inventarului dela Mănăstirea Cernica.

Temei Nr. 9736/952.

4. Preotul Dumitru Stoicescu, demisionează din postul de preot paroh al parohiei Predești, Raionul Ploiești, pe data de 1 Iulie 1952.

Temei Nr. 10015/952.

5. Cântărețul Iosif Bardieru, demisionează pe data de 1 Iulie 1952 din postul de cântăreț dela parohia Valea Nicovani, Raionul Ploiești.

Temei Nr. 10434/952.

6. Constantin Mihal, demisionează pe data de 1 Mai 1952, din postul de cântăreț dela parohia Capela Cimitirului-Slobozia Veche, Raionul Slobozia.

Temei Nr. 10468/952.

7. Spirea Stelian și Sandu Gh. Constantin demisionează, pe data de 15 Iulie 1952 din posturile de îngrijitori dela Centrul de Indrumări Misionare Curtea de Argeș.

Temei Nr. 10836/952.

8. Stan Paraschiv demisionează, pe data de 15 Iulie 1952, din postul de cântăreț dela parohia Crunți, Raionul Slobozia.

Temei Nr. 12460/952.

9. I. I. Ștefănescu demisionează, pe data de 1 Iulie 1952, din postul de cântăreț dela parohia Surani, Raionul Teleajen.

VII. DECESE.

1. Ingriditorul Camenev Nicolae, dela Institutul Teologic de grad Universitar din București, a decedat la 12 Iulie 1952.

2. Preotul Aurel Dumitrescu, dela parohia Teșila, Raionul Sinala, a decedat la 8 August 1952.

3. Preotul Ioan Ionescu, dela parohia Valea Mare-Pravăț, Raionul a Muscel, a decedat la 21 August 1952.

VIII. SCHIMBĂRI IN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL

Temei Nr. 9987/952.

1. Oficiul parohial al parohiei Aprozi, Raionul Ottenița, se încredințează preotului Alex. Năstase, pe data de 1 Iulie 1952, retrăgându-se acest oficiu preotului Gh. Dumitriu.

Temei Nr. 10740/952.

2. Oficiul parohial al parohiei Braniște, Raionul Răcari, se încredințează, pe data de 15 August 1952, preotului Teodor Ivănescu, înlocuindu-se din acest oficiu, preotul Const. Necșulescu.

Temei Nr. 12543/952.

3. Oficiul parohial al parohiei Crucea, Raionul Călărași, se dă spre conducere preotului Ioan Gh. Nicolae, dela parohia Floroaica, retrăgându-se delegația preotului I. Sporea, pe data de 4 Sept. 1952.

IX. HIROTESII ȘI RANGURI BISERICEȘTI

Temei Nr. 10836/952.

1. Preotul Ioan Teodorescu, dela parohia Reviga, Raionul Slobozia a fost hirotesit în duhovnic, în ziua de 16 August a. c.

Temei Nr. 11734/952.

2. Preotul Panait Toporaș, dela parohia Folșor-București, a fost hirotesit în duhovnic, în ziua de 29 August 1952.

Temei Nr. 9690/952.

3. Preotul Toma Stănculescu, dela parohia Sf. Vasile-Cotroceni București, pentru activitate deosebită gospodărească, tact pastoral și colaborare strânsă cu organele parohiale, a fost distins cu ragul de „Iconom”, sub rezerva aprobării Sinodului Mitropolitan.

INFINTĂRI DE PAROHII, SCHIMBĂRI DE NUME LA PAROHII, SCHIMBĂRI DE CATEGORII LA PAROHII.

Temei Nr. 11638/952.

1. Se înființează parohia Înălțarea Domnului-Rahova, Raionul Lenin București prin deslăpire dela parohia Parcul Rahova II, având ca paroh pe preotul Dimitriu Gheorghe.

Temei Nr. 11272/952.

2. Se schimbă numele parohiei Halmanale, Raionul Cămpina, pentru a purta pe viitor numele „I. L. Caragiale”.

Temei Nr. 9113/952.

3. Parohia Gulla, Raionul Răcarl, trece de la categoria III, la categ. II.

Temei Nr. 11638/952.

4. Biserica Schitul Maicilor „Buna Vestire, din Raionul Lenin, București, se transformă în paraclis Patriarhal și Ministerul Cultelor ia act cu Decizia Nr. 11124/952.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

CONFERINȚELE PROTOPOPEȘTI ALE PREOȚILOR

Noua organizare dată de Sf. Sinod conferințelor protopopești s'a pus în aplicare începând din luna Iulie a. c., când s'au ținut primele conferințe administrative. Desbaterea problemelor profesionale numai între preoți, în această conferință a fost bine primită și va ajuta la îmbunătățirea muncii și la înlăturarea lipsurilor pastorale ale unora dintre preoți.

Programul fixat de Sf. Sinod pentru conferințele administrative s'a executat la toate protoieriiile, dar unele puncte din program nu au fost suficient pregătite. Astfel, la prezentarea momentelor mai însemnate din viața Bisericii, unii P. C. Protoierei nu au fost destul de documentați, întrucât nu primiseră ultimele numere din revistele bisericești. Mult mai bine documentați au fost cu privire la prezentarea situației generale politice, care interesează activitatea preoților, conducându-se după materialul publicat în ziare. La prelucrarea diferitelor ordine și dispozițiuni bisericești nu s'au scos totdeauna hotărâri și propuneri precise, sau acestea nu au fost însemnate în procesele verbale de sedință.

Arătarea preoților care s'au evidențiat în activitatea pastorală și socială s'a făcut cu nume și date la toate protoieriiile, astfel că preoții au putut cunoaște exemplele bune de urmat.

Deficiențele în activitate s'au arătat, însă, numai la câteva protoierii — Constanța și Brăila. Celelalte protoierii au evitat să se ocupe și de părțile slabe pentru înlăturarea lipsurilor morale sau pastorale și sociale ale unor preoți. Folosind prelucrarea lipsurilor în conferințele protopopești din trecut, în Protoieria Medgidia s'au îndreptat multe lipsurii pastorale și s'a stimulat activitatea profesională și socială a preoților.

Prezentarea rapoartelor de activitate nu a fost dirijată la toate protoieriiile ca să prilejuiască un schimb util de experiență și prelucrarea diferi-

telor măsuri comunale și raionale la care preoții trebuie să colaboreze. Trebuie să se urmărească prin prezentarea rapoartelor de activitate cunoașterea activității la cât mai mulți preoți, lămurindu-se prin discuții lipsurile constatate.

Nici controlul lecturii preoților nu s'a făcut efectiv la cele mai multe protoierii. Pentru informarea și documentarea forurilor superioare este necesar ca la fiecare conferință să se vizeze caietul de rezumate, notându-se în tabloul de prezență și lucrări nr. rezumatelor și apoi procedându-se la discuții conform hotărîrii Sf. Sinod.

Conferințele administrative urmăresc și pregătirea preoților în vederea tratării temelor dela conferințele de orientare, pentru a se cunoaște planul general și materialul ce va putea fi folosit în tratarea acestor teme. Acest obiectiv nu a fost atins decât la Prot. Brăila, care nu s'a mulțumit cu designarea referenților, ci a fixat prin discuții și ideile principale pentru tratarea temei „Biserica și Patria“. Arătându-se aspectele generale ale temei, materialul ce se poate folosi, accentuându-se că fiecare preot trebuie să trateze tema cel puțin sub forma unei schițe detaliate, — se va putea ajunge ca în conferințele de orientare discuțiile să fie animate și fructuoase și preoții să fie deplin orientați asupra temelor desbătute.

La sfârșitul lunii August s'au ținut la toate protoierii din Eparhie conferințele protopopești de orientare. Caracterul festiv al acestor conferințe este subliniat atât prin Te-Deumul cu care încep, cât și prin participarea delegaților din partea autorităților raionale, ai Comitetelor de Luptă pentru Pace, Imputerniciților Ministerului Cultelor, a P. S. EPISCOP sau a delegațiilor chiriarhali dela Centrul Eparhial, etc.

Centrul de greutate al conferințelor a fost desbaterea temei „Biserica și Patria“, foarte potrivită atât cu scopul conferințelor, cât și cu sărbătorirea apropiată a zilei de 23 August, când oamenii muncii și-au dovedit dragostea de Patrie prin mărețele realizări în muncă și prin angajamente pentru înfăptuirea și depășirea planului cincinal.

În tratarea temei „Biserica și Patria“ s'a arătat că Biserica Ortodoxă este împotriva naționalismului șovin și a cosmopolitismului, că ea colaborează cu organele regimului nostru democratic și cu masele populare la înfăptuirea unui trai mai fericit pentru oamenii muncii și la apărarea păcii în lume. S'a accentuat la toate conferințele latura practică a problemei, adică asupra sarcinilor care revin clerului în munca pentru întărirea și apărarea Patriei și a mijloacelor prin care aceste sarcini pot fi îndeplinite. Discuțiile cu privire la tema conferinței au fost vii și instructive la cele mai multe conferințe. La unele — Măcin, Făurei, Adam Clisi, — Protoierii respectivi trebuie să stăruiască în conferințele administrative, ca preoții să ia parte mai activă și la desbateri. Lipsa de interes pentru discuții s'a observat și la conferința Pro-

toieriei Constanța. Prezentarea și discutarea rapoartelor de activitate a servit ca parte aplicativă a temei, fiecare preot având posibilitatea să arate, pe lângă activitatea bisericească-profesională, cum a înțeles să contribuie la înflorirea Patriei, dela locul său de muncă.

S'a făcut constatarea că preoțimea, în covârșitoarea ei majoritate dă concurs efectiv în campaniile de interes obștesc (recoltare, treeris, colectare), la Căminele Culturale și mai ales în apărarea păcii prin Comitetele de luptă pentru pace.

Participarea la conferințele de orientare din August a fost foarte bună, în special la Protoierile Galați, Brăila și Medgidia. Întârzieri și absențe mai numeroase s'au constatat la Protoierile Tulcea și Măcin, la care problema îmbunătățirii frecvenței la conferințe trebuie serios avută în vedere de P. C. Protoieriei respective.

Toate conferințele au fost conduse de delegați chiriarhali: Trei conferințe: Galați, Măcin și Călmățui au fost conduse de P. S. EPISCOP CHESARIE; P. C. Vicar Ieronim a condus 2 conferințe; Pr. N. Grosu, Consilier bisericesc a participat la 3 conferințe, Pr. I. Murea Consilier economic a participat la 3 conferințe, Pr. Gh. Cârnu, Inspector bisericesc a condus o conferință, Pr. C. Picoș Secretar eparhial a condus 2 conferințe, iar Protoiereul Reg. Galați, T. Stănescu a condus o conferință.

CONSFATUIREA INTERCONFESIONALĂ A REPREZENTANȚILOR CULTELOR DIN ORAȘUL GALAȚI.

La 29 Iulie 1952 s'a ținut la Galați o consfătuire a reprezentanților cultelor din orașul Galați, pentru coordonarea activității cultelor în lupta pentru apărarea păcii.

Biroul a fost format din Arhim. Ieronim Motoc Vicarul Episcopiei Dunării de Jos, Protoierii T. Stănescu și D-tru Istrate, Pr. Tocănel, parohul bisericii romano-catolice, pred. Frunză din partea cultului evanghelist și I. Mirea din partea cultului adventist de ziua 7-a.

Din partea Comitetului regional de luptă pentru pace au participat tov. L. Bogdanovici președinte și tov. Sanda Gherghei secretar.

În asistență se aflau preoții ortodocși din orașul și raionul Galați și credincioșii ai celorlalte culte.

Delegatul Episcopiei, aclamat ca președinte al Consfăturii, rostește cuvântul de deschidere în care arată că această consfătuire se ține după exemplul cultelor din U. R. S. S., care, la începutul lunii Mai 1952 au manifestat hotărârea tuturor cultelor din U. R. S. S. de a sprijini apărarea păcii, laolaltă cu oamenii muncii din U. R. S. S. și au adresat un apel călduros cultelor religioase din întreaga lume pentru a se angaja cu toate puterile în apărarea acestei no-

bile cauze. Arată că prin această consfătuire se urmărește și la noi cunoașterea hotărîrilor Consiliului Mondial al Păcii, ținut de curând la Berlin și coordonarea acțiunii credincioșilor, aparținând diferitelor culte, în munca pentru întărirea Patriei prin apărarea păcii.

Pr. T. Iordache-Galați citește teza : „Forțele păcii sunt de neînvins“, în care arată obiectivele luptei pentru pace în prezent, după cum au fost fixate în ședința dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii : unltatea poporului german, încetarea războiului din Coreea, interzicerea militarizării Japoniei și convocarea la Viena a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, la 12 Decembrie 1952. Leagă apoi lupta pentru apărarea păcii de cuceririle poporului muncitor dela noi, din țările de democrație populară și din U.R.S.S. — care dovedesc oricui că forțele păcii sunt de neînvins. Se subliniază importanța proiectului noii Constituții pentru dezvoltarea și întărirea Patriei noastre. Încheie cu un apel convingător pentru alăturarea tot mai efectivă a masselor de credincioși la lupta pentru apărarea păcii. Reprezentanții cultelor ce au luat parte la consfătuire au arătat, cu ocazia discuțiilor pe marginea temei citite, felul cum credincioșii cultelor respective luptă pentru pace și și-au luat angajamentul ca această muncă să fie și mai rodnică.

Tov. L. Bogdanovici președintele Comitetului regional de luptă pentru pace a înfățișat mijloacele cele mai indicate pentru îndeplinirea sarcinilor ce rezultă din hotărîrile Consiliului Mondial al Păcii dela Berlin : hotărîrile trebuie popularizate în masele largi populare, trebuie denunțați ațâțătorii la un nou război, partizanii păcii trebuie să cunoască și să arate creșterea și întărirea forțelor păcii, în fruntea cărora se află marea Uniune Sovietică. Asigură pe membrii tuturor cultelor de sprijinul și îndrumarea Comitetui regional pentru pace și al luptătorilor pentru pace din câmpul muncii.

Ca încheiere, P. C. Arhimandrit Ieronim Motoc citește o moțiune către Comitetul permanent pentru apărarea păcii din R.P.R., prin care membrii cultelor din orașul Galați își exprimă atașamentul și hotărîrea de a lupta pentru pace alături de oamenii muncii.

VREDNICII

— În conferința protopopească administrativă, din Iulie, a preoților din Raionul Brăila au fost evidențiați : Pr. Gh. Andronescu, par. Sf. Cruce — Brăila, pentru activitatea depusă în comitetul de luptă pentru pace din cartier. Tot astfel și Pr. Haralambie Mușat dela parohia Movila Miresii.

Temei Nr. 5839/952.

— Pr. F. Gogoasă — Par. Adormirea-Cimitir, Pr. E. Hogaș și V. Spiceanu par. Trei Ierarhi și Diaconul E. Piroșcă din Galați au fost evidențiați pentru activitate deosebită desfășurată în comitetele de pace din care fac parte.

Te mei Nr. 5827/1952.

Sunt dați ca pildă celorlalți c. preoți pentru strădaniile depuse în scopul reparării bisericilor din parohiile respective, Pr. A. Constantinescu, C. Cronț și V. Matei dela par. Sf. Neculai și S. Vârgolici și Gh. Soroceanu parohia Buna Vestire-Galați.

MIȘCAREA PERSONALULUI DIN EPARHIE
ANGAJĂRI, TRANSFERĂRI, INCETĂRI DE ANGAJARE, DEAMISII

Te mei Nr. 5596/1952.

— Pr. Gh. Miloșu par. Cudațbi IV Raionul Bușor, ieșind din eparhie la încetarea angajării pe data de 1 Iulie 1952.

Te mei Nr. 5996/1952.

— Pr. Grigore Croitoru par. Mîrcea Vodă, Raionul Măcin, a fost transferat la par. Cerna, acelaș raion pe data de 1 Iulie 1952.

Te mei Nr. 5996/1952.

— Preotul Ion Necșuleșcu, par. Altman, Raionul Adam Clist a fost transferat la par. Dobromîr Deal, acelaș raion, pe data de 1 Iulie 1952.

Te mei Nr. 5996/1952.

— Pr. Dumitru Mihal, par. Vulturul, Raionul Hârșova, a fost angajat ca Protoreu al Raionului Hârșova, pe data de 1 Iulie 1952. Pe aceeași dată P. C. Sașa a fost transferat ca preot paroh la par. Hârșova în locul Pr. Marin Apostol.

Te mei Nr. 5966/1952.

— Pr. Ioan Iacob dela par. Sf. Dumitru-Constanța a fost pensionat pentru boală pe data de 1 Iulie 1952.

Te mei Nr. 7666/1952.

— Pr. Marin Apostol dela par. Hârșova a fost transferat la cerere la parohia Cernavoda Raion Medgidia, ca preot paroh pe data de 1 Iulie 1952.

— Prin Decizia Ministerului Cultelor Nr. 10.407/1952 Preotul Gh. Cărnaru dela par. Sf. Gheorghe-Isaccea, a fost recunoscut în postul de inspector eparhial cat. 10/1, pe data de 1 August 1952. Prin aceeași decizie Pr. I. Baltă fost inspector eparhial a fost încadrat la par. Mavromol-Galați.

Te mei Nr. 6065/1952.

Pr. Marin Marin secretar al Protoieriei Călmățui a fost înlocuit pe data de 1 Iulie 1952 cu Pr. Petre Copceag par. Insurăței R.-Călmățui.

Te mei Nr. 5996/1952.

— Pr. I. Preda a fost angajat ca pr. bugetar la par. Clocărlia R. Medgidia, pe data de 1 Iulie 1952.

Te mei Nr. 6298/1952.

— Ministerul Cultelor cu adresa Nr. 6532/1952 a recunoscut transferarea reciprocă a Pr. I. Grădinaru dela par. Acop. Maicii Domnului-Tulcea cu Pr. Zevin-Rusu, par. Sf. Constantin și Elena-Tulcea, pe data de 1 August 1952.

Te mei Nr. 5996/1952.

— Cântărețul Radu Stanciu dela par. Sf. Apostoli-Constanța a fost transferat la par. Hârșova Raion Hârșova pe data de 1 Iulie 1952.

INFIINȚĂRI, DESFIINȚĂRI ȘI ARONDĂRI DE PAROHII

Temei Nr. 5996/952.

— Parohia Bugeac R. Adam Cîsi se afiliază pe data de 1 Iulie 1952 la parohia Ostrov, acelaș raion. Pr. C. Pantazi va funcționa ca pr. II la parohia Ostrov, pentru filiala Bugeac.

Temei Nr. 5996/952.

— Parohia Congaz, R. Tulcea se desființează pe data de 1 Iulie 1952, afiliindu-se la par. M. Cogălniceanu.

Temei Nr. 5996/952.

— Par. extrabugetară-Răsboleni Raion Hârșova se afiliază pe data de 1 Iulie 1952 la par. Corugea acelaș raion.

Temei Nr. 5996/952.

— Se desființează pe data de 1 Iulie 1952, parohia Constantin Gabrieles cu raionul Călmățui, afiliindu-se la par, vecină Borden Verde. Preotul Ilie Ciupercă va funcționa ca pr. II la par. Borden Verde pentru filiala Const. Gabrielescu.

Temei Nr. 5996/552.

— Satul Carasuhatul de Jos trece pe data de 1 Iulie 1952 dela parohia Pârlița Raion Tulcea la parohia Beștepe.

Temei Nr. 6298/952.

— Se înființează pe data de 1 August 1952 postul II de preot la par. Filimon Sărbu raionul Tulcea, afiliindu-se la această parohie și satul Iulia dela parohia N. Bălcescu raionul Istria.

INDRUMARI PASTORALE

<i>Părintele Grigorie (Cristescu), Inger de pace</i>	323
<i>Pr. D. Fecioru, Predică la Sf. Marele Mucenic Dimitrie</i>	325
<i>Pr. Dr. Olimp N. Căciulă, Predică la Duminica VIII după Rusalii</i>	329
<i>Pr. Stelian Zădărescu, Predică la Duminica XII după Rusalii</i>	333
<i>Pr. Dr. Olimp N. Căciulă, Predică la Duminica XXX după Rusalii</i>	335
<i>D. Veștemean, Sfințenia Muncii</i>	339
<i>Pr. Gh. Mihailu, Și cine-i aproapele meu?</i>	342

EVENIMENTE ISTORICE

<i>Redacția, Luna prieteniei româno-sovietice</i>	345
<i>Constituția Drepturilor și libertăților garantate</i>	353
<i>Juvențarea Pr. Alex. Ionescu, la votarea Constituției</i>	356
<i>Candidații pentru Marea Adunare Națională, candidații poporului</i>	360
<i>23 August 1952</i>	364
<i>Două victorii</i>	365
<i>Sesiunea Consiliului Uniunii Internaționale a Studenților</i>	366
<i>Sărbătoarea Poporului Chinez</i>	367
<i>A treia aniversare a R. D. Germane</i>	368

PENTRU APARAREA PACII

<i>Documentele adoptate de sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii</i>	369
<i>Declarația lui Hewlett Johnson în legătură cu arma bacteriologică</i>	374
<i>Arhiepiscopul de York întierează războiul preventiv și folosirea mijloacelor de exterminare în masă</i>	378
<i>Puternicul ecou al conferinței tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U. R. S. S.</i>	379
<i>Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii</i>	380
<i>Conferința națională pentru pace a reprezentanților Cultelor din R. P. Albania</i>	386
<i>Pr. Olimp N. Căciulă, Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului</i>	387
<i>Conferința slujitorilor Cultelor din București</i>	391
<i>D. Veștemean Congresul Popoarelor pentru pace</i>	401

SF. MUNTE AL ATHOSULUI

<i>Pr. Prof. Petru Rezuș, Încercările Vaticanului de a desorganiza viața ortodoxă din Sf. Munte Athos</i>	408
<i>Pr. Ioan Mărgineanu, Slavii din Athos</i>	412
<i>Pr. Ion Irimia, Câteva figuri de români athoniți</i>	418

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

<i>Pr. Al. Vlaicușescu, Clerul din Regiunea Ploiești tot mai activ în lupta pentru pace</i>	427
<i>Constatări și propuneri dela Conferințele Protopopești de orientare</i>	430
<i>Arhim. Justinian Florea, Organizarea muncii în mănăstiri</i>	433
<i>Pr. I. Păslaru, Practici cultice denaturate</i>	444
<i>Activitate parohială laudabilă</i>	449
<i>Polițe de asigurare pierdute</i>	449
<i>Mpartea unui preot tânăr</i>	450

CĂRȚI ȘI REVISTE

<i>Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, «Apostolat Social, vol. IV, Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace» (Pr. Olimp N. Căciulă)</i>	451
<i>Jurnalul Patriarhiei Moscovei Nr. 4/1952 (Pr. I. Parocescu)</i>	467

OFICIALE ADMINISTRATIVE

<i>ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR</i>	
<i>Mișcarea personalului bisericesc</i>	470
<i>EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS</i>	
<i>Conferințele protopopești ale preoților</i>	475
<i>Consfătuirea interconfesională a reprezentanților cultelor din orașul Galați</i>	477

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
1952